

နတ်သမီး

ကန်နိုတော့သွယ်ကာရစ်ကာ

BURMESE
CLASSIC
.COM

DESIGN THIN SHWE KYI

နိဗ္ဗာန်အရေးတော်ပုံ

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒီအရေး
ဆိုင်ဆိုင်သားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒီအရေး
အချစ်အခြာအာသာ တည်တံ့နိုင်မြဲရေး	ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်စိုး အစိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးတို့ နှောင့်ယှက်ချက်မရှိ သူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်စေရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်စေအောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ရေးကြက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာချိုညှမြင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဓတီဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

နတ်သမီး

ကကြိုးတွေသွယ်ကာရစ်ကာ

- အရုံးဒီဇိုင်း - သိန်းဇွန်ကြည်
- ထုတ်ဝေသူ - ငဒီဇိုင်းသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၈၅၁)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့် ရန်ကင်းမြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်သက်
၆၈ စကားဝါလမ်း
အင်္ဂပြည်မ်း
- အတွင်းအလင် - ဦးထွန်းသိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၂ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ
- အုပ်ငဇ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

နတ်သမီး
ကကြီးတွေသွယ်ကာရစ်ကာ/နတ်သမီး ။ - ရန်ကင်း
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၂
၂၈၈- စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ
(၁) ကကြီးတွေသွယ်ကာရစ်ကာ

အခန်း (၁)

တရိပ်ရိပ်မောင်းနှင့်နေသော အနက်ရောင် ပရာဒိုကားကြီးထဲမှ
မင်္ဂလာဆောင်ပြီးစ အသစ်စက်စက် ဇနီးမောင်နှံ၏ရင်ဘတ်ကိုယ်စီတွင်
အညိုသန့်သော အမုန်းတရားတို့ဖြင့်သာ တစ်ပုံစီမှ စီးဝင်မွေ့လျော်နေကြ
သည်။

ထိုအမုန်းတရားတို့သည် ဓားတစ်စင်းလိုလည်း အပြိုင်ထက်
ရှုနေကြသေးပြန်သည်။

“မင်း သိပ်ပျော်နေလား ရဲရဲနီထွေး”

မပ်ထေ့ထေ့ မေးလိုက်သော အမေးစကားကြောင့် သတို့သမီး
ထက်စုံလေးနှင့် လှပတင့်တယ်လွန်းနေသော ရဲရဲနီထွေး ဆိုသည့် ကောင်
မလေး။ တစ်နည်းအားဖြင့် သတို့သမီးလေး၏ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက

သတို့သားဖြစ်သော နက်ရှိုင်းမောင်မောင်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ပန်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းအစုံကို တွန့်ကျွေးရုံလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“လောကမှာ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ မပျော်တဲ့သတို့သမီး ရှိလို့လား နက်ရှိုင်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ပျော်တဲ့အပျော်က ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့လက်ထပ်ရလို့ ပျော်တဲ့အပျော်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ မုန်းတဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ရလို့ ပျော်တဲ့အပျော်မျိုး။ ဒါကြောင့် လောကကြီးထဲက သတို့သမီးတွေနဲ့ ငါနဲ့ ခြားနားခြင်းတွေတော့ ရှိနေမှာပေါ့။”

မထိတထိ ပြောနေသော ရဲရဲနီထွေး စကားကြောင့် နက်ရှိုင်းကားမောင်းနေရင်းမှ မျက်မှောင်ကို စုကျုံးပစ်လိုက်ပြီး အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်သည်။

“ငါလည်း ဒီလိုပါပဲ ငါ လုံးဝပျော်လင့်ခဲ့တဲ့နေ့ကို ရောက်လာတဲ့ ဒီနေ့ဟာ ငါ့အတွက်တော့ ‘အ’မင်္ဂလာနေ့ တစ်နေ့ပဲ”

ပြင်းထန်လှသော စကားလုံးရင့်ရင့်တွေက နှစ်ဦးစလုံး၏အမုန်းတရားနှင့် နာကျင်ခြင်းတွေကို အုတ်နံရံနှင့် အကြိမ်ကြိမ် လွှဲရှိုက်ခဲ့ရသလို စိတ်ဓာတ်တွေ အတူတကွ နာကျင်ပျက်ပြားနေခဲ့ကြသလို။

လျှိုက်ဖိုတက်လာသော ရင်ထဲက အမုန်းပြယုဂ်တွေ မျက်နှာပေါ်

ဆို အလှအယက် ဆန်တက်လာကြ၏။

“အဟက် ဒါကတော့ ငါမှ မိဘစကားကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို မိန်းမတစ်ယောက် ချမှတ်တဲ့ပုံစံခွက်ထဲမှာ အလိုက်သင့်မျောမယ့်ကောင်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ့ဘဝကို ငါ့စိတ်ကြိုက် အရောင်ခြယ်ပုံသွင်းမှာ၊ ဒါကြောင့် နင်နဲ့လက်ထပ်လိုက်လို့လည်း ငါ့ရဲ့အခွင့်အရေးတွေ ဖန်တစ်မှုန့်စာတောင် လျော့ပါးခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

နက်ရှိုင်း တစ်ပြားမှမလျော့သော မာနတို့ဖြင့် မိုးထိအောင် ဆိုသဖြင့် ရဲရဲနီထွေး နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကျွေးကာ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“အဟား နင့်ရဲ့ကြွက်မြီးလောက်ရှိတဲ့ မာန်လေးနဲ့ ငါ့ရှေ့မှာ တန်ရောလာပြမနေနဲ့ နက်ရှိုင်း နင့်လေလောက်နဲ့ စွန်မတက်ပါဘူးဟယ်”

“အလဲ့ စိန်ခေါ်နေတယ်ပေါ့”

“စိန်ခေါ်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ ငါက နင့်ကို ငါ့ဘေးမှာထားပြီး နင့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ အင်အားချိန်လားအောင် တစ်ဝိုက်ဝိုက်နဲ့ ဖွဲ့ရွှေ့စားသုံးပြုမယ်၊ အဲဒါဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ အဓိက ပန်းတိုင်ပဲ၊ အဲဒါဟာ ငါ့ရဲ့ချိုမြိန်ခြင်းတွေပဲ”

“အဟား ဒါဆိုရင်တော့ နင့်ရဲ့ပန်းတိုင်တွေ နင့်ရဲ့ချိုမြိန်ခြင်းတွေကို တစ်ခါတည်း လိပ်ပြီး ပြန်ရွက်သွားလိုက်တော့၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်က နင့်ထက်သာတဲ့ ရုပ်ရည်မျိုး ရှိတဲ့မိန်းမတွေကို ကုန်ကားတစ်စီးအဖြစ်

လာပြီး ငါ့ရှေ့လာချပြရင်တောင် စိတ်ဝင်စားမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး။
နှင့်လို ရုပ်ရည်မျိုးဆိုရင်တော့ အီးတောင်လှည့်မပေါက်ဘူး။ အဟတ်
ငါ့အီးနဲ့က အဲဒီလောက်တောင် မာနကြီးတာ”

“တော်က နင် နင် လူပါးဝလှချည်လား ဟမ်၊ အဆင့်မရှိတဲ့
ကောင်”

ရဲရဲ ဆွေဆွေခုန်မတတ် ပေါက်ကွဲလေပြီ။

“အဆင့်အတန်း မရှိတဲ့ကောင်က နင့်ယောက်ျားဖြစ်နေပြီလေ
နှင့်ရဲ့အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သွားတဲ့ငါက အဆင့်အတန်းမရှိဘူးဆိုရင်တော့
နှင့်လည်း အောက်ကြမ်းခင်းက မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

နက်ရှိုင်း၏ဟန်က ဘာကိုမှ မှုသည့်ဟန်မျိုး၊ သူ့မျက်ဝန်းတွေ
မှာ ရဲရဲကို လှောင်နေသော လှောင်ရိပ်တွေက အပြည့်အသိပ် တိုးဝင်
နေမှန်း သိသာ၏။

“ဒီမှာ သွေးလေမညီညွတ်တဲ့ နှင့်ရဲ့ထေ့လုံး ငေါ့လုံးတွေက
အရမ်းအော်ဂလီဆန်ချင်စရာကောင်းတယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စကား
နိုင်လှပြောတဲ့ အကျင့်က နင့်ဘဝမှာ သိက္ခာအရှိဆုံးလုပ်ရင်လို့ ထင်နေရင်
တော့ နင်ဟာ အခု ငါစီးထားတဲ့ ပင်စဲလ်ဟီးမှာ ကပ်နေတဲ့ မြေမှုန့်
တစ်မှုန့်စာလောက်တောင် တန်ဖိုးမရှိတော့ဘူးပေါ့၊ နက် နက် အမလေး”

ရဲရဲနီထွေး၏စကားမဆုံးခင် နက်ရှိုင်း ဒက်စတော့ပ် ဖမ်းအုပ်

ပစ်လိုက်တာကြောင့် ရဲရဲ ရှေ့ဘက်သို့ ငိုက်ကျသွား၏။

အရှေ့ကို ယိမ်းထိုးသွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို သတိနှင့်ပြန်ထိန်း
ရင်း နက်ရှိုင်းကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“နင် မယုတ်မာနဲ့နေနော် နက်ရှိုင်း”

“ဘာ ယုတ်မာလို့လဲဟ၊ ငါ့ကား ငါမောင်းနေတာ”

“နင့်ကို ငါ သိပ်မုန်းတယ် သိလား”

“မုန်းပေါ့ ငါကလည်း နင့်ကိုမုန်းတယ်၊ နင်က ငါ့ကို ဒူးထောက်
တောင်းပန်ပြီး နင့်အချစ်တွေ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်ပေးပါ နက်ရှိုင်းရယ်
လို့ တောင်းပန်ရင်တောင်မှ ငါ့မှာ နင့်ကိုပေးစရာအချစ်မရှိတော့ဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါက အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ကတည်းက ငါ့အချစ်
တွေကို မိန်းမတွေဆီ ထုတ်အပ်ပြီးပေးလာတဲ့အတွက် ကုန်သလောက်
တောင် ရှိနေပြီ”

“လဲသေလိုက်၊ ငါကများ နင့်ခဏီက အချစ်ကို တောင်းခံမယ်ဆို
တဲ့အတွေးမျိုး ဘယ်တော့မှ မမျှော်လင့်နဲ့”

ရဲရဲနီထွေး ဒေါသတွေဖြင့် ဆူဝေနေသလောက် နက်ရှိုင်း၏ပုံစံ
က မထိတထဲ နိုင်လွန်းလှသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်
ကို နိုင်လိုပင်းထက်ပြောဖို့ ဝန်မလေးသော အားမနာတတ်သော အညွှာ
တာတရား ကင်းမဲ့သော နှမချင်းမစာနာသော ခပ်ညှည့်အရိပ်အယောင်

တွေသာ ထင်ဟပ်နေသည်ဟု ရဲရဲနီထွေး မြင်မိသည်။

စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းသာဆိုရင် ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေနဲ့ ဒေါသတွေကို သမအောင် ရောမွှေပြီး လက်သည်းချွန်ချွန်တွေနှင့် စိမ်းဖန်နုချောနေသော သူ၏မျက်နှာပေါ်ကို သွေးစိမ်ရှင်ရှင်ထွက်အောင် ကုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်ချင်ပါ၏။

ဘယ်လိုရေစက်ကများ ဒီလောက်ထိ ပရမ်းပတာလာဆိုခိုင်းလဲ မသိ။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ပြင်းရှခြင်းတွေနှင့်အတူ ကားမှန်ကို ဖွင့်ချလိုက်သည်။ အပြင်မှ ဖြတ်တိုက် တိုးဝင်လာသော လေပြည်နွေးနွေးက ရဲရဲနီထွေး၏ဒေါသဖြင့် တင်းမာနေသော မျက်နှာကို လာရောက်တို့ထိ ပွတ်သပ်ကြ၏။

လေပြည်တွေက သန့်ပြန့်သလောက် ရင်ထဲမှခံစားချက်တွေက မသန့်ပြန့်ကြ။

“တိ တိ တိ တိ”

ဒေါသတွေဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေသော တဒင်္ဂထဲသို့ ဖုန်းသံက တိုးဝင်လာသဖြင့် နက်ရှိုင်း ကားမောင်းနေရာမှ ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်တင်ထားသည့် ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“...”

“ဪ ချစ် ဆောရီးကွာ၊ ကိုယ် တောင်းပန်တယ်”

“...”

“ဪ ချစ်ရယ် ကိုယ် လက်ထပ်လိုက်ပေမယ့် ချစ်ကို ချစ်တဲ့ အချစ်တွေကတော့ တစ်ပြားသားမှကို လျှော့မသွားဘူး၊ ကိုယ်တို့ ထာဝရ ချစ်လို့ရနေတာပဲ”

“...”

“ခု လာခဲ့ရမယ် ဟုတ်လား၊ အင်း လာခဲ့မယ်လေ၊ ကိုယ်က လည်း ကိုယ့်ရဲ့ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ မင်္ဂလာပွဲအကြောင်းကို ပြောပြချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ကိုယ် ခုပဲ လာခဲ့မယ်လေ၊ ချစ်ချစ်ရဲ့မျက်နှာလေးကို ဒီနေ့ မမြင်ရတော့ဘူး ထင်နေတာ”

ခပ်ခွဲခွဲခပ်ပျစ်ပျစ် ပြောနေသော နက်ရှိုင်း၏ဟန်ပန်အပြုအမူ တွေကြောင့် ရဲရဲနီထွေး၏ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိသည့် အကြောတွေအားလုံး ထုံးသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“ကဲ ဆင်းတော့ ငါ သွားစရာရှိတယ်၊ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ရွှေ့တော့”

“ဘာပြောတယ်”

ဒါ သက်သက်ရင့်တာပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ မနှစ်ပါဘူးပြောပြော ဒီလိုပြောင်ကျတဲ့အလုပ်ကတော့ မလုပ်သင့်ဘူးဟု ရဲရဲနီထွေး ခေါင်သည်။

ဒါဟာ ရဲခဲနီထွေးအပေါ် အပြင်းထန်ဆုံး ဗျူဟာကို သုံးလိုက်တာပဲ။
အသံမမြည်သော တက်ခေါက်ခြင်းဖြင့် ရင်ထဲမှာ အပြင်းထန်
ဆုံးဗျူဟာကို သုံးလိုက်တာပဲ။

အသံမမြည်သော တက်ခေါက်ခြင်းဖြင့် ရင်ထဲမှာ အပြင်းထန်
ဆုံး တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။ ရင်ထဲက ခံစားမှုဒေါသတွေနှင့်
ဆန့်ကျင်သော မထိသောအပြုံးအေးအေးတစ်ခုကိုတော့ မျက်နှာပေါ်ရှိ
နှုတ်ခမ်းထက်ပေါ် ခပ်သာသာလေး တင်ထားလိုက်သည်။ နက်ရှိုင်းအမြင်
မှာတော့ ထိုအပြုံးက မမှူသော အပြုံးပေါ့။

မှတ်ထား နက်ရှိုင်း ငါက ချစ်ပြီဆိုရင်လည်း နှလုံးသားတွေ
ငြောင်းဆန်သွားအောင် ချစ်တတ်တယ်။ မုန်းပြီဆိုရင်လည်း မီးကျွမ်း
လောင်မတတ် မုန်းတတ်တယ်။ အဲဒီအမုန်းတွေကိုသာ နှင့်အပေါ်မှာ
စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုတ်လုံးရမယ်ဆိုရင် ငါ့အရှက်တရားနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို
ရက်ရက်ရောရော ပေးဆပ်ရင်ပေးဆပ်လိုက်ရပါစေ ငါ မမှူဘူး။

အဓိကက နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာတွေ အဖတ်ဆယ်မရအောင် ကျ
ဆင်းဖို့။ နှင့်အသည်း တွေ စက္ကူစုတ်တစ်ရွက်လို အပိုင်းပိုင်းအစစ
ဖြစ်သွားဖို့ နှင့် ငါ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်လာဖို့ ငါ့အပြုံးတွေကို ငါ လှလှပပကြီး
စေခိုင်းပြမယ်။

မိန်းမတွေရဲ့မာယာဟာ ဘယ်လောက် အဆိပ်ပြင်းသလဲဆိုတာ

မကြာတော့မယ်အချိန်မှာ နှင် သိလာစေရမယ်။
သိပ်မကြာပါဘူး။

ဆင်စွယ်ရောင်သတို့သမီးဝတ်စုံကြီးဖြင့် ကားနံဘေးတွင် ခပ်
ကြောင်ကြောင် ရပ်နေသော ရဲရဲနီထွေးကို ဖြတ်မောင်းသွားသော
ကားတွေပေါ်မှာ ကြည့်ကြည့်သွားကြသဖြင့် နက်ရှိုင်းအပေါ် ပို၍ဒေါသပို
တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်ပြီး ခပ်ပျစ်ပျစ် ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်
သည်။

ရှက်လွန်း၍ ကိုယ့်မျက်နှာကို ပခုံးပေါ်မှာခပ်ရိုရိုတင်ထားသော
ဇာပဝါထဲမှာ ဖွက်ထားလို့ရလျှင်တောင် ဖွက်ထားလိုက်ချင်ပါသည်။

“ဟေး နတ်မိမယ်လေး”

“ဟိ ဟိ ဟိ”

“လိုက်မလား”

အလျှိုလျှို နောက်သွားကြသော ပုရိသတွေ၏ကနီစယ်သံကို
နက်ရှိုင်းကြောင့်ဟူသော အပြစ်တင်ဒေါသတွေဖြင့် ဥပေက္ခာပြုကာ ရွှေ
ရောင်လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှဖုန်းကို ထုတ်လိုက်၏။

ဒီလို ရပ်နေ၍တော့မဖြစ်။ တက္ကစီငှားဖို့ကျတော့လည်း လူမပါ
သည့် တက္ကစီ တစ်စီးမှမလားသေး။

ဖြတ်လာသမျှ တက္ကစီတွေမှာလည်း လူအပြည့်ပါနေ၍ ရပ်
မပေး။ ရဲရဲ တားလိုက်တိုင်း လက်ကလေး တစ်ခါခါဖြင့် ပြုံးဖြဲဖြဲကြည့်
သွားကြသည်။

အခန်း (၂)

ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးပက်စက်လိုက်တဲ့ အဖြစ်လဲလို့ သတို့သမီး
ဝတ်စုံတကားကားနှင့် လမ်းမှာချပေးခဲ့သော နက်ရှိုင်း၏အပြုအမူနဲ့
လုပ်ရပ်ဟာ တော်ရုံ ယုတ်မာပက်စက်ရုံနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်။

ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကို သွေးခြည့်သည်အထိကို
နာနာကျင်ကျင် ဖိကိုက်လိုက်၏။ နက်ရှိုင်း၏လုပ်ရပ်တွေက မိန်းမတစ်
ယောက်၏မာနတွေကို တစ်စစီဖဲ့ချွေနေသလို ဖြစ်နေပြီ။ အမုန်းတွေ
ခြွေနေကြသူနှစ်ဦး၏ကြားက ဒီလို မကြာခဏ စိန်ခေါ်မှုတွေက ဘယ်
တော့မှ ပြီးဆုံးနိုင်မည် မထင်။

“တောက် လူယုတ်မာကောင် မြွေပွေးအကောင် တစ်ရာ
လောက် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကိုက်ခံရမယ့်ကောင်”

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ထံသို့ ဖုန်းဆက် အကူအညီတောင်းမှပြစ်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ကနီ”

အနီရောင် ဂျစ်တစ်စီး ရဲရဲနီထွေးရှေ့သို့ ကျီခနဲ ထိုးရပ်လာ သည်။ ရဲရဲနီထွေး ခပ်ကြောင်ကြောင်လေး ရပ်ကြည့်နေသဖြင့်

“တက်လေ ရဲရဲ နက်ရှိုင်း ဖုန်းဆက်ပြီးပြောလို့ နင့်ကို လာ ခေါ်တာ”

အဖြူရောင် ဂျစ်ပေါ်မှ နက်ရှိုင်း၏သူငယ်ချင်း ဇော်အောင်၏ အမူအရာက လှောင်ရိပ်စွန်းသော အမူအရာမျိုး။

“ဒီကောင် လူမဆန်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်သွားတာလေ ဟွန်း။ ဒင်းကစပြီး စိန်ခေါ်နေမှတော့ ငါ့ဘက်ကလည်း ပြန်တိုက်ရတော့မှာပေါ့”

မကျေမနပ်ဖြင့် မြည်တွန်တောက်တီးပြီး ဆင်စွယ်ရောင် သတို့ သမီးဂါဝန်လေးကိုမကာ အနီရောင် ဂျစ်ကားလေးပေါ်သို့ လှမ်းတက် လိုက်၏။

ရဲရဲနီထွေး ကားပေါ်တက်လိုက်သည်နှင့် ဇော်အောင်လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ခြောက်နာရီတောင်ထိုးတော့မှာပဲ။ ငါသာ လာမခေါ်ရင် နင် ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ရပ်နေမှာလား ရဲရဲ”

“ဒါ နင့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ကိုစွဲပါ”
နက်ရှိုင်းအပေါ် မကျေနပ်သမျှ ဒေါသတွေ ဇော်အောင်အပေါ် ငုံ့ကျသွားသည်။

သို့သော် ဘယ်လောက်ပဲ ငုံ့ကျကျ ဇော်အောင်က မမှူ ပြုံးဖြဲဖြဲ နှင့်သာ ရယ်ရင်း ကားစက်နှိုးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ဒီကောင်က ဘယ်ကို အရေးတကြီးသွားစရာရှိလို့ နင့်ကို လမ်းလယ်ခေါင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာလဲ”

ထိုမေးခွန်းကို ရဲရဲ မဖြေချင်။

သို့သော် မဖြေ၍မရ။

ဒါမှ သူ့ရဲ့ယုတ်မာပက်စက်တဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သူ့အပိုင်းအပိုင်း တ သိမှာ။

“သူ့အရှုပ်ထုပ်တွေထဲက တစ်ယောက် ဖုန်းဆက်လို့ ချချက်ချင်း အရေးတကြီး သွားရမယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို ကားပေါ်က ဇွတ်အတင်း ဆင်း ခိုင်းတယ်လေ”

“ဟာ ဒီကောင်တော့ ဇွတ်ပဲကွာ”

ဇော်အောင် ခပ်တိုးတိုး ညည်းတွားလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ရဲရဲကို လှည့်ကြည့်ရင်း အကဲခတ်လိုက်ပြီး

“ဒါနဲ့ သူ့အရှုပ်ထုပ်တွေထဲက တစ်ယောက်ဆိုတာ ဘာကို

ပြောတာလဲ ရဲရဲ”

ဇော်အောင်အမေးကြောင့် ရဲရဲ ဖျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးရင်း

“ငါ့ကို တမင်ခွဲမေးနေတာလား ဇော်အောင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒါမှမဟုတ် ငါ့ပါးစပ်က ပြောမယ့် နှင့်သူငယ်ချင်းအကြောင်းကို နှင့်အရသာရှိရှိ နားထောင်ချင်လို့လား”

ရဲရဲ၏မာဆတ်ဆတ် စကားကြောင့် ဇော်အောင် ကားမောင်းနေရင်းမှ ပခုံးကို ဟန်ပါပါ တွန့်ကာ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“နှင်မှ ငါ့ကိုရှင်းအောင်မပြောတာပဲ”

“သူ့အရှုပ်ထုပ်တွေဆိုတာ နှင်တို့ အတူတွဲနေကြတဲ့ပါတနာ မိန်းမတွေကို ပြောတာလေ၊ နည်းနည်းလေးမှ ဂုဏ်သိက္ခာမရှိတဲ့ မိန်းမတွေ”

ဇော်အောင် ဘာမှမပြောဘဲ အသံတိတ်သွား၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူငယ်ချင်း၏လုပ်ရပ်ကိုပဲ အပြစ်တင်နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရဲရဲကိုပဲ အားနာနေသလားတော့ မသိ။

တစ်လမ်းလုံး ရဲရဲ ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့။

ရင်ထဲမှာ နက်ရှိုင်းအား မကျေနပ်ချက်တွေကို တစ်လွှာချင်း စုပုံပြီး အမုန်းတရားတွေနဲ့ သိမ်းထုပ်ထားလိုက်မိ၏။

“နှင် နောင်တရနေပြီလား ရဲရဲ”

“ဘာ နောင်တလဲ”

“နက်ရှိုင်းကို လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့အတွက်လေ”

“အဟား ဟား နှင်ပြောမှပဲ ငါလည်း နောင်တရဖို့သတိရတော့တယ်၊ အဟင်း ဒါပေမဲ့ ငါ နောင်တမရဘူး ဇော်အောင်၊ ငါနဲ့သူနဲ့ ကျန်သေးတဲ့ ဘဝတစ်သက်စာမှာ အတူခိုက်ကြတာပေါ့”

ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးရယ်ကာ စိမ်းတောက်သော စကားတွေနှင့် မထီသလို ပြောလိုက်သော ရဲရဲ၏ဟန်အမူအရာကြောင့် ဇော်အောင် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်၏။

“နှင်တို့ရဲ့ ရန်ငြိုးတွေက ဘယ်တော့ အဆုံးသတ်ကြမှာလဲဟာ၊ နှင်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ငါတို့တွေက ကြားကနေ ရင်မောရတယ်၊ နှင်တို့မိဘတွေက ဘာစိတ်ကူးနဲ့များ မတည့်တဲ့သူအချင်းချင်း ပေးစားရလဲ မသိဘူး နှင်ကရာ ဒီလက်ထပ်ပွဲကို ခေါင်းညိတ်စရာလား၊ ဒီကောင်က မိန်းမတွေကို ဓာတ်မီးမှာထည့်သုံးတဲ့ ဓာတ်ခဲလို သဘောထားတဲ့ ကောင်”

ဇော်အောင် ဒီတစ်ခါတော့ ရဲရဲဘက်က ဝင်ပြောပေး၏။

“ငါကလည်း သူ့ကိုချစ်လို့ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာထက် မုန်းလို့ လက်ထပ်တာ၊ သူ့ကိုအိမ်ထောင်ဆိုတဲ့ ဘဝရဲ့ ထောင်ကြီးအက

ရုန်းမထွက်နိုင်အောင်လို့ တစ်သက်စာ ထောင်ချပစ်ချင်တာ”

ထူးဆန်းသော ရဲရဲခေါ်စကားတွေကြောင့် ဇော်အောင် စိတ်ပျက်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“နင့်တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားကြသလား ရဲရဲ ဒီကောင်ကလည်း နင့်ကိုမုန်းလို့ လက်ထပ်တာတဲ့”

ဇော်အောင်စကားကြောင့် ရဲရဲ ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်ပင်အောင်မျက်သွားရ၏။

မုန်းစမ်း နက်ရှိုင်းရယ်။ နင် ငါ့ကို ကြိုက်သလောက်မုန်းမသေလောက်အောင်မုန်း၊ နင် မသေသွားလို့ရှိရင်တောင် နောင်ဘဝအထိ အဲဒီအမုန်းတွေကို ထမ်းပိုးပြီး သယ်သွားစမ်း။

ငါ နင့်အမုန်းတွေကို မြိန်မြိန်ယှက်ယှက် စားသုံးပြီး ငါ့အမုန်းကို နှင့်ရင်ဘတ်ထဲထိ ရောက်အောင် ငါကလည်း ဘောလုံးဖိုလုံးသွင်းသလို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းနေမှာ။ ဒါကြောင့် ငါ့ဘဝထဲကို ရောက်အောင် နင့်ကို ဆွဲသွင်းခဲ့တာပေါ့။ မှတ်ထား၊ နက်ရှိုင်း အဲဒါ မိန်းမမာယာပဲ။

နင့်တို့ယောက်ျားတွေ ဘယ်လောက်ပဲ မာန်တက်တတက် ငါတို့ မိန်းမတွေရဲ့မာယာကွန်ယက်ကို မတိုးဖောက်နိုင်ရင် အဲဒီ မိန်းမတွေရဲ့ ခြေရင်းမှာ ပြားပြားဝပ် ဝပ်ဆင်းရတပဲဆိုတာ နင် သိလာစေရမယ်။ နင် အသေအလဲသာ တောင့်ခံထားပေါ့၊ နက်ရှိုင်းရယ်။

ဒါဟာ လက်ထပ်ပြီးကာစ သတို့သမီးကို လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ထားခဲ့ပြီး တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အပျော်ကြူးဖို့ ထွက်သွားတဲ့ သတို့သားတစ်ယောက်ကို ကျိန်ဆဲတဲ့ ကျိန်စာတစ်ခုပဲ။

ငါက ဘဝနဲ့ရင်းပြီး မိုက်ရဲတယ် နက်ရှိုင်းရဲ့...။

မင်္ဂလာဆောင်ရင် ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေမည်လို့ ပြောခဲ့သော နက်
ရှိုင်း၏သဘောထားကို ခုမှ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်၏။

ခြံကြီးထဲမှာ ချုံနွယ်တွေကလွဲပြီး သာယာသော မျက်စိပသာဒ
ဖြစ်စေမည်မြင်ကွင်းမျိုးမရှိ။

ပန်းရောင်စုံတွေမရှိ။

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းတွေမရှိ။ ထိုင်ပြီး အပန်းဖြေ ငေးမောချင်စရာ
ခုံတန်းပင်မရှိ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာနေထိုင်ဖို့ ရဲရဲနီထွေးအဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ
စိတ်ကူးမရှိခဲ့။

မေမေကတော့ FMI က တိုက်မှာ သွားနေစေချင်သည်။
ယခု ဒီအိမ်ကြီးမှာ သမီးဖြစ်သူကို မနေစေချင်။

သို့သော် နက်ရှိုင်း၏ခုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဤအိမ်ကြီးမှာ အတူ
နေဖို့ ကိုယ်ကပါ ခေါင်းမာစွာနှင့် သဘောတူခဲ့၏။

နက်ရှိုင်းအနေနှင့် ရဲရဲကို ဤအိမ်ကြီးထဲတွင် သူ မရှိသော
အချိန်များ၌ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေစေချင်လို့ဆိုတာကို သူမ
ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ခဲ့ပါသည်။

အတွေးတို့နှင့်အတူ အိမ်ကြီးထဲကိုဝင်ဖို့အတွက် ကျွန်းတံခါးမှာ
ခတ်ထားသော သော့ကို အရင်ဖွင့်လိုက်၏။

ညအရောင်မှိန်ဖျော့ဖျော့က ရဲရဲ၏လှုပ်ရှားမှုတွေကို ထိတ်တ

အခန်း (၃)

ရဲရဲကို ခြံရှေ့တွင် ချပေးခဲ့ပြီး ဖော်အောင် ကားကို ပြန်ကွေ့
၍ မောင်းသွားသည်နှင့် ရဲရဲနီထွေး ခြံတံခါးဝသို့ ဂါဝန်ကြီးတကာကား
ဖြင့် လျှောက်လာလိုက်သည်။

ခြံဝသို့ရောက်မှ ရွှေရောင်လက်ကိုင်အိတ်ကလေးထဲမှ သော့
တွဲကို ထုတ်ပြီး ခြံသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အမှောင်ဘက်သို့ပင် အရောင်ကူးပြောင်းနေသော ညရမ်းက
လေးတွင် ထိုခြံကြီးတစ်ခုလုံး ပျင်းရိလေးတွဲစွာဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
နေ၏။

ရဲရဲ ဟိုငေးဒီငေးဖြင့် အိမ်ကြီးရှိရာသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ အိမ်
ကြီးက ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်း မရှိသေးပေမယ့် အိုတာတော့ အတော်ကို
အိမ်ရှင်နေ၏။

ဆိတ် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

အိမ်ကြီးထဲမှ ခပ်ရိုရိုအလင်းရောင်မှိန်မှိန်က အထီးကျန်ခြင်း

တစ်ပေ့တစ်ပိုက်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

ရဲရဲ အိမ်ကြီးထဲသို့ ခပ်လေးလေး ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ဝင်ခဲ့၏။

ဒီအိမ်ကြီးကို ရဲရဲ နှစ်ကြိမ်ရောက်ဖူး၏။

ပထမတစ်ကြိမ်က လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီအိမ်မှာနေမည်ဟု နက်ရှိုင်းက အတိအလင်း တောင်းဆိုသဖြင့် သူမ လာကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခုတိယအကြိမ်က ရဲရဲ၏အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေကို လာထားရင်းနှင့် ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ကြီး၏အငွေ့အသက်က ရဲရဲနှင့်မစိမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရဲရဲ၏ခြေလှမ်းတွေက အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းနေ၏။ မင်္ဂလာပွဲစခင် နှစ်ပတ်လောက်အလိုကတည်းက စိတ်ရောလူရော ပင်ပန်းခဲ့တာ ခုချိန်ထိပဲလေ။

အခန်းတံခါး လက်ကိုင်ဘုကို ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး မင်္ဂလာ ခုတင်ကြီးရှိရာသို့ အသက်မပါသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ခပ်တောင့်တောင့်လေး လျှောက်သွားလိုက်ပြီး

ခုတင်ကြီးပေါ်သို့ ဝန်းခနဲ ပစ်လှဲချလိုက်၏။

ရင်ထဲမှာ နုံးခွေခြင်းတွေ နည်းနည်းတော့ လျော့သွားသည်။

မင်္ဂလာဦးညကို ငါတစ်ယောက်တည်း ကျော်ဖြတ်ရမယ်ပေါ့။

ဟုတ်လား နက်ရှိုင်း။ အတွေးမောတွေနှင့်အတူ မျက်ဝန်းတွေက မှေးခနဲ ဝိုက်ဆင်းကျသွားသည်။

နာကျင်ခြင်းဒေါသတွေကို ခဏတော့ မေ့ထားချင်သည်။ ထိုခဏတာသည် မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။

ရဲရဲနီထွေး မျက်ဝန်းများ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာချိန်မှာတော့ ပြာလဲ့လဲ့အခန်းမီးရောင်က ရဲရဲ၏အိပ်ခန်းကြီးကို အခါမလပ် စောင့်ကြည့်နေပုံဖြင့် ခပ်မှိန်မှိန်လေး လင်းနေ၏။

“အို ဘုရားရေ၊ ငါ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတာပဲ” ကိုယ်ကြားသာရုံ ခပ်တိုးတိုးလေး ရေရွတ်ရင်း ရဲရဲ ခုတင်ထက်မှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

ညမီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့အောက်မှ အခန်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော နာရီကို အာရုံစူးစိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

ည ဆယ်နာရီပင် ကျော်နေပြီ။

ခုတင်ပေါ်မှ ကမန်းကတန်းထကာ အခန်းမီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲမှာ အခန်းမီးခလုတ် ဖွင့်သံက

ဖျောက်ခနဲ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အလင်းရောင်ထိန်ထိန်က အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဖျတ်ခနဲ ဝင်းထိန် သွားသည်။

ထိုမီးအလင်းရောင်အောက်မှ ပန်းဆီရောင် မင်္ဂလာအိပ်ရာ အခမ်းအနားက ရဲရဲအထီးကျန်ဆန်မှုတို့ကို လှောင်ပြောင်သရော်နေကြသယောင်ရှိ၏။

တွေးရင်းဖြင့်ရင်မှာ ဖျတ်ခနဲ နာကျင်သွားရကာ အသည်းပုံ ဖွင့်ဖတ်တွေဖြင့် ဇာအနားကွပ်ထားသော ခေါင်းအုံးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ အခန်းထောင့်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

သွားစမ်း ဒီရတင်ပေါ်မှာ ငါ အိပ်မယ့်ခေါင်းအုံးကလွဲပြီး ဘာမှ မရှိစေရဘူး။

ဟွန်း အမှန်ဆို နှင့်ရဲ့တိတ်တိတ်ပုန်း မိန်းမဆီကိုသွားတာ နှင့်ရဲ့မင်္ဂလာခေါင်းအုံးတော့ ယူသွားသင့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား နက်ရှိုင်း။

ငါ့ရဲ့ဝင်သက်ထွက်သက်တိုင်းမှာ နင်သာ နားထောင်တတ်မယ် ဆိုရင် နင့်ကို မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေပဲ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကြားနေရမှာ။ ဒါဟာ ငါ့ဘဝရဲ့အနက်နဲဆုံး သီအိုရီပဲ။

ငါက အဲဒီလောက်ထိ နင့်ကို မုန်းတာ...။

အခန်း (၄)

မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ပြီး လက်ဝတ်လက်စားတွေနှင့် ဇာလက်အိတ်ကို တစ်ခုချင်း ဖြုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သတို့သမီးဂါဝန်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အင်္ကျီနှင့် လဲဝတ်ရန် အခန်းထောင့်ရှိ ကျွန်းမိရိုးကြီးဆီသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။ မိရိုးတံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင် အမလေး”

ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားခြင်းနှင့်အတူ ခြေလှမ်းတွေက နောက်သို့ မရည်ရွယ်ဘဲ တွန့်ဆုတ်သွားရ၏။

လူက လန့်ဖျပ်သွားတာမှ တကယ့်ကို လိပ်ပြာလွင့်မထုတ်ပါပဲ။

“ရှင် ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဒီ ဒီ ဗီဂိုထဲကို ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ၊ သူခိုး ရှင် သူခိုးမဟုတ်လား”

ထိတ်လန့်ခြင်းတွေနှင့်အတူ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ကျလာတာက အစီအစဉ်မကျသော စကားလုံးအက်အက်တွေ ဖြစ်သည်။

ဗီဂိုထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေသည့်လူက ရဲရဲ၏ထိတ်လန့်နေသော ပုံကို သူကပင် အထိတ်တလန့် ပြန်ကြည့်ပြီး ဗီဂိုထဲမှ ကုန်းကုန်းကွကွ နှင့်ထွက်လာပြီး ရဲရဲကိုမကြည့်ရဲစွာဖြင့် မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လွှဲလိုက်သည်။

ဒီတော့မှ ရဲရဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟင် အမလေး”

ရဲရဲ အလန့်တကြားဖြင့် အသားကပ်ဘောင်းဘီနှင့် အတွင်းခံ အင်္ကျီသာရှိသော ကိုယ့်ပုံစံကို ကိုယ်ပြန်ထိတ်လန့်ရင်း ရှက်မိကာ အဝတ် စင်ပေါ်ရှိ တဘက်ကို ဆွဲယူပြီး ကိုယ်မှာ ကာလိုက်သည်။

ရဲရဲ၏သွေးပျက်သော အမူအရာနှင့်အပြိုင် သူကပါ ပို၍ သွေးပျက်ချောက်ချားပြနေသည်။

“ကျွန် ကျွန်တော် သူခိုး မဟုတ်ဘူး”

“သူခိုး မဟုတ်ရင် ဒီအိမ်ကြီးထဲကိုဝင်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဗီဂိုထဲမှာ ပုန်းနေရတာလဲ”

ရဲရဲ၏အသံမှာ အံ့ဩခြင်း ထိတ်လန့်ခြင်းတွေဖြင့် သိသိသာသာ

တုန်အက်နေ၏။

“ဒီ ဒီလိုပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က ထောင်ကနေ ဒီနေ့မှ ထွက်လာတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေလည်းမရှိပါဘူး၊ စားစရာလည်း မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အသိတစ်ယောက်က ဒီအိမ်ကြီးမှာ ခြံစောင့်အလုပ် လုပ်ပါတယ်။ သူ့ဆီကို ငွေအကူအညီလာတောင်းတာပါ။ ဒီခြံကြီးထဲ ချောက်တော့ သူငယ်ချင်းကို တွေ့နိုးတွေ့နိုးနဲ့ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ပွင့်နေတဲ့ အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်မိတာပါ”

“နောက်ပြီး ဒီအခန်းထဲကို ဝင်လာမိတယ်။ အခန်းထဲချောက်တော့ သတို့သမီးဝတ်စုံကြီးနဲ့ အိပ်နေတဲ့ အစ်မကို အသက်များရှိသေးရဲ့လားလို့ ကြည့်နေရင်းနဲ့ အစ်မ လှုပ်လာတာနဲ့ ကြိမ်ကြိရာမရဘဲ ဗီဂိုကြီးထဲကို အမြန်ပြေးပုန်းမိတာပါ။ တကယ်ပါဗျာ၊ ပေးချင်တဲ့ကျိန်စာပေးပါ။ ကျွန်တော် ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် မညာတတ်ပါဘူး”

ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ကျိန်တွယ်ပြောဆိုနေသော ထိုလူ့ကို ရဲရဲ သေချာအကဲခတ်လိုက်သည်။

ဒီလူ သူခိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ အလိုလို လက်ခံနေမိ၏။

သူခိုးဆိုရင် ခုလောက်ဆို ရဲရဲကို ဒီလို တောင်းပန်တိုးလှူပြီး ကျိန်တွယ်ခြင်းတွေမလုပ်ဘဲ ရန်မူပြီးလောက်ပြီပေါ့။

ပုံစံက ထောင်ထွက်တစ်ယောက်သာဆိုတယ် ရှင်ကတော့ ခြေပြစ်သားပဲ။ အထွေးနှင့်အတူ အာရုံထဲကို နက်ရှိုင်းခမ်းရှုတ်တစ်တစ်ပုံစံနှင့် ထီထောင်သော မာနချွန်နာက တိုးဝင်လာသည်။ ရဲရဲ တစ်ချက်မဲ့လိုက်၏။

လောကကြီးက နက်ရှိုင်းခမ်းရှုတ်သားတွေကို ဆုပ်ကိုင်ခြေမ္မာ့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခု လောလောလတ်လတ် ချပေးလိုက်တာပဲလား မသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခွင့်အရေးကိုတော့ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးခံလို့ မဖြစ်။

ရဲရဲ ထိုလူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ အကဲခတ်လိုက်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင့်မှာ နာမည်ရှိလား”

ရဲရဲ၏အမေးကြောင့် ထိုလူ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်ကာ

“ဟာ မ မနောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ လူ လူပဲ နာမည်တော့ ရှိတာပေါ့”

“ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“နေမင်းညိုပါ”

“နာမည်နဲ့လူနဲ့ တခြားစီပဲ”

“ဗျာ”

“ဪ လူကတော့ ထောင်ထွက်၊ နာမည်ကတော့ ထောင်ထွက်ဆိုတဲ့ ရှင့်ရဲ့ပုံစံနဲ့ မလိုက်ဖက်အောင် ခန့်တယ်၊ ဒါကိုပြောတာ”

နေမင်းညို ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။

“ရှင် ဗိုက်ဆာလား”

ရဲရဲ အမေးကြောင့် ထိုလူ့မျက်နှာ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဆာ ဆာတာပေါ့ဗျာ၊ မနက်ကတည်းက ကျွန်တော် ဘာမှ စားရသေးဘူးဗျ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ရှင့်ကို ကျွန်မ ဒီညပါတီပေးမယ်”

“ဗျာ”

သူမဆီမှ ကြားရသမျှတို့သည် နေမင်းညိုအတွက် အဆန်းတကြယ်တွေပင် ဖြစ်နေ၏။

“ကျွတ် ပိန်းလိုက်တာ၊ ပါတီပေးတယ်ဆိုတဲ့စကားလုံး အဓိပ္ပာယ်တောင် မသိဘူးလား”

“သိပါတယ် ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လို သူခိုးသာသာ လူတစ်ယောက်ကို ပါတီပေးမယ်ဆိုလို့ အံ့ဩသွားတာပါ”

“မအံ့ဩပါနဲ့၊ ဒီနေ့က ကျွန်မရဲ့ မင်္ဂလာဦးည”

“ဗျာ”

“လာပြန်ပြီ၊ ဒီဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ဗျာတည်း ဗျာနေတာလဲ”

“မ မေတ္တာလို့ မရဘူးလေ၊ ကျွန်တော်က တကယ့် သတို့သမီး လို့ ထင်မထားဘူး”

“ရှင် ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေ၊ ကျွန်မက တကယ့် သတို့သမီး”

“ဒါဆို သတို့သားကရော မရှိဘူးလား”

နေမင်းညို၏အမေးကြောင့် ရဲရဲ နာနာကျင်ကျင်ဖြင့် မှဲလိုက်ပြီး တိုနာကျင်မှုနှင့်အတူ မျက်နှာက တင်းမာသွား၏။

နေမင်းညို၏အမေးကို မဖြေဘဲ နေမင်းညိုရှေ့မှ ဟန်တစ်ခွဲ သားဖြင့် လျှောက်သွား၏။

“ဪ ဟို ဟိုလေ ကိုယ်မှာ သဘက်ကြီးပတ်ထားတာ မ ကောင်းပါဘူး၊ အ အကျိုး ဝတ် ဝတ်လိုက်ပါဦး”

“ကျွန်မ အဝတ်လဲဖို့အတွက် ရှင် ဒီ အခန်းထဲက အရင်ထွက် သွားမှဖြစ်မယ်လေ၊ ရှင် နားမလည်ဘူးလား”

“ဪ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ဆော ဆောရီးပဲဗျာ”

နေမင်းညို အခန်းအပြင်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွား လိုက်သည်။

“ဪ ရှင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဏစောင့်၊ ကျွန်မ ပြီးရင်ထွက် လာခဲ့မယ်”

နေမင်းညို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေလိုက်၏။ ဆယ်မိနစ်

ကြာတော့...

အခန်း (၅)

နေမင်းညို၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရဲရဲနီထွေး ထွက်အလာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ထိုင်စောင့်နေလိုက်၏။ ကိုယ့်ကို မပြန်ခိုင်းသေးဘဲ ဘာကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်ခိုင်းသလဲဆိုတာ နေမင်းညို၊ စဉ်းစား၍မရ။ ရဲရဲခန်းကဲ့သို့ ဖုန်းဆက်မှာဖို့လို့ တမင်အချိန်ဆွဲသည့်အနေဖြင့် စောင့်ခိုင်းတာလား။

နေမင်းညို၊ နည်းနည်းတော့ လန့်သွား၏။

“ရှင် ဗိုက်ဆာနေတယ်ဆိုတော့ ထလော့ ကျွန်မနဲ့ ထမင်းစားခန်းကို သွားကြမယ်”

အနောက်ဘက်မှ အသံကြောင့် နေမင်းညို၊ စိုးရိမ်စိတ်ဖြေပျောက်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ရှေ့မှထွက်သွားသော ရဲရဲ နောက်သို့ နေမင်းညို၊ အူကြောင်

ကျိန်သွယ်ကာရန်က

ကြောင် ပုံစံဖြင့် လိုက်ခဲ့လိုက်၏။

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ ရဲရဲ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ဝိုင်ပုလင်းနှင့် ဝီစကီပုလင်းကို အရင်ထုတ်လိုက်ပြီး နံရံကပ်မီရီထဲမှ အသားဘူးနှင့် ခေါက်ဆွဲထုပ်တွေကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဘာမှတော့ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားတာ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိတ်တွေက ရှင်နဲ့ကျွန်မရဲ့ ဆာလောင်မှုတွေကိုတော့ အနည်းအကျဉ်းဖြေရှင်းပေးရုံပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ အိုကေတယ် မဟုတ်လား”

“ဗျာ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အိုကေပါတယ်”

“အိုကေတယ်ဆိုရင် ရော့၊ ဒီအသားဘူးတွေကို ရှင် ဖောက်၊ ကျွန်မက ခေါက်ဆွဲပြုတ်လိုက်မယ်”

တခဏအတွင်း တာဝန်တွေကို ခွဲယူလိုက်ကြသည်။

ရဲရဲပုံစံက သွေးအေးလွန်းနေသည်။ အကြောင်းအရာတစ်ခု

အတွက် စနစ်တကျ စီမံနေသလိုပင်။ ထိုအကြောင်းအရာသည် ဘာလဲဆိုတာကိုတော့ နေမင်းညို၊ မသိ။

ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပြီးတာနှင့် ဖန်ခွက်နှင့်ရေခဲတုံး ထည့်ထားသော ခွက်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။

နေမင်းညို၊ ရဲရဲ၏လှုပ်ရှားမှုတွေကို တအံ့တဩစောင့်ကြည့်ရှုနေရာတစ်ပုဒ်ကို အဖြေညှိနေ၏။

ဘယ်လိုမှ အဖြေက ထွက်မလာ။

သတို့သမီးတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့မင်္ဂလာဦးညမှာ တခြား
ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အရက်အတူသောက်ပြီး ပါတီပွဲလေး ကျင်းပဖို့
စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွနေတာဟာ သမားရိုးကျမှ မဟုတ်တာ။

“ဒီ ဒီမှာ ဟိုလေ ကျွန်တော် ခုလို လုပ်လို့ သင့်တော်ပါ့မလား”

နေမင်းညို ရဲရဲကို မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်ရင်း ခပ်ရွံ့ရွံ့မေးလိုက်၏။

“ဘာလဲ ရှင့်ကို ကျွန်မက မတော်မတရား ကြံမယ်ထင်နေလို့
လား”

ရဲရဲက ဖန်ခွက်ထဲသို့ ရေခဲတုံးလေးတွေကို ညှပ်ဖြင့်ယူထည့်ရင်း
ခပ်ထေ့ထေ့ မေးလိုက်သည်။

“ဟာ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး မ”

“ရဲရဲနီထွေးပါ”

“ဟုတ် အဲ မဟုတ်ပါဘူး မရဲရဲနီထွေးရယ်၊ ဒီညက မရဲရဲနီ
ထွေးရဲ့ မင်္ဂလာဦးညလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်ဖြစ်သင့်
တာက မရဲရဲနီထွေးရဲ့အနားမှာ သတို့သားပဲ ရှိသင့်တာလေ၊ မတော်လို့
သူ ဖြုန်းခနဲ ရောက်လာရင် အားလုံး အထင်လွဲစရာဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“မလိုပါဘူး၊ ဒါ ကျွန်မကိစ္စပါ၊ အဟင်း သူကလည်း ခု
လောက်ဆို သူ့ရဲ့အကျဉ်းတန်တဲ့ မင်္ဂလာဦးညကို သူ့ချစ်သူ ဒါမှမဟုတ်

သူ့ရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းမိန်းမတွေနဲ့ ယော်မွေ့စွာနဲ့ ကုန်ဆုံးမှာပါ။ ဒီတော့
ရှင် ပူနေတဲ့ကိစ္စက ကျွန်မအတွက် လုံးဝရှေးခဲမရှိဘူး၊ အဟင်း ဟင်း
ဟင်း ဒီညမှာတော့ ရှင်က ကျွန်မရဲ့အထူးဧည့်သည်ပါ”

ရဲရဲ ဝီစကီ ငွဲထည့်ထားသော ဖန်ခွက်ကို နေမင်းညိုရှေ့သို့
တိုးပေးရင်း ဆို၏။

ထိုနည်းတူစွာ ရဲရဲကလည်း သူ့ဖန်ခွက်ထဲမှာ ငွဲထည့်ထားသော
ဝိုင်နီနီတွေကို ခပ်မဲ့မဲ့ စိုက်ကြည့်ရင်း အံ့တစ်ချက် ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ခေါက်ဆွဲနဲ့အသားဟင်း စား၊ ဟောဒီဝိုင်လေးကို အဖော်
ဖြုပြီး ကျွန်မရဲ့ပါတီပွဲလေးကို ဆင်နွဲကြတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နေမင်းညိုရှေ့သို့ အသားပန်းကန်ကို တွန်း
ရွေ့ပေးရင်း ဝိုင်နီနီ ထည့်ထားသော ဖန်ခွက်ဝိုင်းဝိုင်းလေးကို ပေါ့ပေါ့
ပါးပါးကိုင်မြှောက်ပြရင်း ဆို၏။

ရဲရဲပုံစံက တစ်ခုခုကို နာကျင်စွာနှင့် အရွံ့တိုက်နေမှန်း သိသာ
၏။

နာကျင်မှန်းတီးစိတ်တွေနှင့်အတူ ထိုညကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပဲ
ကုန်ဆုံးရ ကုန်ဆုံးရ ရဲရဲ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးကို ကုန်ဆုံးပစ်ချင်ပါသည်။

ထိုသို့ ဘာမသိညာမသိ ကုန်ဆုံးစေဖို့အတွက် ဝိုင်တစ်ခွက်
တော့ လိုမှာပေါ့။

အခန်း (၆)

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မုန်းလို့ လက်ထပ်လိုက်တယ်ဆို တဲ့ နှင့်ရဲ့ခံယူချက်ကြီးက အရမ်းကို ကြက်သီးထစရာမကောင်းဘူးလား ရဲရဲရယ်၊ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ထင်တယ်”

နွေးအိက တွေးတွေးဆဆဟန်ဖြင့် ပြောလာတော့ ရဲရဲ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုသည့် ဟန်မျိုးဖြင့် ပရုံးလေးကို ဆတ်ခနဲ တွန့်လိုက်သည်။

“ဘာမှားရမှာလဲ၊ ဘာမှမမှားပါဘူး နွေးအိရယ်၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ မာကြောလှပါပြီဆိုတဲ့ စိတ်ကို ဒဏ်ရာအနာတာရှယ် အကြီး အကျယ်ရသွားအောင်လုပ်ဖို့အထိ နောက်ဆုံးက အဲဒီယောက်ျားကို မရှစ် ဘဲနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရခြင်းပဲ”

ရဲရဲ၏စကားကြောင့် နွေးအိ စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ခါလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရဲရဲကို နားမလည်သလို လှမ်း ကြည့်ကာ

“သူများကို စိတ်ဒုက္ခပေးဖို့အတွက်နဲ့ နှင့်ကိုယ်နှင့် အိမ်ထောင် ဆိုတဲ့ ထောင်ကြီးထဲကိုစွန့်ပြီး ဝင်ရလား ရဲရဲရယ်၊ အံ့ပဲ၊ ငါတော့ နှင့်လို အတွေးချော်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး တစ်ပါးမတွေ့ဖူးပါဘူး ဟယ် တကယ်ပဲ”

“အခု တွေးဖူးပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် တွေးဖူးသွားပြီ နင်ဟာ ပက်လက်လှုပ်ပြီး တံတွေး ထွေးနေတဲ့ ဉာဏ်တိမ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုပြီး ဝက်ဘီဆိုက်ပေါ် ထင်ရမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါမှ ကမ္ဘာကျော်မှာ”

ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးရယ်ကာ မောကာ ပြောလိုက်သော ရဲရဲစကား ကြောင့် နွေးအိ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ မဲ့လိုက်သည်။

“အပျိုရည်ပျက်ပြီး ကမ္ဘာကျော်မယ့်အလုပ်တော့ ငါတို့က အသက်နဲ့ရင်းပြီး ကာကွယ်မယ်၊ လုံးဝ မလုပ်ဘူး”

“အံ့မယ် ငါ့ကိုများ ခပ်ညံ့ညံ့နဲ့ အညာလွယ်မယ့် မိန်းမလို့ ထင်နေလား၊ သူ့နဲ့ငါနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပေမယ့် ခုချိန်ထိ လင်မယားဆို တဲ့စည်းထဲကို မကျော်ဝင်ရသေးဘူး”

“ကျော်ဝင်ရသေးဘူးဆိုတော့ ကျော်ဝင်ဖို့ အစီအစဉ်ပေး
ပို့သေးတယ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း နီယဲ၊ သူ့ကိုငါ မချစ်သလို ငါ့ကိုလည်း သူ့
လုံးဝမချစ်ဘူး။ လောကမှာ ငါအမုန်းဆုံးလူကလည်း သူပဲဖြစ်သ
သူ အမုန်းဆုံးလူကလည်း ငါပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

ရဲရဲ၏စကားကို နွေးအိ လက်မခံချင်ပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း ရဲရဲ၏စိတ်တွင်း ခံစားမှုကို ရဲရဲ ကိုယ်တိုင်
လွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ အလွယ်တကူ သိနိုင်မည်မဟုတ်။ နားလည်
ဆိုတာတော့ ဝေးစွ။

“အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်လို့ လက်ထပ်သည်ဖြစ်စေ
မချစ်လို့လက်ထပ်သည်ဖြစ်စေ နှင့်အနားမှာ နက်ရှိုင်းကတော့ အ
ပြည့် သက်ဆုံးတိုင် ရှိနေတော့မှာပေါ့။ အဟင်း နင် ဆုတောင်းရမှာ
အမုန်းဆုံးလူနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရလို့ အလဟဿဖြစ်သွားတဲ့ နှင့်ရဲနှစ်
သားက နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်မိသွားတဲ့လူ တွေ့မလာပါစေနဲ့လို့ ငါ
ဘေးကနေ မဆီမဆိုင် ဆုတောင်းပေးပါတယ်ဟယ်”

နွေးအိ စကားကြောင့် ရဲရဲ ခပ်လွင့်လွင့်လေး ရယ်မောကာ
ရယ်သံနှောသောအသံဖြင့်

“အေး နင်ပဲ ငါ့အစား ဆုတောင်းပေးတော့ဟယ် ငါကအထ

ငါ့နည်းသားကို အမုန်းတွေနဲ့ပဲ ထုပ်ပိုးပြီး နှပ်ထားလိုက်ပြီ”

“အဟား အမုန်းတွေနဲ့ ထုပ်ပိုးပြီးကာမှ အဲဒီအထုပ်ကြီးက
အချစ်နဲ့ ခံစားမှုအသစ်ကလေးတွေ ဝင်လာပြီး ပုတ်သင်ညိုလို အရောင်
ပြောင်းသွားမှ တစ်ဖက်သတ်အချစ်ကြီးနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖာတ်သိမ်း
နေရဦးမယ်”

“ဟယ် ငါ့ကိုများ အထင်စမောလ်လို့၊ တော်ပြီ ငါ ရှယ်သုပ်
ထားတဲ့ လက်ဖက်သုပ် မကျွေးတော့ဘူး”

ရဲရဲက မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့် ဆွေ့ပွေ့ပြောကာ နွေးအိ လက်လှမ်း
နေသော လက်ဖက်သုပ် ပန်းကန်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်၏။

နွေးအိ လှမ်းနေသောလက် လမ်းခုလတ်မှာ တန်းလန်း။

“ဟယ် အကျင့်ပုတ်မ ဘယ်လိုအိမ်ရှင်မလဲ၊ ကိုယ့်အိမ်လာ
လည်တဲ့ ဧည့်သည်ကို ဒီလိုမျိုး ဧည့်ခံရလား”

“ဧည့်ခံမှာပေါ့၊ နင်ကမှ ငါ့ဘက်က မပါတာ”

ရဲရဲ ကလေးဆန်သော အမူအရာဖြင့် လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်
လေးကို ဘေးသို့ ယိမ်းကာ ကိုင်မြှောက်ရင်း မကျေမနပ်ဆို၏။

နွေးအိက လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကို လှမ်းလှရင်း

“ဟဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဘက်က မပါတဲနေမလား၊ အမုန်းလွန်ရင်
အချစ်ဖြစ်တတ်လို့ သတိပေးနေတာ၊ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ယေဘုန်းတစ်

ယောက်ကို ငြိုးမိသွားရင် အဲဒီ အငြိုးတွေက အချစ်နဲ့တွေ့သွားရင် ပြာကျသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သတိပေးတာ နားလည်လား”

နွေးအိက ဤသို့ အသေအချာ ရှင်းပြ၏။ ဒီတော့မှ ရဲရဲ မျက်နှာလေး ပြုံးယောင်သမ်းလာ၏။

နွေးအိပြောတာ သဘာဝကျပေမယ့် ရဲရဲ အမှန်တရားတစ်ခု အဖြစ် လက်မခံချင်။

ကိုယ့်ရဲ့အမုန်းစိတ်တွေကို ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့်အတူ တစ်ပါ တည်း ပူးဆောင်လာပြီး အတိတ်မှာလည်း မချန်ခဲ့။ အနာဂတ်သို့လည်း တွန်းမပို့ဘဲ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည့်မှာပဲ ထားလိုက်တော့၏။

ရင်မှာ မငြိမ်းချမ်းတာတော့ အမှန်။

အခန်း (၇)

“ဒီမှာဟေ့ ဘောလုံးပွဲကြည့်တာ အဲဒီလောက်အထိ အသံအ ကျယ်ကြီး တင်ထားစရာလိုလား၊ နက်ရှိုင်း၊ အချိန်ကိုလည်းကြည့်ဦး ည နှစ်နာရီထိုးနေပြီ”

ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်၊ ပုတ်ပြီး မာရည်ကျောရည်အသံနှင့် ပြောလိုက်သော ရဲရဲ၏ဒေါသ ထွက်နေသောဟန်ကြောင့် နက်ရှိုင်း ဂျစ် တန်ကန်ဖြင့် ဟေ့ကြည့်လို့ နှက်ပြီး

“အဲဒါ ဘာ ဖြစ်လဲ”

နက်ရှိုင်း အသံကလည်း မာသည်။

“ဘာ ဖြစ်မှာလဲ၊ နင့် တီဗီအသံနဲ့ နင့်ရဲ့အာပြီလျှာပြီ အေးဟက်

၄၄

၂၀၁၅

www.burmeseclassic.com

နေတဲ့အသံက ငါ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် တော်တော်ပေးတယ်တဲ့

“စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးတယ်ထင်ရင်လည်း ဒီအသံတွေ လွတ်တဲ့နေရာမှာ သွားနေ၊ ငါကတော့ အသံမလျှော့နိုင်ဘူး၊ ဘေးကြည့်တယ်ဆိုတာ အသံတိုးတိုးလေးနဲ့ အချစ်ကားကြည့်သလို စိတ်အပြည့်နဲ့ ထိုင်ကြည့်လို့မရဘူး၊ နားလည်လား”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရီမုဒ်ကို လှမ်းယူကာ အသံနှုန်း ထပ်လိုက်သည်။

“ဪ နင်က ဒီလိုလား၊ ရတယ်လေ၊ နင်ကစပြီး ရန်ကတော့ ငါ့ဘက်ကလည်း လက်တုံ့ပြန်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ၊ ရတယ် ကြိုက်သလိုကြည့် ဒီအသံကိုမှ တိုးသေးတယ်ဆိုရင်လည်း လော်စီအဖွင့်လိုက်ဦး၊ ငါ့အလှည့်ကျရင်သာ နင့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင် ကြိုးစားထား”

နက်ရှိုင်းအား စကားလုံးများဖြင့် တရစပ် ပစ်ပေါက်ပြီး ခုတင်ပေါ် ပြန်တက်အိပ်လိုက်သည်။

ဘောလုံးပွဲအသံက ပို၍ပင် ကျယ်လောင်လာ၏။

“ဝိုး ဟာကွာ၊ လွဲသွားတယ်ကွာ”

နက်ရှိုင်း၏အသံက ညဉ့်နက်နက်ထဲမှာ ဂျယ်လောင်စွာ ထွက်နေ၏။ ရဲရဲ ဘယ်လိုမှ အိပ်၍မရ။ ခေါင်းအုံးဖြင့် နားနှစ်ဖက်

ထပ်လိုက်သည်။

လူက ဒေါသတွေဖြင့် ဘယ်လိုမှ အိပ်၍မပျော်နိုင်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာတော့ ဘောလုံးပွဲပြီးသွားသည်။

နက်ရှိုင်း ရဲရဲ၏နံ့ဘေးတွင် ဝင်အိပ်လိုက်သည်။ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်ပေမယ့် သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှု အငွေ့အသက်တွေက ရဲရဲကို လာဟာ

နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားသော ခေါင်းအုံးကို ဆွဲဖယ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်အတွက် မောက်ခုံကြီး ဝင်အိပ်နေသော နက်ရှိုင်းကို မကျေမနပ် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ နက်ရှိုင်း၊ နင့်ခုတင်မှာ နင် သွားအိပ်လေ ဘာလို့ ငါ့အထဲပေါ် တက်လာရတာလဲ”

နက်ရှိုင်းက တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်။ ရဲရဲ ဒေါသထွက်လာသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် နက်ရှိုင်း၏ ဘာကုန်းကို ခေါင်းအုံးဖြင့် ဘုန်းခနဲ ထုလိုက်သည်။

နက်ရှိုင်း မောက်အိပ်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“လူကို ဘာလို့ လာရိုက်ရတာလဲ”

“ကိုယ့်ခုတင်မှာ ကိုယ်သွားအိပ်ပါလား”

ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေနှင့် ဒေါသတို့ ရောထွေးကာ ခပ်သိမ်းသိမ်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒီခုတင်က ငါနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ခုတင်ပေါ် ကိုယ်အိပ်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ မေးရအောင် နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘာပတ်သက်မှုမှ မရှိဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် နင် ဒီခုတင်ပေါ်မှာ လုံးဝ လာမအိပ်ပါနဲ့”

“အိပ်တယ် အိပ်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကိုတောင် ဟိုဒင်းဟိုဟာ လုပ်လို့ရသေးတယ် သိလား”

နက်ရှိုင်း၏ဟိုဒင်းဟိုဟာ စကားကြောင့် ရဲရဲ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပန်းသွေးရောင်လွှမ်းလျက် ရှက်စိတ်တွေ ပြုတိုး၍သွား၏။

“နင် မယုတ်မာနဲ့နော်”

“ဒါ ယုတ်မာတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်က ငါ့ရဲ့တရားဝင်မိန်းမ၊ ဒါကြောင့် သွန်လိုသွန် လှန်လိုလှန် လုပ်လို့ရတယ်”

“ဘာ ကဲဟယ်”

“ဖြန်း”

“ဟာ”

နက်ရှိုင်း ပါးတစ်ဖက် ပူဆင်းသွားသည်။ ရဲရဲ တကယ် ဆော်တာပဲ။ စိတ်ထဲမှာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း နာကျင်မှုတွေနှင့်အတူ ဒေါသတွေ ဆူဝေလာပြန်၏။

“နင်က ငါ့ကိုခိုက်တယ်၊ ကဲ ငါကလည်း ဟောဒီလို ဟောဒီလို

နင်းတယ်ဟာ”

ရဲရဲ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး မျက်နှာအနှံ့ကို တရုတ် အနမ်းတွေချွေလိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းဖူးလေးကို မလွတ်တမ်း နှိုက်လိုက်လေ။

ရဲရဲ မည်သို့မျှ မရုန်းနိုင်။

“ကဲ မှတ်ပြီလား၊ ငါ နင့်ကို အခုလို လုပ်လို့ နင် ဘယ်သူ့ကို သွားတိုင်မလဲ၊ တိုင်စမ်း နင်က ငါ့မိန်းမဖြစ်နေတဲ့အတွက် ငါ့ကို ဘယ်သူမှ မပြစ်တင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“နင် နင် အယုတ်တမာကောင်၊ ကြာကူလီကောင် ခွေးဝဲစားကောင်”

ရဲရဲ ရှက်စိတ်တွေ မှန်ထူကာ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပိုးစိုးစက်စက်ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာလိုက်၏။

နက်ရှိုင်း ရဲရဲ၏ဒေါသတွေကို အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်၏ ပြုံးမျိုးနှင့်ကြည့်ကာ ရဲရဲ၏ဘေးတွင် ဝုန်းခနဲ ပစ်လဲချလိုက်၏။

ရဲရဲ မကျေနပ်နိုင်သဖြင့် နက်ရှိုင်း၏ကျောပြင်ကို တဘုန်းဘုန်း နှိုက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ဟေ့ နင် တရားလွန်နေပြီနော်၊ နင့်လုပ်ရပ်တွေက နင့်ကိုသိမ်းပိုက်ဖို့ ဖြားယောင်းသလို ဖြစ်နေပြီ၊ နင် သိလား၊ ဒီတစ်ခါ

ဆိုရင် မျက်နှာကို မနင်းတော့ဘူး။ ဒီထက် ကြီးမြတ်တဲ့အရာကို ယူလိုက်
မှာ။ ဒါပေမဲ့ နင့်ကိုချစ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ မာန်တက်မသွားနဲ့”

နက်ရှိုင်းစကားကြောင့် တဘုန်းဘုန်း ထုရှိုက်နေသော ရဲရဲ၏
လက်တွေ တွန့်ခဲနဲ့ ခုပ်သွား၏။

နက်ရှိုင်း တကယ်ပြောရင် တကယ်လုပ်မည်ဆိုတာ သိသည်
လေ။

ထို့ကြောင့် ဆက်မရိုက်တော့ဘဲ နက်ရှိုင်း၏မထိမဲ့မြင်ပုံစံကို
ရွံရှာစက်ဆုပ်လွန်းစွာဖြင့် ခပ်စွေစွေ ကြည့်လိုက်ပြီး တက်တစ်ချက်
ခေါက်ကာ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လိုက်၏။

ဒီညတော့ ညှော်ခန်းထဲမှာပဲ အိပ်ရတော့ပေမပေါ့။
ရဲရဲအဖို့တော့ ထိုညလေးဟာ ရှက်ရွံ့ရင်ခုန်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း
တွေဖြင့် ထွေးလိပ်ခဲ့ရသော ညလေးတစ်ည ဖြစ်ခဲ့၏။

အခန်း (၈)

နက်ရှိုင်းနှင့်ရဲရဲတို့ တည်ဆောက်ခဲ့သော အိမ်ထောင်တစ်ခုသည်
နှစ်ဦးစလုံး ခံစားချက်မလာဖြင့် တည်ဆောက်ထားကြပြီး အမှန်းတွေ့ဖြင့်
အနားသတ်ထားကြ၏။

ဒီနေ့မနက်လည်း နက်ရှိုင်း မနိုးခင် သူ့ရဲ့ကားကိုယူ၍ ဟာဗီရဲ့
ဦးထည်ဆိုင်ရှိရာ မိုလ်ချုပ်ဈေးဘက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

ကားမောင်းရင်း ရဲရဲ ကြိုတင်ပြုံးနေသည်။

သူ အိပ်ရာကနိုးလို့ ရေခိုးချိုး အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးတာနှင့်
သူ ကားသော့ယူလိမ့်မည်။

ကားသော့ မတွေ့လျှင် ဘယ်လောက်ဒေါသတွေနှင့် ဆွေဆွေ
ခုန်နေမည်နည်း။

နက်ရှိုင်းအေးဒါသတွေကို စိတ်ကူးနှင့်ပုံဖော်ကြည့်ရုံနဲ့တင်
အထောက်အထားကို ပျော်စရာကောင်းနေပေ၏။

မေမေ့ ပိုးထည်ဆိုင်ကို ရောက်တော့ ရွှင်ဖြူးတက်ကြွနေသော
ခဲခဲကိုကြည့်ပြီး မေမေ ပေး၏။

“သမီး ဒီနေ့ မေ့သမီး မျက်နှာလေး ကြည့်ရတာ ခါတိုင်းအ
တွေနဲ့ မတူဘူးနော်”

“မေမေ ထင်လို့ပါ။ ရဲ့ ပုံစံက ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“မတူပါဘူး။ ဒီနေ့ မျက်နှာလေး ပိုကြည်နေလို့”

ဇွတ်အတင်း မှတ်ချက်ချနေသော မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး ခဲခဲ
ခပ် လွင်လွင်လေး ရယ်လိုက်၏။

ကိုယ့်လုပ်ရပ်အမှန်ကို မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောရန်တော့ မဖြစ်
မိဘတွေအမြင်မှာ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက နက်ရှိုင်းနှင့်ခဲခဲတို့ကြားထဲ

က ဖြည့်မရတဲ့ အမုန်းတွေကို နည်းနည်းလေးမှ မချိပ်ခိကြ။
ခွဲခွဲတွေ မဟုတ်ကြဘဲ မိဘတွေပေးစားတာကို ကြည့်ကြည့်

ဖြူဖြူနှင့် လက်ခံခေါင်းညှိကြ၍ နှစ်ဖက်သော မိဘတွေက သို့မဟုတ်
မဆုံး။

နှစ်ဦးကြားမှ တိတ်တဆိတ် စစ်ပွဲလေးကိုတော့ မေမေတို့
နည်း နည်းလေးမှ မချိပ်ခိကြ။ ရိပ်မိလောက်အောင်လည်း ခဲခဲက မိဘတွေ

ရွှေမှာ ရန်စကား မပြော။ ပြဿနာမလုပ်။

“တီ တီ တီ”

လက်ကိုင်အိတ်လေးထဲမှ ဖုန်းဖြည့်လာသဖြင့် ကောင်တာပေါ်

ထင်ထားသော လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ နက်ရှိုင်းအေးဒါနဲ့နံပါတ်။

ခဲခဲ ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြုံးလိုက်ရင်း ဖုန်းပြောရန် မေမေအနားမှ

ထလာခဲ့လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ဘာကိစ္စလဲ”

“...”

“ဪ အဲဒါလား ငါ့ကား ဝပ်ရှော့ရောက်နေလို့ နင့်ကား ခဏ

ယူသုံးတာပဲ။ အဟင်း ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ကားကို မိန်းမတစ်ယောက်
ဖြစ်တဲ့ငါက ယူသုံးတာ ဘာဆန်းလို့လဲ”

“...”

“လာပြန်မပို့နိုင်ဘူး။ ငါ ဆိုင်ရောက်နေပြီ။ နင် လိုချင်ရင်

နင်ကား နင်ပြန်လာယူ”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သမီး ဘယ်သူလဲ”

“နက်ရှိုင်းပါ မေမေ။ သူ့ကားယူမောင်းလာလို့ ဖုန်းလှမ်းပေးကံ

တာ”

“သမီးကားကရော”

“ဝင်ရှော့ပို့ထားလို့ မေမေ”

“ဒါဆိုလည်း အတူတူလာရောပေါ့ သမီးရယ်၊ ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာလဲ”

“မိခင်၏အပြစ်တင်သံ ခပ်ဒေဒေအေးကို ရဲရဲ စောဒကမတက်သံ ငြိမ်နားထောင်လိုက်သည်။ တအောင့်ကြာတော့ နက်ရှိုင်း ရောက်လာသည်။

“ဟော သားတောင် ရောက်လာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ယောက္ခမဖြစ်သူက ပြုံးချိုသော မျက်နှာဖြင့် နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံသဖြင့် နက်ရှိုင်းလည်း ရိုရိုသေသေပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ရဲရဲမှာသာ ကိုယ့်အဖေကို မေမေဟု ခေါ်လိုက်သော နက်ရှိုင်း၏ ခပ်နွေးနွေးအသံကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဘာရယ်မဟုတ် နွေးထွေး၍သွား၏

ကိုယ့်ကို မုန်းတယ်လို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်က ယောက္ခမဖြစ်သူကိုတော့ ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံနေသဖြင့်

အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ သူ့ကို ကျေးဇူးတောင် ပြန်တင်ပေးရမလိုပင်။

“သား မောနင်းစာ ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ မေမေ တစ်ခုခု စီစဉ်

“လိုက်မယ်လေ”

“ဟာ ရတယ် မေမေ၊ ကျွန်တော် စားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘာမှမစီစဉ်

“မိခင်နဲ့တော့”

မေမေကိုပြောပြီး ရဲရဲဘက်ကို လှည့်လိုက်ပြီး နက်ရှိုင်း မျက်နှာနှင့်ကျုံ့လိုက်သည်။ မေမေ မကြားအောင် အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့်

“နင် တော်တော် စည်းကမ်းမရှိတဲ့ မိန်းမပဲ”

ရဲရဲ မမူသလိုဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို မှဲ့ပစ်လိုက်သည်။

“ငါက စည်းကမ်းမရှိရအောင် နင့်ခေါင်းပေါ် အမှိုက်တက်ပုံ နေလို့လား”

ရဲရဲ ထိုသို့ ခပ်ရွံ့ရွံ့ပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

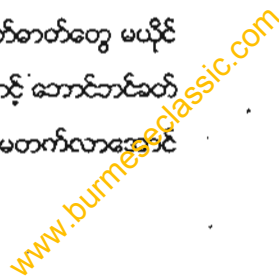
“နင် ငါ့ကို အရွံ့တိုက်မနေနဲ့၊ ပေး ငါ့ကားသော နင်လှုပ်တာနဲ့ ကောင်းမလေးနဲ့ ချိန်းထားတာ နောက်ကျတော့မယ်”

အလွန်တရာမှ မုန်းစရာကောင်းလွန်းသော စကားကြောင့် ရဲရဲ ဘာစကားမှထင်မပြောတော့ဘဲ ကားသော့ကို အသာတကြည် ထုတ်

“လိုက်သည်။”

ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ တိုက်ခိုက် တိုက်ခိုက် စိတ်ဓာတ်တွေ မယိုင်အောင်ဆိုတာကိုလည်း သိစေရင်သည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ဆောင်ဘင်္ဂတစ်

ကားသော ဒေါသလှိုင်းတွေကို မျက်နှာပေါ်သို့ လှုံ့မတက်လာအောင်

မင်သေသေ ထိန်းနိုင်ခဲ့တာဟာ မိန်းမတစ်ယောက်မှာရှိသည့် ပါးနပ်တဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုပဲဆိုတာ သူတို့လို ယောက်ျားတွေကတော့ ဘယ်သိလေ မလဲ။

အတွေးနှင့်အတူ ကြည်လင်ရှင်းသန့်ပြီး စမတ်ကျလွန်းသော ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် နက်ရှိုင်းကို မျက်စောင်းခပ်ပင့်ပင့်လေး ထိုးလိုက်သည်။

နက်ရှိုင်း ရဲရဲကမ်းပေးသော ကားသော့ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပုံက ညင်သာပျော့ပျောင်းခြင်းမရှိ။

မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျောခိုင်းထွက်သွားသော နက်ရှိုင်း၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး အရာရာဟာ ခြောက်ကပ်ဆိတ်သုဉ်းသွားသလို ခံစားရပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နာကျင်ဒေါသတွေဟာ အလိုမကျမှုတွေ နှင့်အတူ လောင်မြိုက်သွားပြီလားဟုပင် ထင်မိလေသည်။

ကိုယ့်ဘဝရဲ့ပုံစံကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးမိပါလျက်နှင့် ရင်ထဲမှာ အလိုမကျမှုတွေက လျော့မသွား။

ကိုယ်ကိုယ်၌က အမှားကို အမှန်ဟု ယူဆနေလို့ပဲဟု ခပ်တော့ဖော့တွေ့လိုက်မိခြင်းနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ မပေါ့ပါးသော ဝေဒနာက တင်ဆဲကျပ်ဆို့နေ၏။

မေမေက အရိပ်အကဲ နားလည်သူပီပီ နက်ရှိုင်း ထွက်သွားတာ

နှင့် အနားကိုရောက်လာပြီး

“သမီး မျက်နှာမကောင်းပါလား။ အိမ်မှာကတည်းက အဆင်

မပြေလာကြဘူးလား”

ပန်းကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးလာသော မေမေ့အမေးကို

ဆန်မပျက်သော အပြုံးဖြင့်

“ပြေပါတယ် မေ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ပြေရင်လည်း ပြီးတာပါပဲကွယ်၊ မေမေက မေမေ့သမီးလေးကို

အမြဲတမ်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်နေတဲ့သူဆိုတော့ အမြဲတမ်း အရိပ်လို ကြည့်နေတာပါကွယ်”

“အင်းပါ မေရဲ့၊ ခုလည်း ရဲရဲ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်”

“အေးပါကွယ် ဒါနဲ့ သမီး ဒီနေ့ ဦးကောင်းအိမ်ကို လူမမာ

အတင်းသွားမေးမလို့ဆို”

မိခင်၏အမေးကြောင့် ရဲရဲ လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဪဟဲ့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ရဲ မေ့နေတာ မေမေ၊ မေမေရော့ လိုက်ဦး

လား”

“မလိုက်တော့ဘူး သမီးရယ်၊ ဆိုင်မှာ သမီးမရှိရင် မေမေ့မှ

ဖြစ်မယ်လေ၊ သမီးတစ်ယောက်တည်း သွားလိုက်တော့ ဦးကောင်းကို

ဆည်း ပြောလိုက်ဦး၊ နေရင်းရှင်းကောင်းမှ အလုပ်ပြန်ဝင်ပါလို့ ဒီနားထဲ

မှာ အရောင်းလည်း နည်းနည်းပါးတယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ဟိုလေ ဓာတ်စာတော့ ဝယ်သွားတော့တုန်း နော် သူတို့အတွက်က ငွေပဲလိုတာဆိုတော့ ရဲ့ ငွေပဲကြည့်ပေးခဲ့လိုက်တော့မယ်”

“အင်း သမီး အဆင်ပြေသလို လုပ်ခဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို သမီး သွားပြီး ဪ့ မေမေကားပဲ ယူသွားလိုက်တော့မယ်နော်”

“အေး ယူသွား သမီး”

ရဲရဲ မေမေကားသော့ကို ယူခဲ့ပြီး ဆိုင်အပြင်ဘက် ကားစတန်း ရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာလိုက်၏။

ဒူးခေါင်းအထက်ရှိသော ကြိုးပျောက် ဆွဲသားကိုယ်ကြပ် ဂါဝန် ရေညှိစိမ်းရောင်ကို အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်ထားသော ဆင်စွယ်ရောင် ဝေ့စကုတ်လေးနှင့် ပန်းလေးတစ်ဖွင့်လို ဝင်းမွတ်ရှိပြည့်စွာ လှပနေသော ရဲရဲနီထွေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ ရှုပ်ထွေးပြီး မွှာကြဲနေသော ခံစားမှုပေါင်းစုံက အချိန်ပြည့် အံ့ဖွဲ့နေသည်ဆိုတာ ဘယ်သူက သိနိုင်မှာလဲ။

ကံကြမ္မာက ရဲရဲ၏နလုံးသားအတွက် အမုန်းတွေနှင့် ထုဆစ်ပုံဖော်ခိုင်းနေလေတော့လည်း ကံဇာတ်ဆရာရဲ့ အလိုတော်ကုပေါ့ . . .

ဆန်း (၉)

ဦးကောင်းတို့အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ဦးကောင်း၏ မိန်းမ ဒေါ်ခင်ကြည်က အိမ်ပေါ်မှ ပျာပျာသလဲ ပြေးဆင်းလာ၏။

“ကိုကောင်းရေ ရဲရဲ လာတယ်တော့”

အိမ်ထဲကို အသံလှမ်းပြုရင်း အမောတကော ဆင်းလာသော ဒေါ်ခင်ကြည်ကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း ရဲရဲ ကားပေါ်မှ ကြွကြွရွရွလေး ဆင်းလိုက်၏။

“ဦးကောင်း သက်သာလား၊ ဒေါ်ခင်ကြည်”

“သက်သာပါတယ် ရဲရဲရယ်၊ လာ လာ အိမ်ပေါ်တက်”

ဒေါ်ခင်ကြည် ရဲရဲ၏လက်ကို ဝမ်းသာအားရ ဆွဲကိုင်ပြီး အိမ်ပေါ်ကို ခေါ်၏။

“ဒုန်း”

ဒုန်းဆိုသော အသံကြောင့် ရဲရဲရာ ဒေါ်ခင်ကြည်ပါ အနောက်ကို အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်၏။

“ဟင်”

“ဟောတော ရေသန့်ဘူးလှည်းနဲ့ကားကို ဝင်တိုက်မိပြီ”
ဒေါ်ခင်ကြည် အလန့်တကြား ရေရွတ်ရင်း ကားဆီသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် လျှောက်သွား၏။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျား၊ လွတ်မယ်ထင်လို့ လှည်းကို ဝင်လိုက်မိတာပါ”

ရေသန့်ဘူးလှည်း တွန်းလာသော လူ သူ့အမှားကြောင့် ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရှာ၏။

ထိုလူကိုမြင်တော့ ရဲရဲ မင်တက်အံ့ဩသွားရ၏။

“ဟင် ရှင် ရှင် နေမင်းညို”

“ဟင် မရဲရဲနီထွေး”

နေမင်းညိုနှင့်ရဲရဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိနေကြ၍ ဒေါ်ခင်ကြည် အံ့ဩသောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်ကာ

“ရဲရဲ သူနဲ့သိတယ် ဟုတ်လား”

“မခင်ကြည် ကား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဦးကောင်း ကားတစ်ခုခုဖြစ်သည်ထင်၍ နေမကောင်းသည်ကြားမှ အိမ်ပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဦးကောင်း၊ သူက ရဲရဲနဲ့အသိတွေလေ”

“ဪ မင်းညိုနဲ့ရဲရဲက အသိတွေလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲရဲ ခပ်သွက်သွက်လေး ခေါင်းညိတ်ဖြေလိုက်၏။

နေမင်းညိုကတော့ ရဲရဲနှင့်အသိတွေပါဟု စကားတောင် မဟ

ရဲ။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိကြတာလဲဟု ဦးကောင်းကမေးလျှင် ကိုယ့်

မှာ ဖြေစရာစကားမရှိ။

ရဲရဲဆိုသော ကောင်မလေးနှင့် တွေ့ဆုံပုံက နည်းနည်းဆန်းကြယ်လွန်းနေ၏။ ထိုဆန်းကြယ်သော တွေ့ဆုံမှုကို လူကြားထဲလည်း ချမပြရ။

ရဲရဲ၏ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ဆယ်ယူလို့မရလောက်အောင်ပင် ကျဆင်းသွားနိုင်၍ ဖြစ်သည်။

“ရှင်က ရေသန့်ဘူးပို့တဲ့အလုပ် လုပ်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တခြားအလုပ်ရော”

“မရှိပါဘူး”

နေမင်းညို၏အခြေစကားကြောင့် ရဲရဲ ခပ်တွေတွေလေး စဉ်းစားလိုက်ပြီး နေမင်းညိုဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ပို့လိုက်၏။

“ရှင်ကို ကျွန်မ အလုပ်တစ်ခုပေးမယ် လုပ်မလား”

“ရဲရဲ သမီး အံ့ထဲကိုဝင်ပါဦးလား။ အထဲရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

ဦးကောင်းက နေမကောင်းသော လေသံခပ်နွမ်းနွမ်းဖြင့် ပြောတော့မှ အားလုံး အိမ်ထဲလိုက်ဝင်လိုက်ကြ၏။

အိမ်ထဲရောက်တော့ ဦးကောင်း၏သမီးက ရဲရဲ စားဖိုပင် ကော်ဖီနှင့်မှန့်ပင် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးသား။

“မမ ကော်ဖီနဲ့မှန့်လေး စားပါဦး”

- ကောင်မလေး၏ညှပ်ဝတ်ကျော့ကို အသိအမှတ်ပြု အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး မလှမ်းမကမ်းရှိ အပေါက်ဝတွင် ထိုင်ခုံပုလေးနှင့် ခပ်ရိုရို ထိုင်နေသော နေမင်းညိုကို အကဲလှမ်းခတ်လိုက်သည်။

ဦးကောင်းနှင့်ဒေါ်ခင်ကြည်ပါ ရဲရဲက နေမင်းညိုကို ဘယ်လို အလုပ်မျိုး ပေးမလဲဟု စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေကြ၏။

“ကျွန်တော် ဘာအလုပ် လုပ်ရမလဲ”

“အခု ကျွန်မနေတဲ့ အိမ်ကြီးရဲရဲကို လှပတဲ့ဥယျာဉ်လေးတစ်ခု

အဖြစ် ရှင် လုပ်ပေးရမယ်၊ ပြီးရင် အဲဒီဥယျာဉ်လေးကို ရှင် ထိန်းသိမ်းရမယ်၊ လစာကောင်းကောင်းပေးမယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ ရှင် အချက်အပြုတ်ရော လုပ်တတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ လုပ်တတ်ပါတယ်”

“အိုကေ ဒါဆို ကျွန်မအတွက် စာဖိုဖျူးပါ လုပ်ပေးပါ၊ နေတာကတော့ အိမ်ကြီးရဲရဲအနောက်ဘက်မှာ အဆောင်လေးတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီမှာနေပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ ရှင် လုပ်နိုင်ပါတယ်နော်”

မျက်နှုံးလေးပင့်ကာ မေးလိုက်သော ရဲရဲ၏ဟန်က မာန်မာန်တွေကင်းစင်ကာ ရှင်းသန့်နုဖတ်လို့နေ၏။

“ဟား လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ မရဲရဲနဲ့ထွေးပေးတဲ့အလုပ်က ကျွန်တော့်အတွက် အရမ်းကို အဆင်ပြေပါတယ်၊ အဲဒီအတွက်ကြောင့် အရမ်းလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ရဲရဲရေ၊ မင်းညိုက အလုပ်မရခင်စပ်ကြား ရေသန့်တူးလိုက်ဖို့တဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေရတာ၊ ခင်ဗျာမှာ သူ့တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရှာပါတယ်၊ ရဲရဲ ခုလို အလုပ်ပေးတော့ မင်းညိုအတွက် နေစရာရော စားစရာပါ ပူစရာမလိုတော့တူးပေါ့”

ဦးကောင်းကပါ နေမင်းညိုအတွက် ဝမ်းသာအားရနှင့်ဝင်ပြီး

ပြော၏။

“အဟင်း၊ နေမင်းညို ကိစ္စ ကြားဖြတ်ဝင်လာတာနဲ့ ဦးကောင်းကို လူမမာ သတင်းလာမေးတဲ့ကိစ္စတောင် မေ့သွားတယ်”

ရဲရဲ အားနာပြုံးလေးဖြင့် ပြောရင်း လက်ကိုင်အိတ်စစ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“တကူးတကကြီး သတင်းလာမေးရတယ်လို့ ရဲရဲရယ်၊ ဦးကောင်းလည်း နည်းနည်းသက်သာနေပါပြီ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင်တော့ အလုပ်ပြန်ဆင်းရတော့မှာပါ”

“နေမကောင်းသေးရင် အလုပ်မဆင်းပါနဲ့ဦး။ သက်သက်သာသာနေပါ ဦးကောင်းရယ်၊ ဆိုင်မှာလည်း ကိုရဲခိုင်နဲ့ တခြားအလုပ်သမားတွေလည်းရှိတာပဲ။ ဒီရက်ထဲအလုပ်လည်း နည်းနည်းပါးနေတာလေ”

“အမလေး ရဲရဲရယ် သမီးကသာ သူ့ကိုသက်သက်သာသာနေပါ ဦးကောင်းရယ်လို့ပြောနေ သမီး ဦးကောင်းကတော့ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ မကပ်ဘူး။ လူကသာ အိမ်မှာလူမမာလို နေနေရတာ စိတ်ကတော့ သူ့ဒီဇိုင်းဆွဲတဲ့အလုပ်ခန်းထဲရောက်နေတာ၊ သိပ်အစွဲအလန်းကြီးတဲ့ အဘိုးကြီး”

ဒေါ်ခင်ကြည် ဦးကောင်းကို မဲကာရွဲကာဖြင့် ပြောလိုက်သဖြင့် ရဲရဲ သဘောကျစွာ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်သည်။

“အစွဲအလန်းကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးကြည်ရယ်၊ အလုပ်အပေါ် တာဝန်ကျေချင်အားကြီးနေတာပါ။ သမီးတို့ ပိုးထည်အဆင် ဒီဇိုင်းတွေ လူကြိုက်များလာတာ ဦးကောင်းရဲ့ခေတ်မီလုပ်တဲ့ ဒီဇိုင်းဆန်းနန်း လက်ရာသန့်သန့်တွေကြောင့်ပါ”

“ခုလို အကောင်းမြင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရဲရဲရယ်၊ ဒေါ်လေးတို့ မိသားစုကလည်း ရဲရဲတို့ရဲ့ပိုးထည်တိုက်ကြီးကိုပြီး အလုပ်လုပ်စားနေရတဲ့အတွက် ရဲရဲတို့ မမနုတ်ရဲ့ ငကျေးဇူးတရားကလည်း မသေးပါဘူးကွယ်”

“ဒါကတော့ ကျွန်းကိုင်းမှို ကိုင်းကျွန်းမှိုပေါ့၊ ဒေါ်လေးကြည်ရယ်၊ ငါ့ ရော့ ဒီမှာ ဦးကောင်းအတွက် ဓာတ်စာဖိုး ယူထားဦး”

ရဲရဲက ဒေါ်ခင်ကြည်လက်ထဲကို တစ်ထောင်တန်အုပ် တစ်အုပ် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ရဲရဲ၏ သိတတ်နားလည်မှုကြောင့် ဦးကောင်းရော ဒေါ်ခင်ကြည်ပါ အားအနာကြီး နာနေကြသည်။

“အဲဒီလောက် ငွေအများကြီး မယူပါရစေနဲ့ ရဲရဲရယ်၊ အားနာလွန်းလို့ ဘယ်လို စကားမျိုး ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ရိုးသားလွန်းသော ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် ဦးကောင်းကိုကြည့်ပြီး ရဲရဲ ကူညီရကျိုးနပ်စွာဖြင့် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ငွေလေး ငါးသောင်းထဲကို အဲဒီလောက် ကျေးဇူးတင်တောင်

စရာ ဝေခိုဒ်သား ဒေါ်လေးကြည်ရယ်၊ အားလုံးက မိသားစုတွေပဲ ကဲ
ရဲရဲလည်း ဖြန်တော့မယ်”

“လေးတွယ် မဟုတ်လည်း ပြောလိုက်ပါ။ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေ
ခင် အလုပ်ဖြန်ဆင်းလို့ရပါပြီလို့”

ဦးကောင်း အားနာစွာဖြင့် လူကြုံထပ်ပါးနေသေးသည်။

ရဲရဲ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

“နေမင်းညို ရှင် မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းမယ် မဟုတ်
လာ။”

ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားနားအထိ ခပ်ကုတ်
ကုတ် လိုက်လာသော နေမင်းညိုကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်စဆင်းပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲရဲ ကားလေးကို ငြိမ့်ခနဲ မောင်းထွက်လာလိုက်၏။ ကြံ
တောက်တောက် နွေနေပူနှင့်အတူ လေပူတစ်ချက်က ဝေခနဲ တိုက်ခတ်
သွားပြီး ရဲရဲ၏ဆံနွယ်ပျော့စင်းစင်းလေးတွေကို ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားစေ၏။

နတ်နှိုင်းကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ပရိုဂရမ်တစ်ခု ရသွားတဲ့အတွက်
ရဲရဲ စိတ်တွေ မြူးကြွနေ၏။

နှင်ရဲမနာလိုစိတ်တွေ ထုတ်ပြဖို့ အဆင်သင့်သာ စောင့်နေတော့
နတ်နှိုင်းရေ။

ရဲရဲ၏အပြုံးတွေ နွေနေပူနှင့်အတူပီပြင် လင်းလက်လာ၏။

အခန်း (၁၀)

“မင်း ဘယ်သူလဲ ဒီအလုပ်တွေ မင်းကို ဘယ်သူလုပ်ခိုင်းတာလဲ”

တဆက်ဆက် မေးလာသော အသံကြောင့် ခုတ်ပြီးသားပြက်တွေကို တောင်းအကြီးကြီးထဲ ကျုံးထည့်နေသော နေမင်းညို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကို ဒီခြံမှာ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ဖို့ မနေ့ကပဲ မရဲရဲနီထွေး ခန့်လိုက်တာပါ”

နေမင်းညို၏အသံတွေက တိုးလျှပ်သိမ်ငယ်နေပြီး ကိုယ့်ရှေ့မှာ ခါးထောက်ရပ်နေသော နက်ရှိုင်းကို လိုတာထက်ပို၍ ကျုံးနွဲသိမ်ငယ်ပြလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ ဘာတော်လို့လဲ”

“ဗျာ”

“ဆွေမျိုးတော်မှ အလုပ်ခန့်ရမှာလား နက်ရှိုင်း”

အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ဘာဖြေရမှန်းမသိခင် ရဲရဲ အနားရောက်အားပြီး ကြားဖြတ်ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

ရဲရဲနှင့်နေမင်းညိုကို နက်ရှိုင်း အသေအချာ အကဲခတ်ကြည့်

ထိုက်ပြီး စိတ်ပျက်သော အမူအရာနှင့် မဲ့လိုက်ပြီး

“နင် ငါ့ကို ဘာလို့ မတိုင်ပင်တာလဲ”

“ဒါ တိုင်ပင်စရာကိစ္စမဟုတ်တာ၊ ငါက နင့်ကိုထူးပြီး ဘာကိုဆိုက်ပင်နေဦးမှာလဲ”

“မင်းညိုကို ခြံအလုပ်တင် မဟုတ်ဘူး အချက်အပြုတ်အတွက်

ဒါ တစ်ခါတည်း ခန့်ထားတာ၊ ဒီအိမ်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စအဝဝကို မင်းညိုအာဝန်ယူလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် မြက်တွေသွားပစ်လိုက်ဦးမယ်”

နေမင်းညို သူတို့လင်မယား ကတောက်ကဆပွဲလေးထဲမှာ ဆက်ကန်ယက်ကန် မပါဝင်လို့၍ တမင်အကြောင်းပြ၍ ရှောင်ထွက်သွားသည်။

နေမင်းညို မြက်တောင်းကြီး မပြီးအနားမှ ထွက်သွားတော့မှ

နက်ရှိုင်း မကျေမနပ်သော အကြည့်ဖြင့် ရဲရဲကို ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ

“နင် လူခေါ်စရာရှားလား ရဲရဲ”

ရဲရဲက လက်ကလေးပိုက် မျက်နှာလေးမော့ပြီး မထီခွဲမြင်ဟာ

လေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကွေးကာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဘာလဲ ထမင်းချက် မာလီလုပ်မယ့် အလုပ်သမားက နင့်ရဲ့

ထက် ပိုပြီးလန်နေလို့ မနာလိုဖြစ်နေတာလား”

“ထို့ သွားစမ်းပါဟာ၊ နင်လို မိန်းမမျိုး လမ်းဘေးက ပထမ

ကောက်တဲ့ကောင်နဲ့ငြိဦးတော့ ငါ စိတ်မဝင်စားသေးဘူး”

နက်ရှိုင်း တံတွေးတစ်ချက်ကို ဘေးသို့ ထို့ခနဲ ထွေးလျှောက်

ရွံရှာစက်ဆုပ်ဟန်အပြည့်ဖြင့် နှိမ့်ချစွာ ဆို၏။

ရဲရဲ၏ရင်ထဲမှာ ဒေါ်မနုဿလှိုင်းတွေ လျှံတက်သွား၏။

အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုပတတ်ကိုက်ပြီး မီးပွင့်မတတ်သော

မျက်ဝန်းဖြင့် အငြိုးကြီးစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“နင် စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင် ငါ ဘာလုပ်လုပ် နင်တားစရာ

မလိုဘူးလေ၊ နင် တွဲနေတဲ့အောက်ကြမ်းခင်းက မိန်းမတွေကိုပဲ နင်

သွားပြီး စွက်ဖက်ပေါ့၊ အရူးကောင်ရဲ့”

ရဲရဲ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ကြုံးအော်လိုက်သည်။

“အေးပါ ငါက အောက်ကြမ်းခင်းက မိန်းမတွေနဲ့ တွဲတယ်

နင်သာ ကိုယ့်အိမ်မှာ ခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်သမားနဲ့ မပြီအောင်

မိန်းမထိန်းသိမ်းသိမ်း နေပါ၊ အထူးသဖြင့် နက်ရှိုင်းရဲ့ မိန်းမ ရဲရဲနီထွေး

မိန်းမတွေကလေးကောင်နဲ့ ငြိနေတယ်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ နင့်

အကြောင့် ပြိုကျသွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ သတိပေးတာ”

“ဘာ နင် လူပါးဝတဲ့စကား မပြောနဲ့နော်”

ရဲရဲ ဒေါသတွေ မထိန်းနိုင်စွာဖြင့် နက်ရှိုင်း၏မျက်နှာကို လက်

နှုတ်ချွန်ချွန်တွေနှင့် ကုတ်ဖွဲ့ဖွဲ့ လက်ရွယ်လိုက်သည်။ နက်ရှိုင်းကလည်း

အပြစ်မရှိဘဲ ရဲရဲ၏လက်ကို အချိန်မီ ဖမ်းဆွဲကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ရဲရဲ

အညွှတ်သွင်းလိုက်သည်။

“နင် ငါ့ကို လွှတ်ခန့်၊ နင့်အသားနဲ့ငါ ထိရမှာတောင် အော်

အော်လီဆန်လွန်းလို့ဟဲ့ သိရဲ့လား”

ရဲရဲကလည်း အထက်စီးမှ ခပ်ရင့်ရင့် ပြန်ချေသည်။

“ဘယ်လို အော်ဂလီဆန်တယ် ဟုတ်လား၊ အေး ဒီထက်

အော်ဂလီဆန်သွားအောင် ငါ လုပ်ပေးမယ်”

“အို နက်ရှိုင်း လူယုတ်မာ နင်နော် နင်”

တင်းကြပ်စွာ ပွေဖက်နမ်းရှိုက်လိုက်သော နက်ရှိုင်း၏ရဲတင်း

မျက်နှာသော အပြုအမူကြောင့် ရဲရဲ မည်သို့မျှ ရုန်းဖယ်တွန်းထိုး၍မရ။

တဒဂ် မိန်းမောခြင်းတွေနှင့်အတူ ရင်ဘတ်ချင်း ထိစပ်မိကြ

သည့် ခံစားမှုထူးသည် ရင်ဘတ်တပြင်လုံးမှာ နွေးထွေးရှိန်းမြင့်နေတာ တော့ အမှန်။

ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ တကယ်မှမဟုတ်တာ။ သူ့ရင်ထဲက သိမ်မွေ့ နက်နဲသော ခံစားချက်နုနုတွေနှင့် ပုံဖော် နမ်းရွိုက်တဲ့ အကြင်နာစစ်စစ် တွေမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတော့ ထိုအတွေ့တွေထဲကို ရဲရဲအံ ခံစားမှုတွေ စီးမျောပစ်လိုက်ဖို့ မသင့်။

အသိစိတ်တွေကို အားပေးလှုံ့ဆော်ရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ အား ကုန် ရုန်းထွက်လိုက်၏။

“ဖြန်း”

မရည်ရွယ်မိပါဘဲနှင့် လက်ဝါးတစ်ဖက်က နက်ရှိုင်းအံ့ပါးပေါ် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျရောက်သွား၏။

နှင့်ရဲရဲယုယုအတွက် ငါ့ရဲ့ပေးဆပ်မှုကိုတော့ နင် ကျေးကျေးနပ် နပ်ကြီး ခံယူရမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား နက်ရှိုင်း။

ပူဆင်းသွားသော ဝါးတစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ရင်း မထိတရံ အငွေ့အသက်ပါသော အပြုံးဖြင့် ရဲရဲကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ

“နင်ပဲ အော်ဂလီဆန်တယ်ဆို၊ ငါ အခုမှ အိပ်ရာက ထလာ တာ၊ သွားတောင် မတိုက်ရသေးဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ ခုတော့ ပိုပြီး အော် ဂလီဆန်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“အဲဒီနေရာမှာတင် ဘုန်းခနဲ လဲသေလိုက်စမ်း နက်ရှိုင်း။ ငါ အတမှာ နင့်လောက် ယုတ်မာပက်စက်တဲ့ကောင်ကို မြင်ဖူးခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီလူက နင့်လောက် ယုတ်မာမှာမဟုတ်ဘူး။ နားလည်လား”

“အဟက် ဟုတ်လား အဲဒါဆိုရင်တော့ နင် ကံဆိုးတာပဲ။ အဲဒီ ယုတ်မာပက်စက်တဲ့ကောင်က နင့်ယောက်ျား ဖြစ်နေလို့လေ”

နက်ရှိုင်းကလည်း မခိုးမခန့် ရယ်ရင်း အကြောမပေးဘဲ ရဲရဲ အဲဒီသေထွက်ထွက်အောင် စကားလုံးရင့်ရင့်တွေကို ထုတ်သုံး၏။

“လဲ သေလိုက် ငါကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှင့်မိန်းမအဖြစ် အံ့ယုထားဘူး၊ တစ်အိမ်တည်း အတူနေကြပေမယ့် နင်နဲ့ငါနဲ့ တစ်လမ်း

လျှောက်နေကြတာလေ၊ နင် အဲဒီလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ချဉ်းကပ် ချဉ်း ငါ ရင်ခုန်လာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင်သိထားစမ်းပါ”

ဒေါသတွေ အလုံးလိုက် အထွေးလိုက် ဖြစ်ကာ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ကြားရင်း နက်ရှိုင်းအားနားမှ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ထွက်လာလိုက်

လက်ထပ်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ရသော ကာလ

အံ့များကို အမှန်းတွေနှင့်သာ တန်ဆာဆင်လာပြီး အချိန်တွေကို ဖြစ် အလို ကုန်လွယ်ခဲ့ကြ၏။

တကယ်တမ်းကျတော့ ရင်မှာ နာကျင်ရတာ အမှန်ပါး၊ တယ်

ဘဝအကျိုးပေးကြောင့် ဒီလို ပရမ်းပတာ တွေဆုံပျိုးနဲ့တစ်ဖိုးအောက်ထဲမှာ အတူနေခွင့်ရခဲ့တာပါလဲ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြန်တွေ့ကြည့်ရင်း စိတ်တိုင်းမကျစရာတွေက အတိတ်မှာ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ဖြစ်တာ ပုံကုန်ခဲ့၏။

အနာဂတ်မှာလည်း အမုန်းအင်အားတွေက ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာအထိ ဆက်ပြီးရှင်သန်ကြီးထွားနေဦးမည် မသိ။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝထဲက အတူကြီးပြင်းလာသည့် နှစ်ယောက်ကြားထဲမှာ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဒီအမုန်းကြီးက ဝင်ရောက်ခဲ့အောင် ခဲ့ရတာလဲ။

အရွယ်ရောက်လာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်မိတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နက်ရှိုင်းကို မုန်းနေသော အမုန်းသည် တော်တော်လေးကို အင်အားကြီးထွား၍နေပေ၏။

ငယ်စဉ်ကတည်းက နက်ရှိုင်းကာသာ ရဲရဲအပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူနှင့်ကစားစရာ အရပ်ကို အတူလှကြရင်းမှ ရဲရဲကို အိမ်ပေါ်ထပ် လှေကားပေါ်မှ ရက်စက်စွာ တွန်းချခဲ့သော နက်ရှိုင်းမောင်မောင်၏ ရက်စက်မှုတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့အာရုံအသိစိတ်တွေထဲမှာ ဆေးမင်ကြောင်နှင့်ထိုးထားသလို ဖျက်မရအောင် ရာသက်ပန် စွဲထင်၍ ရနေပေ၏။

ဒါနဲ့များ ကံကြမ္မာက သူ့ကို ကိုယ့်ယောက်ျားဖြစ်စေခဲ့သတဲ့ ထား။ အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းသည်။ ခုတော့ သူ့ရဲ့ပြောဆိုလှုပ်ရှားမှု တန်တိုင်းက ရဲရဲအတွက် အမုန်းတွေသာ ဆင့်ကဲပေါက်ဖွားလာစေ၏။ ထစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် လိုက်ဖိုသော ခံစားမှုတွေကလည်း ရင်ထဲမှာ အသိုက်အမြွှလေးသဖွယ် တစ်စထက်တစ်စ ကြီးထွားလာခဲ့ရသည်။

သက်ပြင်းမောနှင့်အတူ ပါမသွားသော အတွေးမောများအား ထမ်းပွေ့ရင်း အခန်းထဲကို ဝင်လာလိုက်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရင်၌ဖြစ်တည်လာသည့် ခံစားချက်တို့အား တိုယ်စားပြုနိုင်မည့် ဝေါဟာရကို ရှာမတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်တတ်ကြသည် မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လာသည့် အခြေအနေပျိုးများလားဟု ဖျံ့များ သံသယဖြစ်မိသေး၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နှင့် နက်ရှိုင်းကြားထဲက အဆင်မပြေမှု တွေနှင့် နားလည်မှု အလွဲတွေကိုတော့ အနာဂတ်အတွက် ဆက်ပြီး ထမ်းပိုးထားရဦးတော့မှာပဲပေါ့။

ရင်ထဲမှာ မောရှုနာကျင်မိတာတော့ အမုန်းပါပဲ။

လိုက်သည်။

ဆုံလည်စားပွဲကြီးပေါ်မှာ တချို့တစ်ဝက် ပြင်ဆင်ပြီးနေသော စားပွဲတွေကိုကြည့်ကာ ရဲရဲ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဘယ်ကညော်သည် လာမှာဆိုလို့ ဒီလောက်ဟင်းပွဲတွေ အများကြီး စီစဉ်နေတာလဲ မင်းညို”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို စားပွဲပြင်ဆင်ပေးပါ ဆိုလို့ ပြင်ဆင်ပေးရုံပါပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှမသိပါဘူး”

“မင်းညို အားလုံး အဆင်သင့်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ထမင်းစားခန်းအဝှံမှာ ရပ်ကာမေးသော နက်ရှိုင်း၏အမေးကြောင့် မင်းညို တစ်ခုတည်းဖြင့် ခေါင်းညိတ်ဖြေလိုက်၏။

နက်ရှိုင်း အကြည့်တွေက ထမင်းပိုင်းဘေးတွင် ရပ်နေသော ခဲရဲထံသို့ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ရောက်သွား၏။

“ရဲရဲ နင် ဒီနေ့ ဘယ်မှသွားစရာ မရှိဘူးလား”

“ငါ့ဟာငါ ဘယ်သွားသွား မသွားသွား နင် လာမေးစရာ လေ့ပါဘူး”

အငြိုးတွေက လေသံတွေကို မာခိုင်းလိုက်၏။

နက်ရှိုင်းဆုံစံက ငါ အကောင်းမေးတာကို အကောင်းပြန်မဖြေ

အခန်း (၁၁)

ဒီနေ့ နက်ရှိုင်း သူ့ညော်သည်ကို အိမ်ခေါ်ပြီး ထမင်းဖိတ်ကျွေးမည်ဆို၍ မင်းညိုတစ်ယောက် မီးဖိုခန်းထဲမှာ အလုပ်တွေရှုပ်နေ၏။

“မင်းညို ရှင် တစ်မနက်လုံး မီးဖိုခန်းထဲကကို မထွက်ဘူး။ ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ”

မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာသော ရဲရဲ၏အမေးကြောင့် ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်နေရင်းမှ ရဲရဲကို ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီနေ့ အစ်ကို ညော်သည်တစ်ယောက်ကို ထမင်းစားဖိတ်ထား တယ်ဆိုလို့ စီစဉ်နေတာပါ”

မင်းညို၏အဖြေစကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ မီးဖိုခန်း နှင့်တစ်ဆက်တည်းရှိနေသော ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လျှောက်ဝင်သွား

ဘူးဆိုသော အကြည့်ဖြင့် ခပ်အေးအေး၊ စွေကြည့်ကာ

“အေးလေ မသွားဘူးဆိုတော့လည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ၊ ငါ့ကောင်မလေးနဲ့ နင့်ကို ပေးတွေ့ရသေးတာပေါ့”

“ဘာ ငါက နင့်မယားငယ်နဲ့ တွေ့ရမယ် ဟုတ်လား၊ ထို့ စကားကို တန်ရာတန်ရာပြော၊ နင် တွဲနေတဲ့အဆင့် မရှိတဲ့ အောက် ကြမ်းခင်းက မယားငယ်မကို လက်ခံတွေ့ဆုံပေးရအောင် ငါက နင် ထင်သလောက် တန်ဖိုးမခဲသေးဘူး”

ရဲရဲစကားကြောင့် နက်ရှိုင်း ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ ဒေါသကို မနည်းမျိုသိပ်လိုက်ရပုံနှင့်

“အေးပါ ငါ့ဇာတ်ညွှန်းလေးတွေက လှတော့ နင့်ရင်ထဲမှာ သဝန်တိုစိတ်တွေနဲ့ မနာလိုဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ဘာ အဟက် ဟား ဟား ဟား ငါ ငါ အဲဒီလိုပဲ အော်ရယ် လိုက်တော့မယ် နက်ရှိုင်းရယ်”

လက်ချပ်ခပ်ဆတ်ဆတ် တီးကာ ခေါင်းကို ခပ်ပင်ပင်မော့ပြီး ရယ်လိုက်သော ရဲရဲ၏အသံက အနည်းငယ် ကျယ်လောင်သွားသည်။

နက်ရှိုင်းပင် ရုတ်တရက် ထရယ်လိုက်သော ရဲရဲ၏ခပ်ကြောင် ကြောင် အမူအရာကြောင့် ကြောင်ငေးငေး ဖြစ်သွားပြီး ရဲရဲကို မျက်လုံး ပြူးကြည့်သည်။ ရဲရဲ ခုလိုရယ်တာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး။ ရယ်တာမှ

အကျယ်ကြီး။

“နင့်ရဲ့ ညစ်တီးညစ်စုတ် အပြာရောင်ကားထဲက ဇာတ်ညွှန်း တွေကို ငါကပဲ မနာလို ဖြစ်ရဦးမတဲ့လား နက်ရှိုင်းရယ်၊ အဟင်း ရဲ့လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုကြီးက နင့်ရဲ့လောဘလောက် ခမ်းနားနေမယ် ဆိုရင် နင်ဟာ ဒီမြေကြီးပေါ်မှာ ရှင်သန်ရကျိုး နပ်သေးတယ်၊ ခုတော့ နင့်ကံကြမ္မာက နင့်အတွက် ငရဲပြည်မှာ ဒယ်အိုးတစ်အိုး ကြိုဖွဲ့လုပ် ထားလိမ့်မယ်ဟဲ့၊ ဗီလိန်ကောင်ရဲ့”

စကားလုံးတွေဖြင့် အနိုင်ပိုင်း၍ ပြောဆိုခဲ့ပြီး ရဲရဲ အခန်းထဲ သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လစ်လာခဲ့လိုက်၏။

ဆက်ရပ်နေရင်း သူ့ရဲ့မိန်းမလို မိန်းမရစကားနာထိုးသံတွေကို နားခါးခါးနဲ့ ကြားနေရဦးမည်။ ဒီတော့ ကိုယ်ကပဲ ဦးအောင်ထွက်ခဲ့လိုက် တာ အသင့်တော်ဆုံးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

နောက်နားဆီမှ တက်ခေါက်သံ ခပ်ပြင်းပြင်းဖြင့် နက်ရှိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အခန်းထဲရောက်တော့မှ ရဲရဲ ကျေနပ်စွာဖြင့် ပါးစပ်ကို လက်ဝါး ဖြင့် အုပ်ကာ တစ်ခပ်ဖြင့် ကြိုက်ရယ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ တော် တော်လေး စိုးစိုးပက်စက် အနိုင်ပိုင်းပြောခဲ့ရပြီ။ ပျော်လိုက်တာ။

ဒင်းက ငရဲလားမယ့်အကောင်ဆိုတာ သိအောင် ရဲရဲ ကြိုပြီး

၇၈

နှစ်သစ်

နိမိတ်ဖတ်ခဲ့တာလေ။

ကိုယ့် ထိုးနှက်ချက်တွေကိုသာ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး ခပ်နက်နက် စဉ်းစားလိုက်မယ်ဆိုရင် ငုတ်ကောင်းကောင်းမှာ အကြိမ်တစ်ရာလောက်တောင် ထိုင်စောင့်ဖို့ ကောင်းတော့မယ်။

ထို့နောက် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ဖျက်စတင်ဘိဘာသီချင်းကို အကျယ်ကြီး ဖွင့်ကာ နားထောင်နေလိုက်၏။

တအောင့်ကြာတော့ အခန်းထဲကို နက်ရှိုင်း ဝင်လာ၏။ သူ့ပုံစံက မကျေပွဲနဲ့မညီပုံစံမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။

ရဲရဲ မထိတဲ့ပုံစံမျိုးနှင့် သီချင်းရဲဖြူကြသော တေးသွားအတိုင်း ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ်လှုပ်ကာ စည်းချက်လိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုး လိုက်ညည်းလိုက်သည်။

နက်ရှိုင်း ရမှတ်ကိုယူ၍ လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

“နက်ရှိုင်း နင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ရန်လာစနေတာလဲ၊ ဒီလို အချိန်မှာ နှင့်ရဲ့မယားငယ်မ လာရင် နင်တို့ ချစ်နလံထဖို့ အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်ထားရမှာမဟုတ်လား။ ငါ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်လာပေးဖို့ အချိန်ရသေးလို့လား”

ရဲရဲ စိတ်အချဉ်ပေါက်သထက် ပေါက်လာသဖြင့် လုံ့လှိုင်းတစ်ကောင် လှူပုတ်မာတစ်ကောင်ကို ကြည့်သလို အကြည့်မျိုးနှင့် ခပ်နှိပ်

နှိပ် ကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

“မရဘူး လုံးဝမရဘူး အခု ငါ့ကောင်မလေး လာနေပြီ၊ ဒီလမ်းထိပ်တောင် ရောက်နေပြီ၊ ဒီတော့ နှင့်ရဲ့သီချင်းသံကို ပိတ်ပစ်ဖို့ အရင်ဆုံး လိုအပ်လာပြီ၊ ပြီးရင် ငါနဲ့ ငါ့လေဒီ ထမင်းစားသောက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး အနားယူဖို့အတွက် ဒီအခန်းကိုသုံးမယ်၊ ဒါကြောင့် နင် ဒီအခန်းထဲက ရှောင်ပေးပါ”

“ဘာ”

ရဲရဲ ဒေါသတကြီးဖြင့် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

ဘာဟူသော အသံကြီးက ထင်ထားတာထက် ပိုကျယ်သွား၍ နက်ရှိုင်း နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး

“ဖြည်းဖြည်း ဘာစမ်းပါ၊ သရဲဘီလူးစီးတဲ့အသံကြီးနဲ့ နည်းနည်းမှကို ကျက်သရေမရှိဘူး”

ခါးထောက်၍ ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်သော နက်ရှိုင်း၏ပုံစံက အစိမ်းလိုက်ဝါးစားပစ်ချင်စရာ။

“ဒီအခန်းထဲမှာ နှင့်နဲ့နှင့်ကောင်မ ဝင်ပြီး လူးကြဦးမယ် ဟုတ်ထား၊ နင် ပါးကျိုးသွားချင်သလား”

ရဲရဲ လက်ဝါးထောင်ပြကာ ခပ်ရင့်ရင့် ပြောလိုက်၏။

“ငါ့ပါးကို ကျိုးအောင်ရိုက်ရင် ငါကလည်း နှင့်သွားတွေ့ကို

နောက်စကားနဲ့ ကျွဲပြီးထွက်သွားအောင် ထိုးလိုက်မှာပေါ့ဟ”

နက်ရှိုင်းကာလည်း မခံ။ လက်သီးတရွယ်ရွယ်နှင့် ပြန်ပြော၏။

“ထိုးကြည့်လိုက်လေ ငါက ငြိမ်ခံနေမယ်များ မှတ်နေလား။

ဒါနဲ့ နေဝမ်းပါဦး။ နင်နဲ့ နင့်ကောင်မ ပလူးတာ အများသုံးတည်းခိုခန်းတွေမှာ သွားပလူးကြလည်း ရရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအခန်းကိုမှ ရွေးတာလဲ၊ ဘာလဲ နင်က ငါ့ကို တမင်ဖွဲ့တာလား”

“နင် ထင်ချင်သလို ထင် အေး နင် ဖယ်မပေးဘူးဆိုရင်တော့

ငါနဲ့ ငါ့လေဒီဇာတ်လမ်းကို နင် မနာလိုလို့ ဒီအခန်းထဲက ဖယ်မပေးဘူးလို့ပဲ ယူဆလိုက်တော့မယ်လေ”

နက်ရှိုင်း၏စကားများက ရဲရဲ၏စိတ်ကို ဒေါသမထွက်ထွက်

အောင် လာဆွနေမှန်း သိသာ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ နင့်ဘက်က အရှက်သိက္ခာတွေကို မထောက်

ဘဲ အာသာငမ်းငမ်း ဖြစ်နေမှတော့ ငါ ဖယ်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ နင့်မယားငယ်မက ဒီမှာ အိပ်မှာလား”

ချက်ချင်း ကောက်ကာငင်ကာ သွေးအေးသွားသော ရဲရဲ၏

အမူအရာကြောင့် နက်ရှိုင်း အံ့ဩသွားရ၏။

“နင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်းညိုကို ညှဉ်းစာရင်းတိုင်ခိုင်းဖို့ မမေ့ခဲ့လို့ သတိပေးမလို့

တော် ညှဉ်းစာရင်းလာစစ်ရင် နင့်ကောင်မ ပြည့်တန်ဆာမှုနဲ့ ကျေးထဲ ဝင်နေရမှာစိုးလို့ဟေ့ ရှင်းပြီလား”

“ဪ ဟော် ဒါကြောင့် သတိပေးတယ်ပေါ့ သင့်ခယူ”

“ငါက ဒီနေ့ည နွေးအိတ်အိပ်မှာသွား အိပ်မယ်”

“တကယ် ဟာ နင်က ထင်ထားတာထက်ပိုပြီး စိတ်ကောင်း

စွဲတာပဲ၊ နင် ဘယ်အချိန်သွားမလဲ၊ ငါ လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

“ခုတော့ မသွားသေးပါဘူး။ နင်နဲ့ နင့်ကောင်မ ကြုံနေကြတာ

ဆို မဟုတ်ပုံစံနဲ့ ဒီမှာနေပေးရဦးမှာပေါ့”

“အိုကေ ဒါဆိုရင်လည်း နင့်သဘော အစကတည်းက အဲဒီလို

ပြောပြလည်လည် ညှိနှိုင်းလိုက်ရမှာ၊ အလကား လေကိုကုန်အောင် ဖြန်းလိုက်ရတယ်”

ကျေနပ်စွာ ပြုံးရွှင်ရယ်မောကာ ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပြီး ထွက်

သွားသော နက်ရှိုင်းကို ကြည့်လိုက်ပြီး ရဲရဲ ခပ်မိန့်မိန့်လေး ပြုံးလိုက်၏။ တအောင့်ကြာတော့ ခြုံကြီးထဲကို တက္ကစီတစ်စီး မောင်းဝင်လာ

ဆာကို ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာတွေကြားမှ ချောင်းကြည့်ရင်း မြင်လိုက်ရ၏။ ကားပေါ်မှ ခပ်လန်းလန်း ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာ

၏။ ပုံစံကတော့ ဘာမထိတဲ့ပုံစံပဲဟု တစ်ကိုယ်တည်း ခပ်တိတ်တိတ် ဆွတ်လိုက်သည်။

ရဲရဲ ခုတင်နားရုံ မှန်တင်ခုံရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာလိုက်
အံ့ဆွဲထဲမှ ဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဖုန်းခလုပ်ကလေးတွေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း နှိပ်ကာ နားမှာ
လိုက်ပြီး နံရံမှ နာရီကို ဝေခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ဒီအချိန်ဆို ယောက္ခမကြီး အိမ်မှာရှိလောက်၏။

ဒီတော့ သူတို့သားရဲ့ဖောက်ပြန်ရေး ဇာတ်လမ်းကို မျက်
ထင်ထင် မြင်တွေ့ရအောင် ခေါ်ပြလိုက်ဦးမှ။

“ဟဲ့လို မာမိ အဟင့် ဟင့် ဟင့် ရဲ ရဲ မခံစားနိုင်တော့
မာမိရယ်”

ရဲရဲ တမင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အသံတုကို ဖန်တီးလို
သည်။ တစ်ဖက်မှ ယောက္ခမကြီး ကြောသွားအောင်ပေါ့။

“...”

“ရဲ ရဲလေး ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ဘယ်ကစပြီး ပြောရမှန်းထင်
မသိတော့ပါဘူး မာမိရယ်၊ အဟင့် ဟင့် ဟင့် ဖြစ်နိုင်ရင် မာမိ
အိမ်ကိုလာခဲ့ပါလား”

“...”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ မာမိ ဟုတ်”

ရဲရဲ ဖုန်းခလုပ်လေးကိုပိတ်ပြီး မျက်ဝန်းကို ဆေးပစ္စည်း

အနည်းငယ်ယူပြီး တို့ထားလိုက်သည်။

ဒါမှ မျက်ရည်ကျမှာလေ။ ဒီလို အကူပစ္စည်း မသုံးလျှင်
အာကွမရှေ့မှာ ဘယ်လိုမှ သရုပ်ပါအောင် ဟန်ဆောင်ပြနိုင်မှာ မဟုတ်

ဟု

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ ယောက္ခမကြီး အထိတ်တလန့်ဟန်နှင့်
မျက်လှည့်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရဲရဲက ခြံထဲတွင် အားငယ်ဟန်အပြည့်နှင့်
အိပ်စားလေ့ရှိသော ထိုင်နေပြလိုက်၏။

ယောက္ခမကြီး ကားပေါ်မှဆင်းလာတော့ အိမ်ထဲကို တန်းမဝင်
အထိ ရဲရဲ ထိုင်နေရာသို့ လက်ပွေ့အိတ်ကြီး တကားကားဖြင့် ခပ်

အာလော လျှောက်လာ၏။

“သမီး ရဲရဲ ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ၊ မာမိကိုပြောစမ်း၊ အခု သားနက်
အခု”

ရဲရဲ ယောက္ခမ ရင်ခွင်ထဲ အားကိုးတကြီးဖြင့် ပြေးဝင်ဖက်တွယ်
အ ဝိုမြိုက်လိုက်၏။

“နက်ရှိုင်း သိပ်ရက်စက်တယ် မာမိရယ်”

“ဒီကောင် သမီးရဲရဲကို ဘာတွေ ရက်စက်လဲ မာမိကိုပြောစမ်း
အမိ သူ့ကိုကောင်းကောင်း ဆုံးမပေးမယ်”

ယောက္ခမကြီးထံမှ ဦးရိန်ထံရော ဒေါသသံရော ထွက်လာသလို
ရဲရဲ စိတ်ထဲ ကြိတ်ပြုံးလိုက်ကာ

“သူ့ ခုချိန်လောက်ဆို အိပ်ခန်းထဲမှာရှိတယ် မာမီရဲ့။
ရဲတော့ 'မလိုက်ချင်ဘူး၊ အဲဒီ မြင်ကွင်းကြီးကို ရဲ မြင်လိုက်ရရင်
အသည်းတွေ တစ်စစီ ပြုတ်ထွက်ကုန်လိမ့်မယ်”

ရဲရဲ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ဝိုင်း
နေဟန် ပြုလိုက်၏။

မျက်ဝန်းတစ်စုံလုံး လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်
ကြွေးနေဟန်ပြုလိုက်၏။

မျက်ဝန်းတစ်စုံလုံး ဆေးပရုပ်ဆီဒဏ်ကြောင့် နီရဲတွတ်
ပူလောင်ကျိန်းစပ်နေရ၏။

ယောက္ခမဖြစ်သူ အိမ်ထဲသို့ ဒေါသခြေလှမ်းတွေဖြင့် အိမ်
ဝင်သွား၏။ ရဲရဲ လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်ကာ ဒန့်တစ်ချက် နှစ်
ကကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွလေးဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့၏။

နင်က ငါ့ရင်ကို ပူလောင်စေချင်တာ အခု နင် ကိုယ်
အရင် ပူလောင်ရတော့မယ် မဟုတ်လား။ နင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့
ငါ စောင့်ကြည့်မယ် နက်ရှိုင်း။

အခန်း (၁၂)

ဒေါ်ကြည်သာရှိုင်း အခန်းတံခါးကို ခပ်သာသာလေး ခေါက်
ပိတ်သည်။

သိပ်မကြာလိုက် တံခါးချပ်ကလေး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာ၏။
“ဟင် မာမီ”

နက်ရှိုင်း မိခင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် နက်ရှိုင်း မျက်နှာမှာ
သိသာသာကြီး ပျက်ယွင်းသွားရ၏။

ဒေါ်ကြည်သာရှိုင်း သားဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး အခန်းတွင်းရှိ ဆိုဖာ
ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မထင်မှတ်ဘဲ
ဆွသွား၍ မျက်ဝန်းအစုံ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားရ၏။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ နက်ရှိုင်း”

ဒေါ်ကြည်သာရှိုင်း အသံက ဒေါသကြောင့် မာထန်ပြန်
ထောက်နေ၏။

“ဟို မာမိ သူ သူက”

“တော်စမ်း ဒီမြင်ကွင်းကိုမြင်တာနဲ့ ငါ သဘောပေါက်တယ်”

ဒေါ်ကြည်သာရှိုင်း အခန်းဝတွင် ရပ်နေသော နတ်ရွာ
ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး တွန်းလိုက်ကာ ဆိုဖာခုံပေါ်တွင် ကြည့်ရှုနေ
ထိုင်နေသော ကောင်မလေးဆီသို့ ခပ်တင်းတင်း လျှောက်သွားလိုက်

“မင်းက ဘယ်လို အတန်းအစားလဲ မိန်းကလေး”

ဤသို့ပင် ခပ်တင်းတင်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ဒဲ့မေးလိုက်သည်။

“ရှင်”

ထိုကောင်မလေး မျက်ဝန်းဝိုင်းလေးဖြင့် ဒေါ်ကြည်သာရှိုင်း

မခုံမရဲ မော့ကြည့်ပြီး ရှင်ဟု ထူးလိုက်၏။

“မာမိ ဒါ သားမိတ်ဆွေပါ”

နတ်ရွာ အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းလိုက်သည့် သဘောပြု

ထိုကောင်မလေးက မာမိက ကာကွယ်ပေး၏။

“ဟာ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ ဟုတ်လား၊ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေက သူမ

လင်မယားအခန်းထဲထိ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ဝင်ရဲလောက်အောင်

ရဲတင်းလွန်းပြီ၊ အဆင့်အတန်း နိမ့်မနေဘူးလား နတ်ရွာ”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ထိုမိန်းကလေးဘက် လှည့်ကာ
“ဒီမှာ မိန်းကလေး မင်းတို့လို အတန်းအစားမျိုးတွေရှိနေလို့

အာကကြီးထဲက ယောက်ျားတော်တော်များများ ဖောက်ပြန်ကုန်ကြတာ

ပျံ”

ထိုမိန်းကလေး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထရပ်

နစ်နစ်

သူမ နှုတ်ဖျားမှ အကြောင်းပြချက်ပေးနိုင်သော စကားလုံး

စစ်လုံးမှ ထွက်ကျမလာ။

“ငါ့သားမှာ မိန်းမရှိတယ်ကွ၊ ခုချက်ချင်း မင်းကို လင်မိန်းမ

ပြန်နက်ကျူးလွန်မှုနှစ်ခုပူးတွဲပြီး အမှုဖွင့်လို့ရတယ် နားလည်လား”

“မာမိ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ သူ့ကို ဒီလောက်ထိ

အာမခံပေးပြောပါနဲ့ မာမိ၊ ကျွန်တော် အိမ်လည်ခေါ်လို့ သူ လာရတာပါ။

ဒီတွေအားလုံး ကျွန်တော့်အပြစ်တွေပါ”

“အေး မင်းလည်း အတူတူပဲ၊ မင်းက ငါ့ကိုယ်တိုင် မွေးထား

တဲ့သားဖြစ်နေလို့ ကံကောင်းသွားတယ် မုတ်၊ ငါ့သား ယောက္ခမဆိုရင်

အိမ်ထဲမှာ အတွက် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး မင်းကို အမျိုးသမီးရေးရာကို တိုင်

ကြား အမှုဖွင့်ပြီးလိုက်ပြီ”

“ဟာ မာမိရာ မာမိ ပြောတာတွေက လိုတာထက် ပိုပြီး

ကြီးနေပြီ”

နက်ရှိုင်း စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းကိုစုံကုတ်ကာ ခပ်ညည့်ညည့်ဆိုလိုက်၏။

ရဲရဲ အခန်းထဲကို သွေးအေးလွန်းသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ထလာသည်။ သားအမိတွေ၏ အခြေအတင်ပွဲကို ဖိပ်ရှိဖြင့် နံရံကို ကျော်ဖို့ပြီး လက်ကလေးပိုက်လျက် ရပ်ကြည့်နေလိုက်၏။

ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးက အားဆေးတစ်လုံး သောက်ရတာထက်ပို၍ ပို၍ အင်အားကို ဖြစ်ထွန်းစေ၏။

နက်ရှိုင်း ရဲရဲကို မကျေမနပ်ဖြင့် ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲရဲ နက်ရှိုင်းအား မခွဲတရီဟန်နှင့် ပခုံးကို ဆတ်ခနဲ တွန်းပြသည်။

သူ့ကြောင့် ဟမီ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ ဘာမှမပျော်ဘူး ဆိုသည့် ဟန်မျိုးဖြစ်သည်။

နက်ရှိုင်း၏အကြည့်တွေက မီးကျည်ခဲလို ပူးရဲနေ၏။ ဟမီ နေလို့သာပေါ့။ ဟမီသာ အနားမှာ မရှိလို့ကတော့ မျက်ခွက်ကို လက်ထိနှင့် အကြိမ်တစ်ရာလောက် ပစ်သွင်းပြီး နှင် အကွက်ရွေ့တာ သိတယ်ဟု ကျိန်းသေပြောမိမှာ။

ခုတော့ ဒေါသတွေကို မျိုသိပ်ထားရလို့ ရင်ဘတ်အစုံက နီချည်ဖြင့်ချည် ဖြစ်နေ၏။

ဝါဝါခိုင်ကိုလည်း ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမှန်းပင် မသိတော့။ သူ့မမှာ ပြောသမျှကို တစ်လုံးတစ်ပါး ပြန်မချေပဘဲ ခေါင်းငုံ့လည်စင်းပြီး ငြိမ်ခံနေ၏။ ဘယ်လောက် အားနာစရာကောင်းလိုက်သလဲ။

အဲဒီအတွက် နှင် ကောင်းကောင်းကြီး ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေတယ် မဟုတ်လား။ သူများကို ချောက်တွန်းလိုက်ရလို့လေ။

ငါကတော့ နှင်ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။

“မင်း မဆိုင်တဲ့လူကို ဘာဖြစ်လို့ ဘုကြည့်ကြည့်နေရတာလဲ နက်ရှိုင်း၊ မင်းရဲ့အောက်တန်းကျတဲ့လုပ်ရပ်ကို ငါ့ချွေးမ ရဲရဲအဖေ ပုံချလေ့လား”

ရဲရဲအား မကျေနပ်သောအကြည့်ဖြင့် ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်နေရာမှ ဟမီရဲ့ အပြစ်တင်သံကြောင့် တင်းမာနေတဲ့ မျက်နှာကြောကို အနည်းငယ် လျှော့လိုက်၏။

“ဟေ့ မိန်းကလေး မင်းကရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမှာ ဆက်ပြီး ရပ်နေသေးတာလဲ၊ မင်းမှာ အရက်တရား မရှိဘူးလား”

အလိုက်မသိတတ်လွန်းစွာဖြင့် ပေကပ်ပြီး ရပ်နေသော ထိုမိန်းကလေးကို ဒေါ်ကြည့်သာရှိုင်း မမြင်ချင်တော့။

“ဒီမှာ အန်တီ အန်တီမှာ သမီးမရှိတိုင်း ကိုယ်ချင်းမစာထဲ့စကားတွေ မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မကလည်း သူများလင်မယားကြားထဲကို

ဒီလို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လာရဲလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေလား။ အန်တီ သားက ကျွန်မကို အငှားရောင်းစားအဖြစ် ငွေပေးပြီး ငှားထားတာ”

“ဘာကွဲ့”

ထိုမိန်းကလေး၏စကားကြောင့် ဒေါ်ကြည်သာရှိုင်းရော ရဲရဲဒီ အံ့ဩသွားရကာ ဘာပြန်ပြောရမုန်းပင် မသိအောင် နှုတ်တွေ ဆွဲအနေ ကြ၏။

ထိုမိန်းကလေးပုံစံက လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့၍ လျှို့ဝှက်ချက် ကို မဖြစ်မနေ ထုတ်ပြောလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။

ထို့နောက် နက်ရှိုင်းဘက်သို့ ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ မျက်နှာအမူအရာနှင့် ဆံပင်များ ဝဲခါသွားအောင် ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်ပြီး

“ဒီမှာ နက်ရှိုင်း ယူ ငှားရမ်းထားတဲ့အလုပ်ချိန်အတွင်းမှာ ဒီလိုမျိုး သူများအပြောကို ပိုးစိုးပက်စက် ခံရမယ့်အစီအစဉ် မပါဘူး နော်။ အဲဒီအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့နှုန်းထက် ပိုပေးရမယ်။ ကဲ တို့ သွားပြီ နောက်မှ ဖုန်းထပ်ဆက်လိုက်မယ်”

ထိုကောင်မလေး ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အခန်းထဲမှ ချာခနဲ လှည့် ထွက်သွား၏။

နက်ရှိုင်း မျက်နှာမှာ ဖိးကင်းသာသာလောက်သာ ရှိတော့၏။ ရဲရဲ မအောင့်မအည်းနိုင်စွာဖြင့် တခိုးခိုး တခပ်ခပ် ရယ်လိုက်

သည်။

ယောက္ခကြီး ဒေါ်ကြည်သာရှိုင်းမှာလည်း ချွေးမနှင့်သားဖြစ်သူ တို့ကြည့်ပြီး ဝိုရမလို ရယ်မလိုနှင့် အူကြောင်ကြောင်ကြီးကို ဖြစ်လို့ပေါ့။ နက်ရှိုင်းရယ် အတော့ကို မိုးတာပဲကွယ်။

အခန်း (၁၃)

မူးနောက်ရိုဝေနေသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကြောင့် ရဲရဲ ခုတင်ပေါ်
ခပ်သာသာလေး လှဲအိပ်နေလိုက်၏။

ရင်ဘတ်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်ဖြစ် ပျို့အန်ချင်သောစိတ်တွေကသာ
စက္ကန့်မလပ် ဖြစ်ပေါ်၍နေ၏။

နက်ရှိုင်းနှင့်လက်ထပ်ပြီးကတည်းက စိတ်တွေ ဒေါင်ဒေါင်မြည်
အောင် ကျန်းမာနေခဲ့တာ ခုကျမှ ငြုန်းစားကြီး ကောက်ကာငင်ကာ
ထဖြစ်လာတော့ တော်တော်လေးကို ခံရခက်၍နေ၏။

လူက ဘယ်လိုမှ အောင့်အည်းမနေနိုင်တော့သဖြင့် ရေချိုးခန်း
ဆီသို့ ကပျာကယာ ထလာပြီး ဘေဇင်ထဲသို့ လက်ထိုးပြီး အန်ချလိုက်
သည်။

လေတွေချည်းပဲ အန်နေသဖြင့် ဝေဒနာက လျော့မသွား။

ကြာတော့ လူက အန်ရလွန်းလို့ အားအင်ကုန်ခမ်းကာ နိုးချိ၍သွားသည်။

ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာ၏။ အခန်းထဲ
ရောက်တော့ လေကောင်းလေသန့် ရှူရှိုက်လိုက်လျှင် သက်သာလို သက်
သာငြားဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အားမရှိသောခြေလှမ်းတွေဖြင့် ခပ်ယဲ့
ယဲ့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်ကိုဖို့ပြီး အသာလေးရပ်နေလိုက်၏။ လေပြည့်က
သုတ်ခနဲ တစ်ချက်ဝှေ့လာသဖြင့် ဆံနွယ်တချို့ လှုပ်ခတ်သွား၏။

တရိပ်ရိပ်မူးနေသော ဝေဒနာကတော့ ရင်ထဲက တလုပ်လုပ်
ခံစားနေရသော ခံစားမှုကို ပို၍တိုးစေသည်။

ခြံထဲတွင် နင်းဆိပ်ငံတွေ ရေလောင်းနေသော မင်းညှိုကိုတွေ့
တော့ အနည်းငယ် အားတက်သွားကာ

“မင်းညှို”

အသံက တိုးလျှနေ၏။ နားပါးသော မင်းညှိုက ဖျတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်ပြီး လက်ထဲမှ ရေပန်းခရားကို မြက်ခင်းပေါ်ချပြီး ရဲရဲ ရပ်
နေသော ပြတင်းပေါက်နားသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာ၏။

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ မရဲရဲနီထွေး”

“ကျွန်မ ခေါင်းတွေ တရိပ်ရိပ်မူးနေတယ် မင်းညှို”

“ဗျာ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ဆရာဝန်သွားပုင့်ပေးရမ

လား”

မင်းညို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ယူယူသလဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဆရာဝန် ပင့်ရအောင် ဒီနားမှာ ဆေးခန်းမှ မရှိတာ၊ ကျွန်တို့မိသားစုဆရာဝန် အန်တီမြဆီကိုပဲ ဖုန်းဆက်ပေး၊ ရဲရဲ အရမ်းမှူးနေလို့လို့ပြော”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ခုပဲ သွားဆက်လိုက်ပါမယ်”

မင်းညို ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားပြီးကာမှ

“ဪ ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်လောက်သေး၊ ကျွန်တော် ဖုန်းနံပါတ် မသိဘူး”

“စားပွဲပေါ်က ဖုန်းစာအုပ်ထဲမှာရှိတယ်၊ ဒေါက်တာ ဒေါ်မြမြ မောင်လို့ ရေးထားတယ်”

“ဪ အင်း ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ”

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ ရဲရဲရှေ့မှ ပြန်ထွက်သွား၏။ ရဲရဲ ခုတင်ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာပြီး ပြန်လှဲနေလိုက်၏။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

“ဝင်ခဲ”

မင်းညို တံခါးကိုအသာတွန်းဖွင့်ပြီး အခန်းထဲသို့ ခပ်ရီရီ ဝင်လာ၏။

“ဆက်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပြီးပါပြီ၊ ဒေါက်တာက ခုပဲ ထွက်လာမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“အင်း ဒါဆို အန်တီမြလာရင် ဧည့်ခံဖို့ ကော်ဖီတွေ မုန့်တွေ အဆင်သင့် ပြင်ထားဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဪ ဒါနဲ့ ဒီမနက် မရဲရဲနီထွေး ဘာများစားချင် စိတ်ရှိလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာဟင်းစီစဉ်ပေးရမလဲ၊ နေသိပ်မကောင်းဘူးဆိုရင် ကြက်စုပ်ပြုတ်လေး စီစဉ်ပေးရမလား”

“ဟင့်အင်း ဘာမှမစားချင်ဘူး ရတယ်၊ အန်တီမြ လာရင် သူ ဆေးထိုးပေးသွားမှာပါ၊ သက်သာသွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ကျွန်တော် လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်လိုက်ပါဦးမယ်”

မင်းညို အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွား၏။

ရဲရဲ ခေါင်းအုံးအောက်မှ ရှူဆေးဘူးကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီး နှာသီး ဝှားတော့ကာ ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်လိုက်၏။

ပူရှိန်းသော အထိအတွေ့နှင့် အနံ့က နှာသီးဝသို့ အရှိန်ပြင်း ပြင်း တိုးဝင်သွား၏။

ရဲရဲ နှာရိုက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မနက် ဆယ်နှစ်ရပ်

ထိုးနေပြီ။

မနေ့က သူ့အငှားရည်းစားနဲ့ အိမ်မှာတွေ့ကြသည်ကိစ္စကို ရဲရဲက သူ့အဖေကို ဖုန်းဆက်တိုင်ရမလားဆိုပြီး ညက စကားများကြပြီး ကားနှင့်အပြင်ကိုထွက်သွားတာ ခုချိန်ထိကို ပြန်မလား။ ရဲရဲကလည်း အငှားရည်းစားကို ငွေပေးပြီး ရဲရဲ မနာလိုဖြစ်အောင် တမင်ကလိတာ ဆိုရင်တော့ ယောက္ခမကြီးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဘယ်ခေါ်မလဲ။

သူ အဆူခံရတာ ရဲရဲကြောင့်ဆိုပြီး မကျေမချမ်းတွေဖြစ်နေ၏။ ရဲရဲ မမှားပေမယ့်လည်း သူ့ကို တုယှဉ်ပြီး ဘာမှပြန်ပြောချင်စိတ်မရှိတော့။

ဒါကို သူက အခွင့်အရေးယူပြီး ဝန်းဒိုင်းတွေကြည့်နေလေတော့ ရဲရဲ၏ဒေါသတွေကလည်း ဘယ်ငြိမ်ခံတော့မလဲ။ ဒီတော့ သူတင်း ကိုယ်တင်း ဖြစ်ကြတာပေါ့။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

အတွေးတွေက တံခါးဒေါက်သံကြောင့် ပြတ်တောက်သွားသည်။ ဒေါက်တာ ဒေါ်မြမြမောင် အခန်းထဲကို ဝင်လာ၏။

“အမြဲတမ်း ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေတဲ့ အန်တီမြတို့ရဲရဲလေး ခုတော့ နေမကောင်းဖြစ်နေပြီပေါ့”

အန်တီမြ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရဲရဲ လဲ့အိပ်နေသော ခုတင်ပေါ်

ထွင် ထိုင်လိုက်၏။

“ရဲ ခေါင်းတွေ မထူနိုင်အောင်မူးပြီး ခဏ ခဏ အန်နေလို့ အန်တီမြရဲ့”

ရဲရဲ ရွတ်ပြသော ရောဂါတွေကြောင့် အန်တီမြ ပြုံးလိုက်ပြီး ဆေးသေတ္တာထဲမှ နားကြပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

“မူးတာ ကြာပြီလား”

“ဒီမနက်မှ မူးတာ အန်တီမြရဲ့”

“ဘာစားပြီးပြီလဲ”

အန်တီမြ နားကြပ်ကလေးဖြင့် ရင်ဘတ်နှင့်ဝမ်းခိုက်နေရာအနှံ့ ဇီဝိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စမ်းရင်းမေး၏။

“မနက်က အိပ်ရာနီးနီးချင်း ကော်ဖီနှင့်ပေါင်မုန့် ထောပတ် သုပ်စားထားတယ်”

“ရာသီရော ပုံမှန်လာလား”

အန်တီမြ အမေးကြောင့် ရဲရဲ မျက်ဝန်းဝိုင်းလေးဖြင့် ခေါင်းခါ ထိုက်၏။

ခေါင်းမူးတာနှင့် ဘာများသက်ဆိုင်နေသလဲဆိုတာ သူ သေချာ သဘောမပေါက်။

အန်တီမြ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ဝမ်းခိုက်နေရာတွေကို

အကြာကြီး ဝမ်းသပ်နေ၏။ အန်တီမြ မျက်နှာပြုံးသွားသည်။

“အန်တီမြ ရဲရဲ ဘာရောဂါဖြစ်တာလဲဟင်၊ သွေးပေါင်ကျလာ”

“တွေတွေထူးထူး ရောဂါမဟုတ်ပါဘူး။ သွေးပေါင်ချိန်လျှော့ပုံမှန်ပဲ။ ဒီရောဂါမျိုးက အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတိုင်း ဖြစ်နေဖြစ်ထရှိတဲ့ ရောဂါလက္ခဏာပါ။ အဟင်း ကမ္ဘာမှာပေါ့”

မင်းညို ကော်ဖီနှင့်မုန့်ထည့်ထားသော ဗန်းကိုယူပြီး ခုတ်ဆွဲရုံ စားပွဲခုံဝိုင်းလေးပေါ် တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရဲရဲကို စိုးရိမ်တပြိုင်မျှတခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွား၏။

“အန်တီမြ ပြီးရင် ကော်ဖီနှင့်မုန့်စားနော်”

“စားရမှာပေါ့၊ ဒီနေ့ ဝမ်းသာစရာ မင်္ဂလာသတင်းထူး”

အန်တီမြ အရင်ဆုံးသိရလို့ အဝကို စားသွားဦးမှာ”

“ဘာဝမ်းသာစရာလဲ အန်တီမြရယ်၊ ရဲကို ရှင်းအောင်ပြောပါဦး”

ရဲရဲ အူကြောင်ကြောင်ပုံစံလေးနှင့် အန်တီမြကို မေးလိုက်သည်။

“ညည်းလေးရောဂါက ဘာမှမစိုးရိမ်ရပါဘူး ရှင် အဟင်”

အဘွားတွေ အဘိုးတွေသိရင် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဆွေဆွေခုန်နေကြမှာ အမှန်ပဲ”

အန်တီမြ စကားတွေက လိုရင်းကို မရောက်တော့။

“အန်တီမြ ပြောတာတွေ ရဲတော့ ဘာမှကို နားမလည်တော့”

“ဟဲ့”

“နားမလည်လို့ မရဘူး အရင်လို ကလေးဆန်ဆန်လည်းနေဆို့မရတော့ဘူး။ ညည်းလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“ရှင်”

ရဲရဲ လှဲနေရာမှ သွေးပျက်စွာဖြင့် ဝန်ခံနဲ့ ထထိုင်လိုက်၏။

မင်းညို အချိန်အဟုန်ကြီးသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု ဝင်ဆောင်ခြင်း ခံလိုက်ရသလို ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံး ဒီနီးခနဲ ဆောင့်ခနဲသွားရသည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာလည်း အံ့ဩမှုတွေကြောင့် သွေးစုပ်ဖြူလျော်သွား၏။

ပထမဆုံး ထိုအံ့ဩမှုတွေနှင့်အတူ ရဲရဲ၏အာရုံထဲ ဖျတ်ခနဲ ခင်လာသူမှာ မင်းညိုဖြစ်သည်။ ဒီရလဒ်က ရဲရဲ၏မိုက်ရှူးရဲဆန်မှုကြောင့် ခင်လာဦးညမှာ မင်းညိုနဲ့အတူတူ မှားခဲ့သော အမှားတစ်ခုကြောင့်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမလွဲနိုင်။

ထိုညက ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်ခဲ့သလိုဆိုတာ ရေရေရာရာ ပြန်သွားလို့မရတော့ပေမယ့် ယခု ရဲရဲ ရင်ဆိုင်နေရသော ကိုယ်ဝန်ပြဿနာက မင်းညိုနဲ့ကလွဲပြီး ဘယ်သူဖြစ်ဦးမှာလဲ။

“ခုချိန်ကပဲပြီး အစားအသောက် အနေအထိုင် ဂရုစိုက်ရတော့”

မယ်နော် ရဲရဲ၊ ခုလောလောဆယ် အန်တီမြ အားဆေးတစ်လုံးထိုး
ခဲ့မယ်၊ နက်ရှိုင်း ပြန်လာရင် နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး ရဲရဲကို အ
အပ်သင့်ရင် အပ်ရတော့မယ်နော်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမြ”

အန်တီမြ ဆေးသေတ္တာထဲမှ ဆေးပုလင်းသေးသေးလေးတွေ
လှီးဖြတ်ကာ ဆေးထိုးအပ်ဖြင့် ဆုပ်ယူလိုက်ပြီး ရဲရဲကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြ
နေ၏။

ရဲရဲ စိတ်မလုံသူလို မျက်ဝန်းတွေကို လွှဲကာ ခေါင်းဝိုက်ထဲထိုး
၏။ အသားဆိုင်ထဲသို့ စူးနှစ်ဝင်သွားသော ဆေးထိုးအပ်ရဲ့နာကျ
အရှိန်က ရပ်ထဲက နာကျင်ခြင်းအရှိန်တွေကို ဘယ်လိုမှ အံတုနိုင်
မထင်။

ကိုယ့်လုပ်ရပ်မှားသလား မှန်သလားလို့ ပြန်ပြီး မဆန်းစစ်
ရလောက်အောင် အာရုံတွေက သောကဗွေနေလေပြီ။

ခုလောလောဆယ် မရှုနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်နေသူက ကို
ကိုယ်တိုင်ပဲလေ။

အခန်း (၁၄)

“မရဲရဲနီထွေး ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို ပြောလေ၊
ကျွန်တော် နားထောင်နေတယ်”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရဲရဲ မင်းညိုကိုရှေ့
အပြေး အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုဖွင့်ပြောဖို့ တွန့်ဆုတ်လေးလံနေသည်။

“အန်တီမြအတော်လေးကို ကြာနေပြီဖြစ်သည်။”

ထူးခြားနေသော ရဲရဲ၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို အဓိပ္ပါယ်ဖော်ဖို့
မင်းညို မစွမ်းနိုင်။ သူမ ဘာများပြောလာမလဲဆိုတာကိုပဲ စိတ်စောစွာ
စောင့်နေမိ၏။

“ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ မင်းညို”

“ဗျာ”

မပြောတော့လည်း မပြောလို့ ပြောတော့လည်း ဒဲ့ကိုပြောချင်တာ
ဘာသာဟု မင်းညို စိတ်ထဲရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် တွေးလိုက်၏။

အပြင်ပန်း မျက်နှာအမူအရာကတော့ အေးအေးဆေးဆေး
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဟန်ဖြင့်ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုသိရင် ဝမ်းသာမှာပဲ”

မင်းညို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ၍ ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာပြောလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်လို သူကဝမ်းသာမယ် ဟုတ်လား။ အဟင်း ရှင်တော်
တော် ရယ်စရာပြောတတ်တဲ့လူပဲ။ ရှင်နဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ကို သူက သူ
ကိုယ်ဝန်ထင်ပြီး ဝမ်းသာအားရ မိုးထိအောင် ထခုန်မယ်လို့ ရှင် ထင်
နေသလား”

“ဗျာ”

ဒီတစ်ခါ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ရသူက မင်းညိုပင် ဖြစ်
သည်။ အံ့ဩခိုပ်တွေ အဆမတန် ဖေါင်းစည်းကာ သွေးမျက်ထိတ်လန့်
သွားသော မင်းညိုကိုကြည့်ပြီး ရဲရဲ သွေးအေးစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင် သိပ်အံ့ဩသွားလား မင်းညို။ အဟင်း ဒီကိုယ်ဝန်က
ရှင်ကိုယ်ဝန်ဆိုပေမယ့် ရှင်ကို တာဝန်မယူခိုင်းပါဘူး။ ဟိုကောင်

နဲ့ပဲ တာဝန်ယူရမှာပါ။ အခု ရှင်ကို ပြောပြနေတာကလည်း အသိပေး
ဆက်သက်ပဲ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မပါဘူးနော်”

“ဒါပေမဲ့ အဓိက တရားခံက ကျွန်တော်ပဲလေ။ ကျွန်တော့်မှာ
ဖြစ်ရတာပဲ။ ဒီအချိန်မှာ မရဲရဲနီထွေးဘက်က ဘယ်လိုတောင်းဆိုမှု
တို့မဆို ကျွန်တော့်အသက်ထက် အလေးအနက်ထားပြီး လိုက်လျော
ရမယ်”

“ဟင့်အင်း မလိုဘူး။ ရွှံ့အိုင်ထဲဆင်းမိမှတော့ ရွှံ့ပေမှာကို
အားတွေပြီး ကြောက်နေရတော့မှာလဲ အဟင်း ကျွန်မမှားမှန်းသိလိုက်
ပေမယ့် ဒီမှာတင် ဆက်ရပ်ထားလို့မရတော့ဘူး။ ရှေ့ဆက်တိုးရတော့မှာ
ပဲလေ။ ဒီကလေးဟာ နက်ရှိုင်းရဲ့ကလေးလို့ပဲ သူ့ရော သူ့ပတ်ဝန်းကျင်
အရာ လက်ခံလာစေရတော့မှာပေါ့”

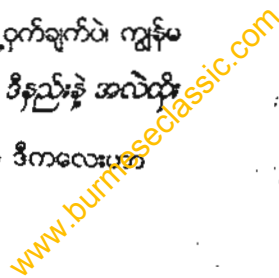
စိမ်းပြတ်သော စကားကြောင့် မင်းညို မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အခြေမှန်ကို အစ်ကိုကို ဖွင့်
ပြောတော့ဘူးပေါ့”

မဝံ့မရဲ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မလိုဘူး ဒါဟာ ကျွန်မဘာဝရဲ့အထူး လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ။ ကျွန်မ
တို့ တစ်ချိန်လုံး အနိုင်ယူခဲ့တဲ့ နက်ရှိုင်းကို ကျွန်မက ဒီနည်းနဲ့ အလဲထိုး

ရမယ်လို့ ထင်ထားတာပဲ။ ကျွန်တော့်အချိန်ကြာမှ ဒီကလေးပုဆိုး

သူကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသွားစေရမယ်”

အပြီးကြီးလွန်းသော ရဲရဲ၏ထိရုံသော စကားများက တားသွား
ထက်ပင်ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေ၏။

“ဒီတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမပတ်သက်ခဲ့ဘူးလို့ သဘောထား
ပြီး ခုပုံစံအတိုင်း ဆက်ပြီး နေထိုင်သွားပါ။ ကဲ ရှင်သွားလို့ရပြီ”

မင်းညို ရဲရဲ ရှေ့မှာ လေးပင်သော လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ထထွက်လာ
ခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ မငြိမ်းချမ်းသော ပဋိပက္ခထဲမှာ ကိုယ်ဟာ
အသုံးချခံတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။

သို့သော် ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနှင့် ဘာများ
စောဒကတာကံခွင့်ရှိပြီးတော့မှာလဲ။

အတွေးတွေနှင့်အတူ ရဲရဲနှင့် စတင်ဆုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ညတစ်ည၏
အဖြစ်ကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင်လာမိ၏။

ထိုနေ့က မနက်မိုးစင်စင်လင်းတော့ မင်းညိုနှင့်ရဲရဲ မင်္ဂလာ
ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ...။ အမူးလွန်ပြီး ရဲရဲ ခုတင်ပေါ် မင်းညိုပါတက်အိပ်
ခဲ့သည်ဟု အပေါ်ယံရှုပ်တွေးခဲ့သည့် ရဲရဲရာ အနာဂတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်
လာမလဲဆိုတာကို နည်းနည်းလေးမှ မစိပ်မိခဲ့။

ထို့ကြောင့် ဒီကိုယ်ဝန်ဟာ မင်းညို၏ကိုယ်ဝန်ဟုသာ သူမ

ဆစ်ထစ်ချ ယုံကြည်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မင်းညို သက်ပြင်းမောကို လေထုထဲ ခပ်လေးလေး မှုတ်ထုတ်
ထိုက်သည်။

အားလုံးအတွက် ဒါဟာ တစ်သက်စာ အမှားမဖြစ်ပါစေနှင့်ဟုပဲ
ဆုတောင်းရတော့မှာပင်။ လောကကြီးမှာ ကိစ္စတော်တော်များများဟာ
အဖြေမရှိကြဘူး။

ဒီကိစ္စမှာတော့ အဖြေက အဆင်သင့်ရှိနေပြီသား။

အခန်း (၁၅)

ရဲရဲကို မကျေနပ်သောကြောင့် နက်ရှိုင်း အိမ်ပြန်တာ သုံးလေးရက်ရှိနေပြီ။ စိတ်တွေက အိမ်ကို ပြန်ရောက်သွားတိုင်း ရင်မှာဒေါသတွေသာ အလိပ်လိုက်ထွက်လာပြီး တက်တစ်ခေါက်ခေါက်ဖြင့် မကျေနပ်ချမ်းဖြစ်မိတာသာ အဖတ်တင်သည်။

တေးသံစုံတွေနှင့် ပျားကြွနေသော ရောင်စုံဆလိုက်မီးတွေကြားထဲက လိပ်ပြာမလေးတွေဆီသို့ပင် သူ့အာရုံတွေ မပို့လွှတ်နိုင်။

“မင်း အိမ်ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ဘူးလား နက်ရှိုင်း”

ဘီယာခွက်ထဲကို ရေခဲတုံးလေးတွေထည့်ရင်း မေးလိုက်သော အောင်ဇော်အမေးစကားကြောင့် နက်ရှိုင်း အောင်ဇော်ကို ရှုတည်တည် ပြန်ကြည့်လျက် လက်ထဲမှာ ဘီယာ အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သော

နက်ရှိုင်းကို စားပွဲခုံပေါ် ဆောင့်ချလိုက်သည်။
ပြီးနောက် လေခွင့်တစ်ချက်တက်ကာ
“အေ့ မင်း ဘာအထာနဲ့မေးတာလဲ ဟေ့ကောင်၊ ငါ မင်းအိမ်မှာနေတာကို မကြိုက်လို့လား”

နက်ရှိုင်း၏ကလေးဆန်သော အမေးကို အောင်ဇော် ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ စိတ်ပျက်စွာ ရယ်လိုက်၏။

“မင်းတော်တော် ကလေးဆန်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ငါ မေးတာ မင်းအတွက်ပြောတာကွ”

“ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုတာပေါ့ မင်း ခုလိုထွက်လာတဲ့ ပုံစံက ရဲရဲကို စိတ်ဆိုးလို့ ထွက်လာတဲ့ပုံစံထက် သူ့ခိုးလူမိလို့ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ထွက်ပြေးလာတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့စတိုင်မျိုး ဖြစ်နေတယ်ကွ၊ အမှန်ဆို မမှုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်နေရမှာ၊ နောက်ပြီး ညရေးညတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း။ ရဲရဲစိတ်တွေ ချောက်ချား အားငယ်နေမှာပေါ့”

“ချောက်ချား အားငယ်ရုံမကလို့ တစ်ခါတည်းပဲ အသက်ထွက်ပြီး သေသေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

နက်ရှိုင်း စကားရင့်ရင့်တွေသုံးပြီး ဥပေက္ခာပြုဟန်ဖြင့် ဆို၏။

“အဲဒီလို မပြောနဲ့လေကွာ၊ မချစ်မနှစ်သက်ပေမယ့်လည်း မင်း

နဲ့သူနဲ့က ဥပဒေအရတော့ လင်မယားပဲကွ၊ နောက်ပြီး မင်းနဲ့သူ လက်ထပ်ခါစတုန်းက ငြိဖူးတယ်ဆို”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

အောင်ဇော် အမေးကြောင့် နှုတ်ခမ်းဝမှာတွေ့ပြီး သောက်မည့်ဆဲဆဲ ဘီယာခွက်ကို ဆက်မသောက်ဘဲ စားပွဲနဲ့ပေါ် ပြန်ချရင်း မေးလိုက်၏။

“ဟ မင်းပဲပြောတာလေ၊ မင်း အရက်မူးပြီး ပြန်လာတဲ့ညက သူ့ခုတင်ပေါ် တက်အိပ်တယ်ဆိုတာ သူ သူတောင် မသိဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ အဲဒါနဲ့ပဲ ငါနဲ့သူနဲ့က ငြိစရာလားကွ၊ ဘာမှ မဆိုဘူး ဟော့ကောင်း၊ စိတ်ကူးနဲ့တောင် ပုံဖော်ချစ်လို့မရအောင် မေတ္တာက တုံးနေရတဲ့ကြားထဲ”

“အေးပါ မင်းအပြောကြီးနေး အဲဒီလို အပြောကြီးလေ မင်းရင်ထဲမှာ ရဲရဲကို ချစ်နေတဲ့ အချစ်တွေ မင်း မသိလိုက်ပဲ တိတ်တိတ်လေး ခိုဝင်လေပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့မသိစိတ်က ရဲရဲကို လက်ထပ်ဖို့ မငြင်းမိတာပေါ့”

“အဲဒါ မုန်းလို့ကွ၊ ငါက သူ့တစ်ဘဝလုံးကို သူ့အနားကနေပြီး စိတ်ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပေးချင်တာ”

နက်ရှိုင်း၏ရင်ထဲမှာလည်း ရဲရဲအပေါ် ထိုမျှလောက်ထိ အငြိုး

ကြီးပါ၏။

“အဲဒါဆို မင်းဘာဖြစ်လို့ အရင်ရည်းစားတွေ ဖြတ်ပစ်လိုက်လဲ၊ မင်းလုပ်ရပ်ကိုက ရှေ့နောက်မညီတာ အံ့ပျို လက်ရှိရည်စားတွေကိုကတော့ ငွေပေးငှားပြီး ရဲရဲစိတ်ကို ကလိတာ အရမ်းကလေးမဆန်လွန်းဘူးလား၊ တိုက မင်းထက်လည်း တစ်ကွက်ကြိုမြင်သွားရော မင်းလည်းငုတ်တုတ်မေ့တော့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ခုတော့ အိမ်မှာတောင်မနေရဲတော့ဘူး၊ အဟား တကယ့်ကောင်”

“ငါ ဒီညပြန်မယ်”

နက်ရှိုင်း ပြန်မယ်ဆို၍ ဇော်အောင် မျက်နှာရိပ်မျက်နှာက လှမ်းပြီး အကဲခတ်၏။ သူပြောလိုက်၍ စိတ်ဆိုးပြီးများ ပြန်တာလားဟု သင်္ကာမကင်းဖြစ်သွား၏။

“ဘာလဲ မင်းကစိတ်ဆိုးဖို့ ပြန်တာလား”

“ကျွတ် မင်းက ငါ့ကို မိန်းမလိုမိန်းမရကောင်များ ထင်နေလား”

“ဒါဆို ကောက်ကာငင်ကာနဲ့ ဘာလို့ပြန်မယ်ပြောလဲ”

နက်ရှိုင်း ပန်းကန်ထဲမှ အာလူးချောင်းတစ်ချပ်ကို ယူကာ ချွမ်းကနဲမြည်အောင် ကိုက်ဝါးလိုက်ပြီး

“မင်းပြောတာ နည်းလမ်းကျသလိုလိုရှိလို့ဟေ့၊ ဒါကြောင့်ပြန်မယ်ပြောတာ ရှင်းပြီလား”

“အင်း ဒါဆို ငါဆုံးမသွန်သင်ရကုန်နပ်ပြီပေါ့”

ဆရာကြီးအထာနှင့်ပြောလိုက်သော ဇော်အောင်ကို နက်ရွှင်း
ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ကျိန်ဆဲလိုက်၏။

အမှန်တော့ ကိုယ်ကလည်း ပြန်ချင်နေတာပါ။

ရဲရဲနှင့် ရန်မဖြစ်ရတာ ကြာတော့လည်း ပျင်းသလိုလိုတော့

ရှိသား။

ဒီတော့ အဝင်ကောင်းအောင် နည်းနည်း ပိုသောက်သွားမှ။

အခန်း (၁၆)

ညက အတော်ပင် ညဉ့်နက်နေပြီ။

ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ် အိမ်ကို အဝင်ကောင်းရန် အများကြီးပို
သောက်ခဲ့မိ၍ ကားတောင် ကိုယ်တိုင်မမောင်းနိုင်ခဲ့။

ဇော်အောင် စိတ်မချ၍ သူ့ကားနှင့်ပင် အိမ်တိုင်ရာရောက်
ပြန်လိုက်ပို့ပေး၏။

အိမ်ရှေ့ကို ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် အမှူးလွန်နေသော နက်ရွှင်း
ကားပေါ်မှ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ဆင်းလာ၏။

“ဥတ်နိုက် သူငယ်ချင်း ဥတ်နိုက်”

“ဥတ်နိုက် ဥတ်နိုက် မနက်ကျရင် မြကန်သာမှာ ကားသွားဖို့
ဦးနော်၊ ငါ ဆိုင်မန်နေဂျာဆီမှာ ကားသော့အပ်ခဲ့တယ်”

“အိုကေ ရက်(စ်) ရက်(စ်)”

အမှူးလွန်နေသော နက်ရှိုင်း နားထဲကို ဝင်သလား မဝင်သလား မသိ။ ဇော်အောင်ကတော့ သူပြောချင်ရာတွေ တရစပ်ပြောရင် ကားစက်ပြန်နှိုးပြီး အိမ်ရှေ့မှ မောင်းထွက်သွား၏။

ဇော်အောင်ကား ခြံအပြင်ရောက်သွားတော့မှ ဒေသီဒေယိုင်ဖြင့် အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

လူခေါ်ဘဲလ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် တစ်ချက်ဖိနှိပ်လိုက်သည်။

လူခေါ်ဘဲလ်သံကြောင့် ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ ဒရင်းဘတ်ပေါ်တွင် People မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေသော ရဲရဲ စာအုပ်ကလေးကို အသာချပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ဖွင့်ပေး၏။

မှူးနေသော နက်ရှိုင်းကိုဖြင့်တော့ မျက်နှာကို လိုတာထက်ပို၍ တည်လိုက်ပြီး သူနှင့်ဘာမှမဆိုင်သလိုပုံစံဖြင့် ဒရင်းဘတ်ရှိရာသို့ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်လျှောက်သွားကာ စာအုပ်ဆက်ဖတ်နေလိုက်၏။

နက်ရှိုင်းကလည်း မှူး၍သာနေသည်။ ရဲရဲကို တစ်ချက်တောင် လှည့်မကြည့်။

အခန်းထဲကို တန်းဝင်လာခဲ့၏။ စုတင်ပေါ်ရောက်တာနှင့် လူမှန်းမသိအောင် မှူးနေသော သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဝန်းခနဲ မှောက်လှဲချလိုက်သည်။

ရဲရဲ စာဖတ်တာ မျက်စိညောင်းလာ၍ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့်ကာပြီး သမ်းဝေလိုက်သည်။

အိပ်ရန်အချိန်တန်လာသဖြင့် အခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ “ဟင်”

ရဲရဲ သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် ကန့်လန့်ကြီး အိပ်နေသော နက်ရှိုင်းကို ဖြင့်တော့ စိတ်တိုသွားသည်။

“ကျွတ် ဒီကောင် မှူးနေတာ ကိုယ့်ခုတင်ပေါ်ကိုယ်မအိပ်ဘဲ သူများခုတင်ပေါ် လာအိပ်ရတယ်လို့”

တစ်ကိုယ်တည်း ခပ်တိုးတိုး ညည်းညူကာ ခါးထောက်ပြီး ခပ်ကြည့်လိုက်၏။

နက်ရှိုင်းမှာ အမှူးအတော်လွန်နေ၍လား ဒါမှမဟုတ် အိပ်ပျော်နေရင်းမှ ယောင်ယမ်းနေတာလား မသိ။

သူ့အင်္ကျီ ကြယ်သီးတွေကို တစ်လုံးချင်း ဖြုတ်နေ၏။ ထို့ပြင် ဆောင်းဘီခါးပတ်ကိုလည်း ဆွဲချွတ်နေသေးပြန်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ့ဖြင့် ရွဲရွဲနစ်နေသော နက်ရှိုင်း၏ပုံစံက ထကာယ့် ယမကာလှလင်တစ်ယောက်လို အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ။

ထိုအခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကိုယ် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော အခက်အခဲတစ်ခုကို အလွယ်တကူ ဖြေရှင်းနိုင်မည့်နည်းလမ်း

တစ်ခုကို ရဲရဲ အရဲရဲနဲ့ပြီး ရှာဖွေလိုက်၏။

ကံကြမ္မာက ရဲရဲရေ့သို့ နည်းလမ်းသစ်တစ်ခု ချပေးနေတာပဲ။
လား။ သူနှင့်လက်ထပ်ပြီးကတည်းက နက်ရှိုင်း အရက်များအောင် သောက်
လာတာ ဒါပါနဲ့ဆိုလျှင် နစ်ကြိမ်မကတော့။

အာရုံမှာ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသော နည်းလမ်းသစ်တစ်ခု
လက်တွေ့အသုံးချလိုက်ဖို့ စိတ်ကို ဒုံးဒုံးချဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အဝတ်စီရိုဆီသို့သွားကာ အပါးလွှာဆုံး ကြိုးတစ်
ချောင်း ညဝတ်အင်္ကျီကို လဲဝတ်လိုက်၏။ ပြီးတာနှင့် နက်ရှိုင်းဘေးမှ
ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝင်လှဲလိုက်၏။

နက်ရှိုင်း ကိုယ်မှ ထွက်လာသော ချဉ်စူးစူးအရက်နံ့က ထိုတစ်
ညလုံး သူ့မကို ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ပေးတော့မည်။

သို့သော်လည်း ကိုယ်အကြံအစည် အထမြောက်ဖို့အတွက်
ထို ဒုက္ခကို ကြိတ်မှိတ်မျှသိပ်ပြီး ခံရတော့မှာပေါ့ဟု တွေးပြီး တစ်ဖက်
လှည့်အိပ်လိုက်၏။

တိတ်ဆိတ်သော ညက နာရီလက်တံရွေ့လျားသံကို ပိုမိုကျယ်
လောင်နေစေ၏။

ရဲရဲ ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်နိုင်။ မနက်မှာ သူနှင့်ရင်ဆိုင်ရမည့်
အခြေအနေကို ကြိုတင်အကွက်ချ စီမံ၍နေ၏။

ငါ ရွှေလိုက်တဲ့အကွက်ထဲကို နင် တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာ
ထိပ်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်နေတယ် နက်ရှိုင်း။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အားနည်း
ချွတ်ကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမယ်ဆိုတာ နင့်ထက်ငါက ပိုပြီးနပ်တယ်။
ဒီတစ်ခါ နင့်အလှည့်ပေါ့။

အခန်းထဲဝင်လာသော ရဲရဲကိုမြင်တော့ သူ့ကိုယ် ဆတ်ခနဲ ခြေထောက်ပေး၏။ ယခု သူ့ရောက်နေတာ ရဲရဲ၏ခုတင်ပေါ်မှာလေ။

“ရှော့ နင့်စိတ်တွေ ကြည်သွားအောင် ကော်ဖီကြမ်းလေး တောက်လိုက်”

ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲနေသော ရဲရဲ၏အမူအရာကိုကြည့်ပြီး နက်ရှိုင်း ကြောင်စိစိ ဖြစ်နေရှာ၏။

ဒါဟာ အိမ်မက်မဟုတ်တာတော့ ကျိန်းသေ၏။
“ညက ငါ့ကို ဒီအပေါ် ဘယ်သူပို့ပေးတာလဲ”

နက်ရှိုင်း၏အမေးကြောင့် ရဲရဲ နက်ရှိုင်းအား ဖျတ်ခနဲ မော့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ငါက နင့်ကိုခွတ်အတင်း ဆွဲခေါ်ပြီး ငါ့ခုတင်ပေါ်မှာ ခေါ်ခိုင်းတယ် ထင်လို့လား”

“ဟာ”
သူ့ယိုက်ခြင်းအလျဉ်းမရှိသော ပြန်ချက်စကားကြောင့် နက်

ရှိုင်း ဘာဖြေရမှန်းမသိအောင် ကြောင်စိစိ ဖြစ်သွားရ၏။
ကိုယ်မေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းကို သူမ အဲဒီလိုပြန်မေးရလောက်

အောင် အကြောင်းအကျိုး ဆီလျော်နေလို့လား။
“ဒါ့ကို ညက ဘယ်သူ လာပို့တာလဲမေးတာ နင် ထင်ရာတော့

အခန်း (၁၇)

လောက၏နေခြည်အောက်က စိမ့်ထွက်လာတဲ့ ခပ်နွေးနွေး အပူငွေ့က နက်ရှိုင်း၏မျက်နှာပေါ်ကို တိုက်ရိုက်ဖြာဆင်းကျနေ၏။

မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အရာအားလုံး သူ့အားပုံမှန်ကြည့်နေကြသည်။ ဘေးဘက်ကိုဝှေ့ကြည့်တော့ ဒါဟာ သူ့

ကို ပြန်ရောက်နေပြီဆိုတဲ့အသိက အာရုံထဲကို ဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်လာ သူ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

ညက သူ့အိမ်ကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ပြန်ရောက်ခဲ့မှန်းပင် မှန်း မရအောင် အတော့်ကို မူးခဲ့တာပဲ။

“နင် နိုးပြီလား နက်ရှိုင်း”

အသံနှင့်အတူ ကော်ဖီကြမ်းဖျော်ထည့်လာသည့် မတ်ခွက်

စွတ်ပြီး တွေးမနေနဲ့ ခဲရဲ ငါ စောစောစီးစီး ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

ခဲရဲ လက်ထဲမှ ကော်ဖီကြမ်းဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူရင်း ဒေါသ
သံမပါအောင် သတိထားထိန်းပြောလိုက်၏။

“ငါကလည်း နင်နဲ့ရန်ဖြစ်ရတာ အော်ဂလီဆန်လွန်းလို့ မဖြစ်
ချင်ပါဘူး”

လေကြောကို တစ်စက်ကလေးမှ မလျော့သော ခဲရဲကို နတ်
ရွာစီး စိတ်ပျက်သောရယ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဟတ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ခေါင်း
ကို ခပ်လေးလေးခါပြီး ကော်ဖီကြမ်းကို ဝှပ်ခနဲ မော့ချလိုက်၏။

ပြီးနောက် ခဲရဲကိုကြည့်ကာ

“ကျေးဇူးတင်တယ်၊ အဲဒီလို အလိုက်သိပေးလို့”

ပြောပြောပြောသည့်အနေနှင့် ခုတင်ထက်မှ ထကာ ရေချိုးခန်း
ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ သွားတိုက် မျက်နှာသစ်ပြီး ရေကို တစ်ဝကြီး
ချိုးပစ်လိုက်သည်။

“နင် ဘယ်သွားမလို့လဲ ခဲရဲ”

“ဆေးခန်း”

ကိုယ့်ကို ကောင်းကောင်းမေးတော့လည်း ခဲရဲ ကောင်းကောင်း
ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နင် နေမကောင်းဘူးလား”

“နေကောင်းပါတယ်”

ခေါင်းပြီးနေရင်းမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ လေသံခပ်အေးအေးဖြင့်
ပြောလိုက်၏။

“ဒါဆို ဆေးခန်းကို ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

စေ့စေ့ငင လိုက်မေးနေသော နတ်ရွာစီး၏အမေးကြောင့် ခဲရဲ
နှုတ်ထဲမှာ ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာနေတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

“ငါ ကိုယ်ဝန်ရနေပြီလေ၊ ဒါကြောင့် သားဖွားမီးယပ် ဆရာဝန်
ဆီမှာ ငါ့ဗိုက်သွားအပ်ထားမလို့ပေါ့”

ခဲရဲ၏နှုတ်ဖျားမှ အစီအစဉ်ကျနေသော စကားလုံးများကြောင့်
နတ်ရွာစီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာ ဘယ်လို နင် နင့်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ဟုတ်လား၊ ခဲ
ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ”

“စကားတစ်ခွန်းကို နှစ်ခါပြန်ပြောတတ်တာ ငါ့စတိုင်မဟုတ်
ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ မပြောချင်လည်း နေပေါ့၊ ငါက တစ်အိမ်တည်း
သားချင်းဖို့လို့ အံ့ဩပြီး မေးလိုက်မိတာပဲ၊ အမှန်ဆို နင့်ကိုစွဲ ငါ စိတ်
ဝေင်စားသင့်ဘူး”

ဥပေက္ခာပြုသော နတ်ရွာစီး၏စကားတွေကြောင့် ခဲရဲ အလွန်

သွားပြီဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိမိလိုက်သည်။

“နတ်တို့လို လူတန်းစားမျိုးက မိန်းမတစ်ယောက်ကို သိမ်းပိုက်ပြီးရင် အဲဒီလို ခေါင်းရွှေဝတ်စုံကားတွေ ပြောတော့မယ်ဆိုတာ ငါတို့အကြောင်းအရာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ငါက ဒီကိုယ်ဝန်က နတ်ကိုယ်ဝန်ပဲ နှင်ခဲ့ရတာပါလို့ တောင်းပန်ခယ်ပြီး ဖြေရှင်းပြမနေဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက် မူးရှူးပြီး အသိစိတ်ကင်းမဲ့တဲ့စိတ်နဲ့ အစော်ကားခံရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့နာကျင်မှုမျိုးနဲ့ ဒီကလေးကို ငါ အသက်ရှင်အောင် ဖွဲ့မှာပါ။ အဲဒီအတွက် နတ်ကို ဘယ်တော့မှ လာမနွယ်စေရဘူး စိတ်ချ”

ဒီကလေးဟာ နတ်နဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ပါလို့ ပပြောရုံတမယ် သွယ်ပိုက်ပြောနေသော ရဲရဲ၏စကားများက နက်ရှိုင်းကို ခံစားမှုမျိုးစုံတွေ ပေးစွမ်းနေ၏။

အသိစိတ်တွေက လေဟာနယ်ထဲမှာ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စနဲ့ လွင့်မျောနေသလိုလို့။ အိပ်မက်များလားဟု ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ကာ ကိုယ့်ပေါင်ကိုကိုယ် ခပ်နာနာလေး မသိမသာ ဆိုက်ဆွဲကြည့်မိသည်။

စူးခနဲ နာကျင်မှုက အိပ်မက်မဟုတ်ကြောင်း သက်သေလှင်းပြသည်။

“နေပါဦး ဒီကိုယ်ဝန်က ငါ့ကိုယ်ဝန်လို့ ပြောရအောင် နတ်နဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်နှစ်ကြိမ် ဘယ်နှခါ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးလို့လဲ”

ရင်ထဲမှာ အားနာပေမယ့်လည်း ဒီမေးခွန်းကို မမေး၍မဖြစ်။ နက်ရှိုင်း၏အမေးကြောင့် မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်ကာ လိုးရှင်းထိမ်းနေသော ရဲရဲ မျက်နှာမှာ စူးရဲမာထန်သွား၏။

အောက်နှုတ်ခမ်းစိုစိုကို ဖိကိုက်ပြီး မျက်ရည်ဝေ့မျက်ဝန်းဖြင့် ဇနက်နာကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်ပြီး

“အေးပါ နတ်က မူးနေတဲ့အချိန်ကျရင်တော့ နတ်လိုချင်တာကို အမူးကွက်နင်းပြီး ရအောင်ယူတတ်တယ်။ ခုလို အမူးပြေတဲ့အချိန်ကျတော့ စားပြီးနားမလည်ပေါ့။ ရတယ် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး နတ်ကို ငါ အငြင်းပွားနေမှာမဟုတ်တဲ့အတွက် နတ်နဲ့မဆိုင်သလိုပဲ နေပေးပါ”

ပြောချင်ရာကို တရစပ်ပြောပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့မှထကာ အခန်းအပြင်သို့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

အခန်းအပြင်ရောက်တော့ ရဲရဲ တစ်ယောက် တကယ့် အကယ်အိမ်ရှေ့ စောစောက ကြော့နာကျင်နေတဲ့ရုပ်မျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ အကြံအောင်သူတစ်ယောက်လို အပြုံးမျိုးဖြင့် ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ သူ့ရဲ့ဗျူဟာ ထယ်အဆင့်အောင်မြင်ကြောင်း ကိုယ့်ဝိညာဉ်ကိုယ် သက်သေထူလိုက်၏။

ကံကြမ္မာက ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဖန်လာပေးမှတော့ ထိုဖန်တီးလာသော စာတ်ကွက်ထဲမှာ ကကြိုးရှုပ်အောင်ကပြီး နက်ရှိုင်း၏ရင်ထဲက အပန်းတရားတွေနဲ့ မာနတွေကို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာနဲ့ အပြည်း

လုပ်ကြတာပေါ့။

ငါ့ကိုက်ထဲက ရင်သွေးလေးကို နင့်ကလေးအဖြစ် လက်ခံလာ
အောင် ငါ လုပ်ပြမယ် သိလား နက်ရှိုင်း။
ငါ့ကလေးကို နင် ရူးသွပ်သွားမတတ် ချစ်လာစေရမယ်။

အခန်း (၁၈)

“ဟယ် ရဲရဲမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ဟုတ်လား”

“အမလေး မင်္ဂလာရှိလိုက်တဲ့သတင်းပါလားကွယ်”

ပိခင်နှင့်ယောက်ျား ဒေါ်ကြည်သာရှိမ်းရှေ့မှာ နက်ရှိုင်းရဲ့ ရင်သွေး
လေးလွယ်ထားရပြီဆိုတဲ့အကြောင်းကို အတိအလင်း ကြေညာလိုက်၏။
အမေနှစ်ယောက်၏ပီတိအပြုံးတွေက ဝိုးမမြင် လေမမြင်။

“ကဲ မမခင်ရေ ကြည်သာတို့တော့ အဘွားတွေ ဖြစ်ရတော့
မယ် ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလိုက်သလဲ”

“ဟုတ်ပဲ ကြည်သာရယ် ဒါတောင် နှစ်ယောက်သား တကယ့်
တုန့်ရန်ဖြစ်ပြီး မတည့်ကြလို့ပဲ တည့်သာတည့်ရင် ဒီထက်ပိုပြီး
စောစောကြားရမလားပဲ”

“ဟာ မေမေ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ရဲ ရှက်လာပြီ
ရဲရဲ အမှန်ပင် ရှက်နေမိ၍ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပန်းသွေးရောင်
ထနေ၏။

“မိခင်လောင်းဖြစ်တာ ရှက်စရာမလိုပါဘူးကွယ်၊ မာမိတုန်းက
ဆိုလေ သမီးယောက်ျားကို ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရပြီဆိုတာ သိကတည်းက
မာမိရဲ့အချိန်တွေကို ဗိုက်ထဲက ရင်သွေးလေးကပဲ အမြဲစိုးမိုးနေတော့
တာပဲ၊ ကိုယ်ရင်သွေးလေးကို စိတ်ကူးနဲ့ပုံဖော်ကြည့်မိတာလည်း အခါခါ

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ သမီးတုန်းကည်း ကြည်သာ ပြောသလို
ပဲ အရမ်းရှူးသွပ်ခဲ့ရတာ”

မိခင်ဖြစ်သူနှင့်ယောက္ခမ ပျော်ရွှင်နေတာကိုကြည့်ပြီး ရဲရဲ
ရင်ထဲမှာ အလိုလို ချမ်းမြေ့လာရသည်။ သို့သော် ထိုချမ်းမြေ့ခြင်းတွေ
ကြားထဲ မှားယွင်းခဲ့သော အရိပ်မည်းကြီးက ဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်လာသဖြင့်
ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ရင်ထဲမှာ နုံးရွှေစွာဖြင့် ကျန်ခဲ့၏။ သို့သော်
သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူအောင် နေပေးရတော့မှာပေါ့။

“ဒါနဲ့ မာမိ နက်ရှိုင်း ကိုယ်ဝန်လွယ်တုန်းကရော မာမိ ဘာကို
ချင်ခြင်းတက်လဲဟင်”

“ထောပတ်အရမ်းကြိုက်တယ်၊ နောက်ပြီး အရည်ရွှမ်းတဲ့
အသီးတွေကိုပဲ ချင်ခြင်းတတ်တယ် သမီးရဲ့”

“ဟယ် တူလိုက်တာ မာမိရယ်၊ ရဲလည်းလေ အရင်က လုံးဝ
ကြောက်တဲ့ ထောပတ်နဲ့ အသီးအနှံတွေကို ခုတော့ စားချင်စိတ်ကို
မြှင်နေတာ၊ အဟင်း မာမိနဲ့ချင်ခြင်းတက်တာခြင်းကအစ တူတယ်၊ ရဲ
ထည်း ခုတလော အဲဒီအစားအစာတွေကိုပဲ ခံတွင်းတွေနေတာ သိလား”

ချင်ခြင်းတက်တာခြင်းပါ တူသည်ဆို၍ ဒေါ်ကြည်သာရှိုင်း
သဘောအလွန်တွေ့သွားသည်။

“ဟုတ်လား ဒါဆို မြေးလေးက သူ့ဖအေဘက်နဲ့တူမယ်ထင်
တယ်၊ မမခင်ရေ ခုကတည်းက ချင်ခြင်းတက်တာချင်ပါ တူနေတယ်
ဆိုတော့ ဖအေတူသမီးလေးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဖအေတူသားလေးလား၊
အမလေး စိတ်ကူးယာဉ်ကြည့်တာနဲ့တင် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းလိုက်
တာ”

ဒေါ်ကြည်သာရှိုင်း ချွေးမလေး၏ချင်ခြင်းတက်ပုံကအစ သူတို့
ဘက်နှင့်တူနေ၍ အတိုင်းထက်အလွန်ကို သဘောတွေအကျကြီး ကျနေ
ရ၏။

“ဟုတ်ပါ ဟုတ်ပါ ကြည်သာရေ အကြိုက်ချင်ကအစ ဖအေ
နဲ့တူရင် မွေးလာတဲ့ကလေးလည်း ဖအေတူမယ်ထင်တယ်၊ ဒါနဲ့ သမီးရဲ့
က ဘာလေးလိုချင်လဲ”

မိခင်ဖြစ်သူက သမီး၏ဆန္ဒကို မေး၏။

“ရဲကတော့ သမီးလေးပဲ လိုချင်တယ်၊ ဒါမှ သူ့အဖေ ဘာလဲ သွားသွား ဘယ်အချိန်ပဲပြန်လာပြန်လာ ရဲ တစ်ယောက်တည်း အထိ မကျန်တော့မှာ”

ခေါင်းလေး တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ပြောနေရှာသော ရဲရဲကိုကြည့်ပြီး အမေနှစ်ယောက် မျက်စစ်စစ်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်နေကြသည်။

“ဟုတ်တယ် မမခင်ရေ မြေးလေးမွေးရင်တော့ အဘိုးအဘွား တွေတော့ မြေးအိမ်ကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာသွားရလွန်းလို့ ရောင်းပေါက်မယ်ထင်ပါရဲ့”

“သားကရော သမီးကို သင်္ဘောပြန်တက်မယ် ပြောသေးလား”

ယောက္ခမဖြစ်သူက သူ့သားအကြောင်း မေးလာတော့ ရဲရဲ ဘာဖြေလို့ဖြေရမှန်းမသိ။

အမှန်တော့ မိဘတွေအားလုံးက ရဲရဲကို နွေးထွေးတဲ့ စနိုး မောင်နှံတွေလို ထင်ထားကြတာကိုး။

“ဟင့်အင်း ဘာမှမပြောဘူး မာမီ”

“အင်း မာမီက သမီးများ သိမလားလို့၊ မာမီကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် သားကို သင်္ဘောထပ်မတက်စေချင်တော့တူကွယ်၊ မာမီတို့ မျက်စိအောက်မှာပဲ လုပ်ငန်းတစ်ခုနဲ့ အခိုင်အမာရပ်တည်စေချင်တာ”

“ကြည့်သာ ဆန္ဒပြည့်တော့မှာပါကွယ်၊ မမခင်တော့ ထင်တယ်၊ သူ့ရင်သွေးလေး လူ့လောကရောက်တာနဲ့ ကြည့်သာတို့ ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာမှာပါ၊ ဘယ်ဖအေမှ သူတို့ရင်သွေးလေးတွေနဲ့ အချိန်အကြာကြီး ခွဲထားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ခေါင်နှစ်ယောက်အိပ်တိတွေ စိမ့်ဝင်နေသော ထင်ကြေးတွေက ရဲရဲအတွက်တော့ လေထဲတွင် တိုက်အိမ်ဆောက်ရသလို ရေရာခြင်းတွေ အလျဉ်းမရှိစွာနှင့် သက်ပြင်းမောတွေကိုသာ အခါခါ ချမိစေ၏။

သူတို့စိတ်ကူးယဉ်နေကြတဲ့ သူတို့မြေးလေးဟာ တခြားသူရဲ့ အသွေးအသားနဲ့ တည်ဆောက်လာတာပါဆိုတာ သိများသိသွားခဲ့ကြရင် နေရာမှာတင် ဘုန်းခနဲ လဲကာ ရှေ့ခံဖြစ်သွားကြမလားမသိ။

ဟိုကောင် နက်ရှိုင်းတော့ ဒီကိုယ်ဝန်က သူနဲ့မဆိုင်သလို ဥပေက္ခာပြု စကားပြောနေဆဲ။ ဘယ်လောက် မာနကြီးလိုက်သလဲလို့၊ အိပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို သူ ဘယ်လိုပဲ ဥပေက္ခာပြုပြု ဒီတာဝန်ထုပ်ကြီးက သူ့အပေါ် ဘုန်းခနဲ ပိကျနေပြီးသား။

အလိုလိုနေရင်းနဲ့ သူ့ဟာ ကလေးအဖေဖြစ်နေပြီးသား။ ရဲရဲ နိုးရိပ်တာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။

ကလေးလေးက မွေးလာရင် ရဲရဲနဲ့မတူဘဲ မင်းညိုရုပ်နဲ့သာ ဆင်နေရင်တော့ ရဲရဲ၏မဟာအကြံအစည်တွေ သဲထဲရေသွန်သလို ဘာမှ

အထမြောက်မှာ မဟုတ်တော့သလို အသိုင်းအဝိုင်းအလယ်မှာ ရဲရဲအားအား အကျင့်သိက္ခာပျက်ပြားတဲ့ မိန်းမအဖြစ်နဲ့ အထင်သေးရှံ့ချစ်ရမှာ အေးအေးအချာ။

စိတ်ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ရဲရဲ ဘယ်လိုပြောလို့မလဲ။

ကိုယ်မှားခဲ့တဲ့အမှားတစ်ခုက သူ့ကို ချောက်တွန်းဖို့ ဖြစ်လာပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပတ်ပြီး တစ်ဘဝလုံး ရိုးသားဖြူစင်လာတဲ့ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဖျက်မရတဲ့ အမည်းစက်ကြီးတစ်စထဲက စွန်းထင်းနေတော့မည်။

တွေးရင်းဖြင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုမော့၍လာ၏။

“သမီး ဘာတွေတွေးပြီး သက်ပြင်းတချချ ဖြစ်နေတာလဲ”

ပန်းကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်ပြီး မေးလိုက်သော မေမေအသံကြောင့် အာရုံတွေ ဖျတ်ခနဲ နိုးကြားလာကာ စိုးရိမ်ပူပန်စေသော အတွေးချစ်တို့ကို တဒင် ဆွဲဖယ်လိုက်၏။

“ဪ အင်း ဘာမှမတွေးပါဘူး မေမေရယ်”

“မေမေ့ကို မညာပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးပျက်မှာမှာ တစ်ခုခုစိုးရိမ်နေတဲ့ပုံပေါက်နေတယ်၊ မေမေ မွေးထားတဲ့သမီးအကြောင်း မေမေ သိတာပေါ့”

မိခင်၏စိုးရိမ်စွာ ပြောသော စကားကြောင့် ယောက်ျားဖြစ်သူက

“အစိုးရိမ်ဖို့သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ

“သားနဲ့စကားများထားကြလို့လား သမီး၊ မာမိကို ပြောစမ်း၊

နည်းပုံဆောင်ချိန်မှာ ဒင်း ငါ့သမီးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်လို့ကတော့ အင်မတန်တွေ့ပြီသာ မှတ်”

“ဟင့်အင်း မ မဖြစ်ပါဘူး မာမိရဲ့၊ ရုတ်တရက် ရဲရဲ ကလေး

အေး မွေးလာရင် ခြေလက်အင်္ဂါစုံပါမလားလို့တွေးမိပြီး စိတ်ပူသွားလို့ပါ အင်မတန်ရယ်”

ဒီတော့မှ မိခင်ရော ယောက်ျားမရော စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့်

ပြန်တူပြုံးလိုက်ကြကာ

“အမလေး ဘာများလဲလို့ သမီးရယ်၊ အဟင်း ဟင်း ဟင်း

တွေလား ကြည့်သာ၊ သူတို့ကလေးအတွက်ကျတော့ လူတောင်မဖြစ် သေးဘူး သန္ဓေသားဘဝနဲ့တောင် ပူပန်နေတတ်လိုက်တာ၊ ဟန်မဆောင် ဆတ်အောင်ပါပဲလား”

မိခင်ဖြစ်သူက ဘေးတွင် ထိုင်နေသော ခမည်းခမက်ကို လက်

ထိုးပြော၏။

“နားလည်ပေးလိုက်ပါတော့ မမခင်ရယ်၊ မိဘမေတ္တာဆိုတာ

သူတို့ အခုမှ သေသေချာချာ သိကြတော့မှာလေ အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ညောင်ခန်းထဲတွင် ရယ်သံလွင်လွင်လေးများ ဝေစည်သွား
ထိုရယ်သံက ရဲရဲ၏သက်ပြင်းပျော့ပျော့ချသံကိုတော့ အ

ကြားလိမ့်မလဲ။

အခန်း (၁၉)

အဆီတဝင်းဝင်းနှင့် ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားသော ထမင်းစိုင်း
တို့ကြည့်ပြီး ရဲရဲ စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

ရဲရဲ အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေသော မင်းညိုမှာ ရဲရဲ ဘာများ
အလိုမကျဖြစ်သွားလဲဟု တွေးကာ စိုးရိမ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မရဲရဲနီထွေး၊ ဒီဟင်းတွေ မစားချင်ဘူးလား၊
တူန့်တော် ဘာထပ်စီစဉ်ပေးရမလဲ”

ရဲရဲ ရင်ဘတ်ကလေးကိုဖိကာ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့မဲ့လေးလုပ်ပြီး
ညည်းတွေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒီဟင်းတွေမြင်ရင် အော်ဂလီဆန်တယ်၊ ကျွန်မ စား
ချင်တာ ရှောက်သီးသုပ် ချဉ်ချဉ်လေးနဲ့ ကြာခံဟင်းခါးပူပူလေး သောက်

ချင်တာ”

ကိုယ့်ရှေ့က အဆီတဝင်းဝင်းနှင့် ဟင်းပန်းကန်များကို စိတ်ပျက်စွာ တွန်းရွှေ့လိုက်ရင်း စားချင်သည့်အစားအစာကို ကလေးတစ်ယောက်လို ဇွတ်အတင်း တောင့်တလိုက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် လှည်းတန်းဈေးဘက်မှာ ရောက်သီသုန်ခြံကြာဖဲဟင်းခါး သွားဝယ်လိုက်မယ်လေ၊ ခဏပဲစောင့်”

“ဘကယ် ခဏပဲနော်”

“အလွန်အကျွံ နာရီဝက်ပေါ့”

“အင်းလေ ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်သွားဝယ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းညို ပျာပျာပျာဖြင့် အိမ်ထဲမှ အမြန်ထွက်သွား၏။ အချိန်မှာ ရဲရဲအတွက်ဆိုလျှင် သူ့အနေနဲ့ အသက်တောင်စွန့်ထုတ်စိတ်ကူးထားပြီးသား။

မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ကံကြမ္မာက ရဲရဲနီထွေးနှင့်ပတ်သက်သည့်အောင် စေခိုင်းခဲ့မှတော့ ရဲရဲ စိတ်တိုင်းကျ အလိုက်သင့် ပေးမရုံတော့ ကိုယ့်ရင်သွေးလေးကို ရဲရဲက လွယ်ထားရတယ်ဟု ယုံကြည်သော သူမလေး၏ယုံကြည်မှုကို ကိုယ့်ဘက်က လိုက်လျောပေး

အနစ်နာခံမှုတွေနှင့် အရာရာကို ပေးဆပ်ဖို့အသင့်။

အတွေးတို့နှင့်အတူ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာရင်း ကားလမ်းဆောက်တော့ တက္ကစီတစ်စီးကို လှမ်းတားလိုက်သည်။

“ညီလေး ဘယ်သွားမလဲ”

“လှည်းတန်းဈေးဘက်”

“ထောင့်ငါးရာပဲပေးပါ”

“ရတယ် ပေးမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မြန်မြန်သာမောင်းပေး”

“အိုကေ ဂျက်လေယာဉ်ထက် မြန်အောင်မောင်းပေးမယ်”

တက္ကစီဆရာက ရွတ်နောက်နောက်ပြောသဖြင့် မင်းညို ရယ်စရာ ကားတံခါးကိစ္စနှင့်၍ ကားထဲအမြန်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

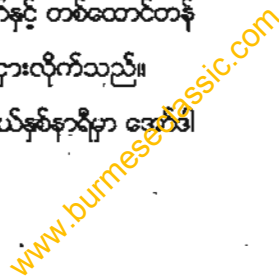
ကားဆရာက သူပြောသည့်အတိုင်း ကားကို မိုင်နှုန်းမြင့်၍ မောင်းပေးရှာ၏။

“ကဲ ရောက်ပြီ ညီလေး၊ မြန်တယ် မဟုတ်လား”

“မြန်တယ် အစ်ကို၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ခဏစောင့်ပေးနိုင်မလား၊ အပြန်လည်း အစ်ကိုကားပဲ ဆက်ငှားမယ်လေ”

မင်းညို အိတ်ကပ်ထဲမှ ငါးရာတန်တစ်ရွက်နှင့် တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးရင်း အပြန်အတွက်ပါ ကြိုငှားလိုက်သည်။

“သိပ်ကြောဘူး မဟုတ်လား၊ အစ်ကို ဆယ်နှစ်နာရီမှာ အော်ဒါ

၁၅

နတ်

တစ်ကြောင်းဆိုတဲထားလို့”

ကားဆရာ လက်မှန်ကို ငွေကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

“မကြာဘူး ကြာစံချက်နဲ့ရောက်သီးသုပ် ဝယ်ရုံပါ”

“အေးလေ ဒါဆို စောင့်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

ကားဆရာကို စောင့်ခိုင်းပြီးတာနှင့် ကြာစံဟင်းခါးနှင့် ရှေး

သီးသုပ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်၏။

လူက မောဟိုက်လွန်း၍ အသက်ပင် ခပ်ပြင်းပြင်း ရှုနေရ၏။

အခန်း (၂၀)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တကယ့် နာရီဝက်ကွက်တိ။

“ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း နာရီဝက်အတွင်း ရောက်အောင်ပြန်လာ

အေး”

“အင်း ကားငှားသွားတာကို မြန်မှာပေါ့၊ ရဲရဲ အရမ်းဆာနေပြီ

အေး”

မင်းညို ဂရုတစိုက် မေးလိုက်သည်။

“အင်း ဆာနေပြီပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော် အမြန်ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“နေပါစေ ရှင်မောလာတာပဲ၊ ကျွန်မဘာသာပဲ ထည့်စားလိုက်

ဦးမယ်”

လက်ထဲမှ ကြာခံချက်ထုပ်နှင့် ရှောက်သီးသုပ်တူးကို လှမ်း
ရင်း ပြောတော့ မင်းညို လက်မခံ။

“နေပါစေ ကျွန်တော်ပဲ ပြင်ပေးပါမယ်၊ ရဲရဲ ထိုင်နေပါ။ ကိုယ်
မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ဟာကို”

မင်းညို၏ပျာယာခတ်လွန်းသော အလိုက်သိမ့်တွေကြောင့်
အမှန်ပင် အားနာ၍နေမိ၏။

ကိုယ့်ရဲ့အငြိုးနှင့်အပုန်းတွေကြားမှာ မင်းညိုက စားစာခံကြို
ခွဲရသည်ကိုတွေးမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

“ကဲ စားလို့ရပြီ လိုတာကိုပြော၊ ကျွန်တော် ထပ်ပြင်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ရှင် အရမ်းပင်ပန်းသွားပြီ”

ကျေးဇူးတင်ကောပြောရင်း ရှောက်သီးသုပ်နှင့် ကြာခံဟင်း
ကို အားရပါးရ စားပစ်လိုက်၏။

ထမင်းစားခန်းထဲကို နက်ရှိုင်း ဝင်လာ၏။ ပုံစံက ကားသော
တရားရမ်းနှင့် ဘယ်က အလေလိုက်ပြီး ပြန်လာလဲမှမသိတာဟုတွေးရင်
ရှောက်သီးသုပ်ကို ဆက်စား၏။

ရှုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားပြီး အားပါးတရ
စားခြင်းကို တုန်သွားစေ၏။ နက်ရှိုင်းရှေ့မှာ အစားအသောက်မပျက်
စားကောင်းသလို စားပြု၍မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် အားရပါးရ စားနေခြင်းကို

ဇာန်လရှိန်သတ်ကာ စိတ်မပါစွာဖြင့် စားနေရသလို ပုံစံမျိုးဖြင့် ကိုယ်ရှိန်
ဆတ်လိုက်ပြီး

“မင်းညိုရယ် ရှင်ဟာက ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ စားလို့မရပါဘူး”

ရဲရဲပုံစံကိုကြည့်ပြီး မင်းညို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်အံ့သြသွား

ရင်း စောစောကတော့ တော်တော်လေး အရသာတွေပုံဖြင့် တရူးရူး၊
တရူးစားနေပြီး အခု နက်ရှိုင်းလည်းဝင်လာရာ ဘယ်လိုမှ စားလို့မရပါ
ဘူးလို့ ပြောပြန်ပြီ။ ရှောက်သီးသုပ်ပန်းကန်ထဲမှာလည်း တစ်ဝက်ပင်
တီးနေပြီ။

“မင်းညို ငါ ထမင်းစားမယ်”

လေသံခပ်မာမာပြောရင်း စားပွဲတိုင်းမှာ နက်ရှိုင်း ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ခုပဲ ပြင်လိုက်ပါမယ်၊

ရဲရဲ ကျွန်တော် ဘာထပ်စီစဉ်ပေးရဦးမလဲ”
တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စိတ်မဖြောင့်စွာနှင့် ရဲရဲဘက်ကိုပါ လှည့်
၍ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ဒီလိုအသုပ်တွေစားချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘိုဓာပဲ
စားချင်တာ။ မနက်ဖြန်ကျရင် မောနင်းစာကို ထောပတ်တို့ ချိစ်တို့နဲ့
ပေါင်မုန့်နီးကင်ပေး၊ နောက်ပြီး အညှော်ရွမ်းတဲ့အသီးအနှံတွေစားပေါ့”

ရဲရဲ စကားကြောင့် နက်ရှိုင်း မသိမသာ မဲ့လိုက်သည်။
“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် စီစဉ်ပေးထားပါမယ်”
ရဲရဲကို ကတိပေးပြီး မင်းညိုအတွက် ထမင်းပြင်ဆင်ပေးလိုက်

၏။

ဟင်းတွေက အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီးသားမို့ ထမင်းပွဲကို သိပ်
ကြာကြာ မစီစဉ်လိုက်ရ။

“အစ်ကို ဟင်းရည်ပြန်နှော့လိုက်ရမလား”

“နေ နေရတယ် ဒီအတိုင်းပဲ စားမယ်”

ခက်ရင်းမှာကပ်နေသော ထမင်းစေ့တွေကို ဝှန်နုဖြင့်သပ်ချရင်း
ဟင်းပန်းကန်ထဲမှ ကြက်ပေါင်တစ်တုံးကို ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးစိုက်ယူလိုက်
သည်။

ဟင်းပေါင်းစုံဖြင့် မြိုင်ဆိုင်နေသော ထမင်းပိုင်းက ရနံ့ပေါင်းစုံ
ကာ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ သင်းယုံမွှေးကြိုင်နေ၏။

နက်ရှိုင်း ထမင်းကိုသာ အားရပါးရ စားနေတာ ရဲရဲကို တစ်
စက်ကလေးမှ ဝေဖန်ကြည့်။ ထိုသို့ ဝေဖန်ကြည့် ကရုမစိုက်လေ ရဲရဲ စိတ်ထဲ
ပို၍ ကသိကအောက် ဖြစ်လေလေပါပဲ။ ကိုယ့်မှာတော့ သူများစိတ်ဝင်စား
မလားဆိုပြီး ကိုယ်စားချင်တာလေးတွေကို မင်းညိုကို ပြောသလိုလိုနှင့်
ပြောပြနေကာ ဒင်းအနေနှင့် နည်းနည်းတော့ မိဂ်မိဖို့ကောင်း၏။

“မင်းညို ညနေကျရင် ကျွန်မ လမ်းလျှောက်ထွက်မယ် ဝှန်
အဖော်လိုက်ပေးဦးနော်၊ အိုဂိုက ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းလျှောက်
လျှောက်ရမယ်တဲ့ ဒါမှ ကလေးရော လူကြီးရော ကျန်းမာမှာလို့ ပြောတယ်။
ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်တာထက်စာရင် ရှင်ပါ ဘေးက
အဖော်ပါတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အဖော်လိုက်ပေးပါမယ်”
မင်းညို နက်ရှိုင်းကို အားနာဟန်ဖြင့် မရဲတရဲကြည့်လိုက်ပြီး
အဖြေပေးလိုက်သည်။

ထိုအခြေအနေထိလည်း နက်ရှိုင်း ပုံစံက ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စား
တန်မပြုသေး။ ရဲရဲပြောနေသမျှ သူ ဘာမှမကြားသလိုဖြင့် ထမင်းစားပင်
ပျောက်။

ကြားထဲက အနေခက်ရသံညွှန်သက မင်းညို။

အခန်း (၂၁)

“ဟာ ဒါဆို မင်း ကလေးအဖေဖြစ်ပြီပေါ့”

ဇော်အောင်က ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ထအော်
သဖြင့် နက်ရှိုင်း ရှက်သွားကာ ဘေးဘက်ကို ဝှေ့ကြည့်ရင်း

“ဟာ ဟေ့ကောင် ဖြည်းဖြည်းပြောပါကွာ၊ မင်းဟာကလည်း
လော်နဲ့အော်လိုက်တာကျနေတာပဲ”

“ငါ ဝမ်းသာတာကိုးကွ”

“ဟာ ဝမ်းသာရမှာက ငါလေကွာ၊ မင်းကလည်း မင်းနဲ့ဘာ
ဆိုင်လို့လဲ”

ဘောက်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် ပြန်ပြောသော နက်ရှိုင်းကိုကြည့်ပြီး

ဇော်အောင် ပို၍ပင်ရယ်ချင်နေ၏။

ပြောတော့ မုန်းလို့လက်ထပ်တာလေး ဘာလေးနှင့် ခုတော့
ထလေးတစ်ယောက် ထွက်လာတော့မယ်။

“မင်းပြောတော့ ရဲရဲကို မချစ်ဘူး မုန်းလို့ လက်ထပ်တာဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ဒီကလေးက ရဲရဲ ဗိုက်ထဲကို ရောက်သွား
ရတာလဲ”

ဇော်အောင်အမေးကြောင့် နက်ရှိုင်း မျက်နှာ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်
သွားပြီး နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကုတ်ခြစ်လိုက်ပြီး

“ဒါက ငါ အရက်မူးလွန်သွားလို့ ငြိုကြတာလေကွာ၊ မူးနေ
တော့ ဘယ်သိမလဲ၊ မှားလို့မှန်းမှန်း ငါ့ကိုယ်ငါတောင် သိတာမဟုတ်ဘူး၊
အခု သူ့မှာကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ ထုတ်ပြောတော့မှ ငါသိရတာ”

“ဒါဆို မင်းနဲ့ရတာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

ဇော်အောင် တမင်ကလိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နက်ရှိုင်း ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုသည့်သဘောနှင့် ဇော်အောင်ကို
ရှုတည်တည်ပြန်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ရဲရဲက အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ဘူး၊
သူနဲ့ငါနဲ့က ခုမှ သိဖူးမြင်ဖူးပြီး လက်ထပ်ထားကြတာမှ မဟုတ်တာ

ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ရန်ဘက်တွေအနေနဲ့ တစ်ယောက်အကြောင်း
တစ်ယောက် သိလာကြတာ၊ ရဲရဲက အဲဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ ရှင်းတယ်
တကယ်ကို ဖြူဖြူစင်စင်လေး”

“ဒါကို မင်း လက်ခံတယ်ပေါ့”

“ခါ ငါ့အမြင်ပဲဟာ”

“အေးလေ ရဲရဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းအနေနဲ့ ဒီ ဒီလောက်
အမြင်ရှင်းနေမှတော့ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ အချစ်တွေပေးလိုက်ပါလားကွာ”
ဖော်အောင် ဤသို့ တရားချ၏။ နက်ရှိုင်း စိတ်ပျက်စွာပြောလိုက်
ပြီး

“ဒီမိန်းမက သိပ်အကြောတင်းတဲ့ မိန်းမကွာ ငါက စဉ့်
အလျှော့ပေးလိုက်ရင် ငါ့ကို တစ်သက်လုံး နှိပ်ကွပ်တော့မှာ သူ့စတိုင်း
အလျှော့ပေးရင် ကန်းတက်မယ့်စတိုင်းမျိုး နောက်ပြီး အငြိုးကြီးလွန်တဲ့
မိန်းမ”

နက်ရှိုင်း ရဲရဲကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်၏။

“အဲဒါကတော့ သူ့ကိုပဲ တစ်ဖက်သတ် အပြစ်ပတ်နေလေကွာ
သူက အငြိုးကြီးသလို မင်းကရော အငြိုးသေးလို့လား”

နက်ရှိုင်း မျက်မှောင်ကျပြီး အောင်စော်ကို ကြည့်သည်။ အကယ်
တစ်ဖက်ကို ခက်ရင်းနဲ့ထိုးစားပြီး အမြည်းဝါးနေသော အသံဖြင့်

“ငါက ယောက်ျားလေးပဲ၊ ရှိသင့်တဲ့မာနတော့ ရှိရမှာပေါ့၊
နောက်ပြီး သူ့နဲ့ငါ့ကြားမှာ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းက ထင်
သလောက်ရော လိုအပ်လို့လား”

ကလေးဆန်သော နက်ရှိုင်း၏စိတ်နေသဘောထားကို ကြည့်ပြီး
ဖော်အောင် ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါလိုက်၏။

“မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ မင်းရဲ့အပြင်ပန်းက ကြည့်တော့သာ
မင်းစိတ်တွေ မာသယောင် အငြိုးကြီးသယောင် ထင်ရတာ၊ တကယ်
တမ်း မင်းစိတ်ထားက နူးညံ့ပါတယ်ကွာ၊ မင်းကသာ သံယောဇဉ်ကြီး
မလိုအပ်ဘူး လိုအပ်တယ်ဆိုပြီး မင်းစိတ်တွေ ဒွါဟဖြစ်နေတာ၊ လောက
ကြီးက မင်းနဲ့ရဲကြားကို သံယောဇဉ်ကြီးတစ်ချောင်း လက်ဆောင်ပေး
လိုက်ပြီလေ၊ ကဲ မင်း ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

ဖော်အောင်စကားကြောင့် နက်ရှိုင်း တွေ့တွေဝေဝေ ဖြစ်သွား
ကာ ဖော်အောင်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး

“အဲဒါ သံယောဇဉ်ကြီးလား”

နက်ရှိုင်း၏အမေးကြောင့် ဖော်အောင် ကျေနပ်စွာ ခုံကို ဖျန်းခနဲ
ရိုက်လိုက်ပြီး

“ဒါပေါ့ မင်းနဲ့သူကြားမှာ ဒီကလေးဟာ သံယောဇဉ်ကြီးတစ်
ချောင်းပဲ”

၁၄၄

နတ်ထီး

“ဒါ ငါ့ကလေး”

“ဟုတ်တယ် ဒါဟာ မင်းကလေးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးကို မင်း တစ်ယောက်တည်း ပိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရောပိုင်တယ်၊ နောက်ပြီး သူတို့က ကိုးလလွယ်ဆယ်လမွေးဆိုသလို သူတို့ရဲ့အလှအပတွေကို ဒီကလေးကြောင့် ခဏတာ ဥပေက္ခာပြုပြီး တစ်နေ့သင်္ချိုင်းကုန်းကို နှစ်ခါ သုံးခါလောက် မျက်စပစ်နေရတဲ့ အမေလောင်းတွေဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့က ပိုပြီးတော့တောင် ပိုင်သေးတယ်”

ဒီကလေးကို ရဲရဲ ပိုင်ပိုင်တယ်ဆို၍ နက်ရှိုင်း ရင်ထဲ မနာထို စိတ် ဝင်သွားမိပြန်သေးသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ သူ့ကိုကြည့်မရတာပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ ယောဇော်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ စိတ်တောင် မကူးခဲ့ဖူးဘူး”

ခုချိန်ထိ လေကိုတစ်စက်ကလေးမှ မလျှော့သေးသည့်အတွက် ဇော်အောင် စိတ်အချင်ပေါက်လာသည်။

ဒီကောင် ဘယ်လောက်ပြောပြော သဘောမပေါက်တဲ့ကောင်၊ သူ့အတ္ထကိုပဲ သူ ရှေ့တန်းတင်နေတယ်ဟု တွေးပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ သေချာပြီ မင်းဟာ ဝီလီနီကောင်ပဲ”

“ဘာကွ”

ဝီလီနီကောင်ဟု ယိုးစွပ်ခံလိုက်ရသဖြင့် နက်ရှိုင်း ဒေါသတွေ

စိုးမိုးစာပေ

ကြီးကွယ်ကာရန်က

လိပ်လိုက်ရန်ထွက်လာ၏။

“မင်းက သံယောဇော်လည်းမရှိဘဲနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို

အောက်မှတာ အကြောင်းပြပြီး သားမယားပြုကုန်လိုက်ပြီ ဆိုကတည်းက ပြောပေါ့”

နက်ရှိုင်း မျက်နှာကြီး နီလာပြီး မထိတထိပြောနေသော ဇော်အောင်ကို စွေကြည့်သည်။

“တော် တော်ကွ၊ ငါ စိတ်တအားဆိုးလာရင် မင်း မျက်ခွက်ထဲ ကျွဲထွက်သွားအောင် ထိုးမိလိမ့်မယ်”

“အဟဲ့ ငါ ပြောတာ မင်း အမြိုက်ကို ထိသွားတယ်ထင်ပါရဲ့၊ အောရီးပဲကွ၊ မင်းနဲ့ရဲရဲကို အဆင်ပြေစေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ကရုဏာဒေါသော ပြောမိတာလေးပါ ဘွားတေး ဘွားတေး”

ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် တောင်းပန်လာပြန်တော့လည်း နက်ရှိုင်း၏ ဒေါသတွေ အငွေ့ပျံ့ရပြန်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပြောနေတာတွေက ကိုယ့်အတွက်ပြောနေတာ တွေဆိုတာကိုတော့ နက်ရှိုင်း ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ပါသည်။

ကိုယ်ကသာ ရင်ဘတ်ထဲက ထွေးလိပ်နေတဲ့ ခံစားမှုတွေကို အဖြေမရှာတတ်သေးတာပါ။

ကိုယ့်ရာဇဝင် လိမ္မာအောင်တော့ ချစ်တတ်အောင် ကြိုးစား

စိုးမိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

၁၄၆ ◊

ကြည့်ရမှာပဲလေ။

အခြေအနေက အစကနေ ပြန်စရာမှ မလိုတာ။

အခန်း (၂၂)

“မင်းညို”

“ဗျာ အစ်ကို”

“ရဲရဲ ဘယ်သွားလဲ”

“ရှိတယ် အစ်ကို၊ စောစောက ရေချိုးခန်းဝင်မယ်လို့ ပြော
ထား”

“ညနေ လမ်းလျှောက်ထွက်မယ်တဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ထွက်မယ်လို့တော့ ပြောတယ်”

“မင်း လိုက်သွားရမှာလား”

စစ်တမ်းကောက်သလို မေးနေသော နက်ရှိုင်း၏အမေးကြောင့်
မင်းညိုကလည်း ကာရံညီအောင် အလိုက်သင့်ဖြေရ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ရမှာပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ဘာမှမခိုင်းဘူး ရော့ ဒါကို သူ့ကိုပေးလိုက်”

“ငါ ဝယ်ပေးတယ်လို့ မပြောနဲ့”

စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်တွေကို လှမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်သော နတ်ထီး

ရှိုင်း၏စကားကြောင့် မင်းညို ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဘယ်သူ ဝယ်ပေးတယ်ပြောရမလဲ”

“မင်း ဝယ်ပေးတယ်လို့ ပြောလိုက်”

“ယုံမယ် မထင်ဘူး၊ အဲဒီလောက် ဈေးကြီးတာကြီးကို ကျွန်တော်

ဝယ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ ရဲရဲ ကောင်းကောင်းသိတယ်”

“ကျွတ် မင်း တကယ်ရစ်တဲ့ကောင်ကွာ၊ ငါ ဝယ်ပေးတယ်”

မပြောတာကလွဲပြီး မင်းနည်း မင်းဟန်နဲ့ ကြည့်ရှုပြီးလိုက်ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

မင်းညို လက်ဆွဲအိတ်တွေကို ကိုင်ပြီး အခန်းထဲဝင်ရန် ဟန်ပြိုင်

လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ဒါက ဘယ်ထဲဝင်မလို့လဲ”

ရဲရဲ အခန်းထဲဝင်အံ့ဆဲဆဲ ခြေလှမ်းတွေ နက်ရှိုင်း၏အခန်း

ကြောင့် တွန့်ဆုတ်သွားရ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ရဲရဲ သနပ်ခါးသွေးခိုင်းထားလို့ပါ”

“သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူ့လိမ်းဖို့ သနပ်ခါးသွေးခိုင်း

ဇာတယ်လို့ ဘယ်လိုမိန်းမလဲ”

“သူ လိမ်းဖို့ သနပ်ခါးတောင် သူ့ဟာသူ မသွေးခိုင်းဘူးလား”

“ဪ အစ်ကိုရာ မပေါ့မပါ၊ နဲ့ဆိုတော့ သူ့ဟာသူ သနပ်ခါး

သွေးလိမ်းဖို့ ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ”

မင်းညို ပြောတော့လည်း ဟုတ်သားပင်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မိန်းမ

တို့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ့်ရှေ့မှာ လိုလေသေးမရှိအောင်

ပြောနေတာကို ဘယ်ယောက်ျားက ရှုမိမ့်နိုင်မှာလဲ။

“အေး ဒါဆို ငါ သွေးပေးလိုက်မယ်၊ မင်းလုပ်စရာရှိတာ

သွားလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ရော့ ဒါဆို ဒီအထုပ်လေးပါ အစ်ကိုပဲ

အခန်းထဲ ယူသွားပေးပါ”

“ပေး”

မင်းညိုကမ်းပေးသော အထုပ်ကို ကိုယ်ပြန်ယူပြီး ရဲရဲ အခန်းထဲ

တို့ ဝင်လာလိုက်၏။

ရေချိုးခန်းအတွင်း ရေပန်းမှရေကျသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရ၏။ ရေ

ချိတ်ပူပြီးသေးဘူး ရေကို ဒီလောက်အကြာကြီး ချိုးရသလား၊ အအေးပတ်

နေမှဖြင့်ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က ရင်ထဲကို ခပ်သဲ့သဲ့တိုးဝင်လာသည်။

“ဘုတ်”

စက္ကနအိတ်တွေကို ရဲရဲ ခုတင်ပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ ပစ်တင်လိုက်ပြီးမှ နတ်ထီးနို့ရုံရာသို့ ခြေသံခပ်ဖွဖွ သွင်းပြီး လျှောက်လာပြီး သနပ်ခါးကျောပုံ ပြင်ပေါ်မှ အဖုံးကို ဖယ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ရေဘူးထဲမှ ရေကို တစ်စက် နှစ်စက် လောင်းထည့်ပြီး သနပ်ခါးတုံးနှင့် တာပျင်းပျင်း မြည့်အောင် သွေးလိုက်၏။ ကျောပုံ ပြင်ကာ ရော့ရှည် မနည်းအားစိုက်သွေးနေရသည်။

ယောက်ျားကြီးဖြစ်တဲ့ ကိုယ်တောင် မနည်းအားစိုက်သွေးနေရင် မပေါ့ပါးမနဲ့ သူမသာ သွေးလျှင် ဘယ်လောက် ခက်ခဲလိမ့်မလဲ။ တွေးရင်း နည်းနည်းတော့ သနားသွားရ၏။

သွေးနေရင်းနဲ့မှ နောက်ကိုလည်း စိတ်မလုံသူလို မကြာမကြာ လှည့်ကြည့်ရသေးသည်။ ကိုယ်က သူ့အတွက် သနပ်ခါးသွေးပေးတယ်။ တာကို သူ့ကို မသိစေလို။ သိရင် မာန်တက်သွားဦးမည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေသံမကြားတော့။ ဒါဆို ပြီးပြီ ထင်မိသနပ်ခါးလည်း အတော်အသင့်ရပြီမို့ နက်ရှိုင်း ရဲရဲ ရေချိုးခန်းမှ ထွက်မလာခင် အမြန်ထပြီး အခန်းအပြင်သို့ ခြေသံခပ်ဖွဖွနှင့်ပြီး ပြေးထွက်ခဲ့၏။

တော်ပါသေးရဲ့ ရဲရဲ ထွက်လာတာနှင့်မတိုးလို့ အခန်းပြန်

အောက်တော့ မင်းညို ဆွဲခြင်းလေးထဲကို ရေဘူးနှင့်စားစရာအချို့ကို ထည့်နေ၏။

“ဒါတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ရဲရဲ လမ်းလျှောက်ရင်းစားဖို့ပါ”

နက်ရှိုင်း မဲ့လိုက်သည်။

“ဒီကောင် နည်းနည်းတော့ ဒိုလာ ဖြစ်လွန်းနေပြီ”

“လမ်းလျှောက်ထွက်တာပဲ ဒါတွေက လိုအပ်လို့လား။ အလအအ အပိုအလုပ်တွေ”

နက်ရှိုင်း၏အပြစ်တင်စကားကြောင့် မင်းညို ခပ်ဖွဖွ ရယ်သည်။

“အဲဒီလိုထည့်မှ အစ်ကို၊ နို့နို့ဆိုရင် လမ်းဘေးက အစားအစာတွေကိုစားမယ်ရည်း တကဲကဲ လုပ်နေလို့”

ဒီကောင် အကွက်စေ့လှချည်လားဟူသော အတွေးနှင့်အတူ မင်းညိုကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းခပ်မျောမျော ချလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ မင်းအိမ်မှာနေခဲ့၊ ငါ လိုက်သွားမယ်”

“ဗျာ”

“ဟာ ဒီကောင်ကွာ ငါ ပြောတာ ဗမာစကား ပြင်သစ်စကား ထည့်မဟုတ်ဘူး ကိုမီးယားစကားလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရ”

“ဘာ ဟုတ်တာလဲ”

“အဲ အစ်ကို ပြောတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် ပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရဲရဲက အစ်ကိုလိုက်တာ ကြိုက်ပါ့မလား”

“မင်းအပူမပါဘူး။ ငါက သူ့ယောက်ျား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“သိရင် လျှာမရှည်နဲ့တော့၊ ဒီနေ့ကစပြီး လမ်းလျှောက်ထွက် တိုင်း ငါပဲလိုက်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ရဲရဲ ထွက်လာရင် အချိန်ဆွဲထား လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းညို တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

နက်ရှိုင်း ရေချိုးခန်းဝင်ရန်အတွက် မင်းညိုရှေ့မှ ထွက်လာ လိုက်၏။ ရေကို အရင်ကလို အကြာကြီး စိမ်းချိုးမနေတော့ဘဲ ခပ်ခြေခြေ ချိုးလိုက်ပြီး ဗီဒီယိုမှ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်စုံတစ်စုံကဲ့သို့ အပြန်ချီ ထုတ်ဝတ်လိုက်၏။

ကားသောယူပြီး အခန်းအပြင် ထွက်လာတော့ ရဲရဲ ဧည့်ခန်း

ထဲတွင် ထိုင်နေ၏။ နက်ရှိုင်း ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာတာ မမြင်ဘဲ မင်းညိုကို အော်ခေါ်နေ၏။

“မင်းညို ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“မင်းညို မရှိဘူး။ ငါ အပြင်ကို ခိုင်းထားတယ်၊ နင် ဘာလုပ် မလို့လဲ”

“လမ်းလျှောက်ထွက်မလို့”

ရဲရဲအသံက မာဆတ်ဆတ်။ အလိုလိုနေရင်း နှုတ်ခမ်းက ဆူနေ သေးသည်။

“ဒါဆို ငါ လိုက်ခဲ့ပေးမယ်၊ နင့်အတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘူးဆိုရင်ပေါ့”

ရဲရဲမျက်နှာ တည်တင်းတင်းလေးနှင့်ပင် မော့လိုက်ပြီး

“နင် လိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ငါကတော့ လိုက်ပါလို့လည်း မခေါ်ဘူး။ မလိုက်နဲ့လို့လည်း မတားဘူး”

အထက်စီးက ပြောလိုက်သော ရဲရဲစကားကြောင့် နက်ရှိုင်း နည်းနည်းတော့ တင်းသွား၏။

သို့သော် ဘာမှပြန်ချေပမို့ မကြိုးစားချင်တော့ပဲ ကိုယ့်ရဲ့ဒေါသ တွေကို အပြင်သို့ စကားလုံးရင့်ရင့်တွေအဖြစ် ပေါက်ကွဲထွက်မလာအောင် သတိဖြင့် ထိန်းလိုက်၏။

တကယ်တော့ သူနှင့်ရဲရဲကြားမှာ ဘယ်လောက်ကြီးမားတဲ့ ရန်ငြိုးအာဇာတတတွေ ရှိခဲ့တာမို့လဲ။

အရွယ်မရောက်ခင် ကလေးဘဝက မသိတတ်တဲ့စိတ်နဲ့ သူ့အပေါ် အနိုင်ယူခဲ့မိသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကြောင့် သူမ လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျပြီး လက်ကျိုးခဲ့ရသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ အတိတ်တစ်ချိန်မှာ ခပ်ပူပူနုနု ခပ်ရေးရေးသာ ကျန်ခဲ့သည်။ သူက ကိုယ့်ကို အသေမှန်းနေ၍သာ ကိုယ်ကာလည်း အမှန်းတွေနှင့် ပြန်ပြီးတုံ့ပြန်ခဲ့တာ။

တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ ကြားခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ အရွယ်ရောက်ပြီးလို့ မိဘတွေ သဘောဆန္ဒအတိုင်း လက်တောင်ထပ်ကြပြီးမှ ဘယ်လောက်ပဲ အချစ်မပါဘဲ အမှန်းချည်းသက်သက်နဲ့ တစ်မိုးအောက်ထဲမှာ အတူနေခဲ့ကြတယ်ဆိုပေမယ့် သမားရိုးကျ လင်မယားစနစ်အတိုင်း နေထိုင်ခဲ့ကြပြီးပြီ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အခုထက် အများကြီး ပိုပြီး ခင်းနီးသင့်ပြီလို့ နက်ရှိုင်း တွေးလျက် မာနတွေကို တစ်ထစ်ချပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးယူဖို့ ကိုယ်ကပင် စတင်၍ ခြေလှမ်းစလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ လိုက်ခဲ့မယ်”

ဒေါသသံမပါသော လေသံခပ်အေးအေးဖြင့် ပြောနေသော နက်ရှိုင်း၏အသံက အရင်ရက်တွေကထက် ပိုပြီး နူးညံ့နေသည်ဟု ထင်မိ၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်စေ ရဲရဲ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်နေမိတာတော့ အမှန်ပင်။

မိန်းမတွေရဲ့မာယာက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနတွေကို အသားကြိတ်စက်ထဲ ထည့်ကြိတ်လိုက်သလို နောက်ဆုံးတော့ စိမ့်ညက်ညက် ကြေရတာပဲမဟုတ်လား။

အနိုင်လိုချင်မှုတွေက ပိတ်နှင့် ရောထွေးကုန်ကြ၏။

ရဲရဲဘာတမှာ ဒီလိုနွေမျိုးရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ
တွေ့မိခဲ့။ ဒီနွေမှ ထူးထူးခြားခြား ကိုယ်နှင့်အဖော်လိုက်ပေးသတဲ့။
စိတ်တွေ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားလို့ ထင်ပါရဲ့။

ဒါမှမဟုတ် ဗိုက်ထဲက ကလေးဟာ သူ့ကလေးလို့ အပြီးတိုင်
သူ့ဆလိုက်လို့များလာ။

ဒါဆိုရင်တော့ နက်ရှိုင်းခမျာ နဖားကြိုးထိုးခံရတော့မပေါ့။

အတွေးနှင့်အတူ ခပ်လွင်လွင်လေး ပြူးလိုက်ပြီး ကိုယ်နှင့်မလှမ်း
ကောင်းရှိ ခုံတန်းတွင်ထိုင်ရင်း စုံတွဲတွေကိုငေးနေသော နက်ရှိုင်းဆီသို့
လျှောက်လာလိုက်၏။ ပြီးတော့ နက်ရှိုင်းနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“နက်ရှိုင်း”

“ဘာလဲ”

တင်းဟာသော လေသံမဟုတ်ပေမယ့် သိပ်လည်း မပျော့ပျောင်း။

“နင် ငါ့ကို ကြော့နေပြီမဟုတ်လား”

“အဟက် နင် ဒီမေးခွန်းကို ပါးစပ်အရသာခံပြီး မေးကြည့်တာ
တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

ပြန်ပြီး ခန့်လိုက်သော နက်ရှိုင်း၏အမေးကြောင့် ရဲရဲ ပခုံးလေး
ကို ဆတ်ခနဲ တွန့်လျက် ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်သည်။

သူမ၏ရယ်သံ ခပ်တိုးတိုးတို့ကို လေပြည်တို့က အဝေးထပ်နေ

အခန်း (၂၃)

သောကတွေကို ခဝါချခဲ့ပြီး ငါ့ရဲ့လက်ကို ရဲရဲသာဆုပ်ကိုင်
လိုက်စမ်းပါ။ ပြီးတော့ ငါတို့ ရာစဝင်လိမ္မာအောင် အမုန်းတွေကို နှစ်ဦး
သဘောတူ ချန်လှပ်ခဲ့ကြမယ်လေး။ နင် သဘောတူမယ်ဆိုရင်တော့
ငါတို့ရဲ့ သမိုင်းတွေကို ပြန်ပြင်ရေးကြရအောင် ရဲရဲရာ။

အင်းယားကန်ရေပြင်မှ ဖြတ်တိုက်လာသော လေအေးအေးက
နက်ရှိုင်း၏စိတ်တွေကို ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားစေ၏။ မခံစားဖူးသော
ခံစားမှုနွေးနွေးလေးတွေပင် လေပြည်နှင့်အတူ တလှုပ်လှုပ် တိုးဝင်နေ
ကြ၏။

နက်ရှိုင်း မျက်နှာမှာအရင်ကလို သူနဲ့မူနဲ့မနေဘဲ ကြည်လင်နေ
သည်ဟု ရဲရဲတစ်ယောက် ခပ်တိတ်တိတ်လေးတွေ့ပြီး ကျေနပ်နေမိ၏။

ရာကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း သယ်သွားကြ၏။

“ဒါဆို နင် ငါနဲ့ဘာလို့ လိုက်လာလဲ”

“ငါ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်”

“ဘာရယ်”

လေပြည်ကြောင့် ဝေ့ဝဲလှုပ်ခပ်နေသော ဆံစတိုက် သပ်တင်ချိန် နားမလည်သော အကြည့်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ နင် အမြဲတမ်း မင်းညှို့နဲ့ပဲသွားနေတာပတ် ဝန်းကျင်အမြင်မှာ မသင့်တော်ဘူး။ ငါ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲက ငါနဲ့ရတနာလေးလို့မထင်ဘဲ မင်းညှို့နဲ့ရတဲ့ ကလေးလို့ ထင်သွားကြတော့မှာပေါ့။ အဲဒီလိုဆို ငါ သိုက္ခာမကျဘူးလား”

ရဲရဲ မျက်နှာကြည့်လင်နေရာမှ ချက်ချင်း ညှို့မှောင်သွား၏။

ဒီစကားဟာ ရဲရဲ အရှိုက်တည့်တည့် ထိမှန်သွားသလို လိမ်ပြားမလုံဖြစ်မိတာတော့ အမှန်။

“ဒါဆို ဒီခိုက်ထဲက ကလေးက နင့်ကလေးဆိုတာကို နင်လက်ခံတယ်ပေါ့”

အသံမတန်အောင် ထိန်းမေးလိုက်သော မေးခွန်းဖြစ်ပေမယ့် အဖျားခတ်မှာ တုန်ရင်နေတာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သတိပြုမိ၏။

“နင့်ကိုငါ မုန်းပေမယ့် နင့်ကာရိုက်တာကို ငါ ယုံတယ်။ အဲဒီ

အတွက် ဒီကိုယ်ဝန်ဟာ ငါနဲ့ငြိတဲ့ကိုယ်ဝန်ပေါ့”

ရဲရဲ ဘာစကားမှမဆိုဘဲ ရှေ့ပြင်ကျယ်ကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဝေမောနေလိုက်၏။

နှောင်တ တရားတွေက ရင်ဘတ်ထဲက ရင်ခုန်သံ အတွေးလှိုင်းတွေထဲမှာ ငုတ်ချည်ပေါ်ချည်နှင့် လူကို တဒင်တော့ မိန်းမောသွားစေ၏။ ကိုယ့်ရဲ့အငြိုးတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည် အဆိပ်သင့်စေပြီထင်ရဲ့။

“ငါပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား ရဲရဲ”

ရှုတ်တရက် နားနားကိုကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သော နက်ရှိုင်း၏အမေးကြောင့် အတွေးတို့ဖြင့် တွေဝေမိန်းမောနေရင်းမှ ခန္ဓာတိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကာ တောင့်တင်းသွားရ၏။

“ဟင် ဘာလဲဟင်”

“ကျွတ် နင့်စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ၊ မြက်စားဖို့ လွှတ်လိုက်ပြီလား”

ရွတ်နောက်နောက် ပြောလာသော နက်ရှိုင်းရဲ့စကားက ကိုယ့်ရဲ့ မလုံလဲသော စိတ်ကို ထွက်ပေါက်ပေးသလိုဖြစ်သွား၍ တော်သေး၏။

“နင့်အသံက တိုးနေတာကို လေတိုက်တဲ့အသံနဲ့ဆိုတော့ ဘယ်

သဲကွဲမလဲ ကဲ ပြော ဘာပြောတာလဲ”

“ငါပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ်လားလို့”

“အင်း မှန်တယ်”

“ဒါဆို နင့်ဗိုက်ထဲက ငါ့ရင်သွေးလေးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဂရုစိုက်ပေးပါ”

“ဒါကတော့ နှင် ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ ငါက ဝမ်းနဲ့လွယ်ထားရတဲ့မိခင်ပါဟဲ့”

“ငါကလည်း ဖခင်ပဲလေ၊ အဲဒီလောက်တော့ စိုးရိမ်သင့်တာပေါ့၊ နှင်သာ ငါ့ကလေးကို နှင်အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ မမေ့နဲ့ နားလည်လား”

အကဲပိုစွာ ပြောလိုက်သော နက်ရှိုင်းစကားကြောင့် ရဲရဲအကြည့်တွေဖြင့် မျက်စောင်းရွယ်လိုက်သည်။

“နှင်က ငါ့အသက်ကိုတော့ သေပစေ၊ ဗိုက်ထဲက ကလေးကိုတော့ ရှင်ပစေပေါ့ ဟုတ်လား နက်ရှိုင်း”

“နှင် မနာလို မဖြစ်စမ်းပါနဲ့ဟာ၊ ငါ အခုလို ပူပန်ပေးတာကို နှင်အနေနဲ့ ငါ့ကို ကျေးဇူးအကြိမ်ပေါင်းများစွာ တင်နေရမှာဟ”

“အဲမှာ လဲသေလိုက် ငါက နှင်ကို ဘာလို့ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ၊ နှင်ကသာ ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်ရမှာ”

စကားနှုတ်လှုပ်ပြန်ထိုးပေးမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ သူ့ကိုစကားနှင်

လှို ဘာစကားလုံးမှ ထွက်မလာ၊ စိတ်ကြည်လင်မှုများအားလုံး တစ်စစီ ထွင့်စဉ်ပျောက်ပျက်သွားသလို ခံစားရ၏။

နှင် သိပ်ကို အတ္တကြီးပါလား နက်ရှိုင်းရယ်၊ အရာရာကို နှင်အတွက်ဆိုတာချည်းပဲ ဦးစားပေးတတ်တဲ့ နှင်အကွင့်ဆိုးတွေ ဘယ်တော့များမှ ပျောက်ပျက်ဦးတော့မှာလဲ။

အေးလေ နှင်အတ္တထက် ငါ့အတ္တနဲ့ ငါ့အငြိုးတွေက ပိုပြီးရက်စက်တယ်ဆိုတာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ နှင်သိလာရမှာပါ။ အဲဒီအချိန်ကုန်တော့ နှင်မှာ နောင်တတွေနဲ့ ပြင်ဆင်ခွင့်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ဆုံးရှုံးရမှာပါ။

ခုတော့ နှင်ရဲ့အနိုင်ယူမှုတွေကို ငါ ကောင်းကောင်းကြီး လည်စင်းခံပေးမယ်၊ နှင်ဆီက အမှန်းတွေကိုလည်း ငါ ကောင်းကောင်းကြီး ငြိန်ယှက်စွာ စားသုံးပေးမယ်။

ရဲရဲ အတွေးထဲမှာ သွေးအေးစွာ ပြောလိုက်မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သူ ရဲရဲအပေါ် ထစ်ထစ်လျှော့ပြီး သိမ်မွေ့ညင်သာသွားတာကတော့ အတော်ကို မယုံနိုင်စရာ အံ့ဩစရာကောင်းနေတာကတော့ အသေအချာပါပဲ။

တကယ်တမ်း မရှိသေးခဲ့တာက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲလေ။ ဘယ်လောက် လွဲမှားလိုက်တဲ့ စိတ်ရူးစိတ်မိုက်လဲလို့။ သို့သော် ကံကြမ္မာက

ပြင်ဆင်ခွင့်မှ မပေးတော့တာ။

ဒီတော့ အလိုက်သင့် မျှောလိုက်ရုံပေါ့။

အခန်း (၂၄)

“ဟင် များလှချည်လား နက်ရှိုင်း”

ရဲရဲ ထိုင်နေသော ဆိုဟာနံပေါ်သို့ တစ်ပုံတစ်ပင် ချလိုက်သော
ညှည်းပစ္စယ အစုံအလင်ကြောင့် ရဲရဲ တအံ့တကြဲဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဒီလို ခက်ရောမှုမျိုးကို နက်ရှိုင်းဆီမှာ တွေ့ရတာ ဒါဟာ
ထမဦးဆုံး အကြိမ်ပဲဖြစ်သည်။

“ငါကလေး ကျန်းမာဖို့အတွက် နင် ဒါတွေစားပေးရမယ်၊
အခု ဒီမှာလည်း ကိုယ်ဝန်ဆောင် အားဆေးတွေ ဝယ်လာသေးတယ်”
အားဆေးပုလင်းတွေက အများကြီး။

“ဟင် ငါ့မှာ ဝယ်ထားပြီးသားရှိတယ်လေ၊ ဘာလို့ အားဆေး
တွေ အများကြီး ဝယ်လာရတာလဲ ဟယ်”

“အများကြီး ရှိတော့လည်း မွေးပြီးတဲ့အထိ ဆက်သောက်ရမယ်လို့ ဝယ်ချင်ရာကို အချိန်အဆမရှိဘဲ ဝယ်လာမိသော နတ်မိအိမ်စေတနာတွေထဲမှာ ရဲရဲအတွက်မြူတစ်ဖွဲ့နီစာတောင် မပါဘူးဆိုသလိုပေမယ့် ရင်မှာတာကြောင့်မှန်းမသိ နွေးထွေးကြည်မွေ့၍နေ၏။

“မာမိက ပြောတယ်၊ ဒီကလေးက ငါနဲ့တူမှာတဲ့”

“ဟင် ဘာကြောင့် နင်နဲ့တူရမှာလဲ၊ ငါ့ပိုက်ထဲကထုတ်ဖွေးရမှာ ငါနဲ့ပဲ တူရမှာပေါ့”

“မာမိပြောတော့ နင် ကိုယ်ဝန်စိုလို ချင်ခြင်းတက်တာက မာမိ ငါ့ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်က ချင်ခြင်းတက်တာနဲ့ တစ်ပုံစံတူတူတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် နင်စားချင်တာမှန်သမျှ ငါ ဝယ်ခဲ့တာ၊ ဒီပန်းသီးလေး စားကြည့်စမ်း၊ ဒါ အီတလီကအသီးတွေ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဒီကိုပြန်လာတာနဲ့ ကြုံလို့ ငါ ကြုံမှာလိုက်တာ”

“ထောပတ်တို့ ဒီနဲခဲတို့ကိုလည်း ဈေးအကြီးဆုံး အရည်အချင်းအကောင်းဆုံးထဲက ရွေးဝယ်ခဲ့ပေးတာ၊ ဒီဟာတွေကို တစ်ပတ်အတွင်း ကုန်အောင်စား ဒါမှ ကလေးအားရိမှာ”

စိုရဲနေသော ပန်းသီးတစ်လုံးကိုယူ၍ တစ်ရှူးဘူးထဲမှ တစ်ရှူးတစ်ရွက် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ပန်းသီးကို တစ်ရှူးဘူးထဲမှ တစ်ရှူးတစ်ရွက် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ပန်းသီးကို သုတ်လိုက်သည်။

“ရော့ အလုံးလိုက်သာ ကိုက်စားတော့”

ဇွတ်အတင်း လှမ်းပေးနေသော ပန်းသီးကို ရဲရဲ မယူချင်ဘဲ နှစ်ခြင်း လှမ်းယူလိုက်ပြီး တစ်ကိုက်ကိုက်လိုက်၏။

သူပြောသလို ပန်းသီးက အရမ်းကို ချိုမြိန်ပြီး အရသာတော်တော် ထူး၏။

“ရဲရဲ”

ပန်းသီးကိုက်နေရင်းမှ ခေါ်သံကြောင့် နက်ရှိုင်းအား ဘာလဲဟူသော အကြည့်ဖြင့် မျက်လုံးလေး ဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ငါ့ကလေးကို ငါနဲ့တူအောင် မွေးပေးမယ်မဟုတ်လား” ကလေးတစ်ယောက်လို သူလိုချင် သူဖြစ်ချင်တာကို ဇွတ်အတင်း ပူဆာနေသော နက်ရှိုင်းကိုကြည့်ပြီး ရဲရဲ စိတ်ပျက်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ငါ မွေးလိုက်တဲ့ ကလေးက နင်နဲ့တူအောင် မွေးဖို့ဆိုတာ မိမိက နင့်ကို ချစ်ခင်စွဲလမ်းနေမှသာ ကလေးက နင်နဲ့တူတော့မှာပေါ့။

ငါ့အဖေ နင့်ကိုချစ်မှမချစ်တာ အဲဒီတော့ ငါ့ချစ်တဲ့သူနဲ့ပဲ ဒီကလေးက တောတူတော့မှာပေါ့၊ ဒါသဘာဝပဲ မယုံရင် နင့်အဖေကို မေးကြည့်လိုက်”

“သွားစမ်းပါဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့စကားတွေ” နက်ရှိုင်း မျက်နှာမှာ အလိုမကျဟန်တွေဖြင့် ပုတ်သိုးသွား၏။

ရဲရဲက သူ့ကိုမှန်းနေမှတော့ မွေးလာတဲ့ကလေးက သူနဲ့ဘယ်လိုလူလိုက်ပြီ

တူနိုင်တော့မှာလဲ။

“ဟဲ့ ငါ တကယ်ပြောတာ၊ ဘယ်သူမှ မကြည့်နဲ့ နင်ပဲကြည့်
လေ၊ နင့်ဟာမိက နင့်ဒယ်ဒီကို သိပ်ချစ်တာ မဟုတ်လား။ မွေးလာတော့
နင့်ရုပ်ကလေးက နင့်ဒယ်ဒီနဲ့ချွတ်စွပ်၊ ပုံလောင်းထားသလားလို့တော့
ထင်ရတယ်တဲ့၊ ခု အသက်ကြီးလာတော့လည်း နင်နဲ့နင့်ဒယ်ဒီနဲ့ ရုပ်ချစ်
အရမ်းဆင်တာပဲမဟုတ်လား။ ဒါဟာ ခိုင်လုံတဲ့သက်သေလေ”

“ဒါဆို နင်ကရော နင့်အဖေနဲ့ ဘာလို့မတူလဲ”

“မတူဆို ငါ့အဖေက ငါ့အဖေကို လူကြီးတွေ အတင်းပေး
လို့သာ ယူလိုက်ရတာတဲ့၊ သိပ်မချစ်ဘူး။ ငါ့အဖေကတော့ ငါ့အဖေ
ပုံထားမတတ်ချစ်တာ၊ ဒါကြောင့် မွေးလာတော့ ငါ့အဖေရဲ့အသည့်
ဖြစ်အောင် ငါက ငါ့အဖေနဲ့သွားတူတာပေါ့”

ဟုတ်တာတွေရော မဟုတ်တာတွေရော ပုံကြီးချပြီးပြော
သော ရဲရဲအိမ်ကားတွေကြောင့် နက်ရှိုင်း အနည်းငယ် တွေဝေသွား
သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကြည့်ချ
လောက်အောင် မုန်းလွန်းပြီး လက်ထပ်လိုက်ကြတဲ့အတွက် မွေးလာ
ကလေးက ဘယ်သူနဲ့မျှ တူလာမလဲ။ ဒါကို နက်ရှိုင်း အပြင်းအထန်
စိတ်ဝင်စားမိ၏။

ကိုယ်က သူ့ကိုမချစ်တဲ့အတွက် သူနဲ့တူစရာ အကြောင်း

သလို ကိုယ့်ကိုလည်း သူက လုံးဝမချစ်တဲ့အတွက် ဒီကလေးက ကိုယ်နဲ့
လည်း လုံးဝတူစရာ အကြောင်းမရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။

“ဒါဆို နင်ချစ်တာ ဘယ်သူလဲ”

နက်ရှိုင်း ရဲရဲအိမ်ပန်းနှစ်ဖက်ကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်လွန်းစွာ
မြင့် ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းပြီး မေးလိုက်၏။

ရဲရဲ နှုတ်ခမ်းအစုံကို တွန့်ကွေးကာ ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးလိုက်ပြီး

“ငါ့ကိုယ်ငါပဲ”

“ဟင် ဒါဆို ကလေးက နင်နဲ့တူမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

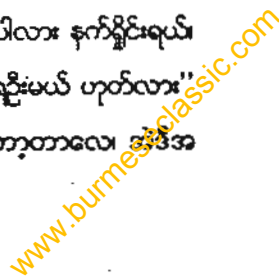
“ဒါပေါ့”

နက်ရှိုင်း လုံးဝ လက်မခံနိုင်။

“မတူရဘူး ငါ့ကလေးက သူ့အဖေဖြစ်တဲ့ ငါနဲ့ပဲ တူရမယ်၊
ဒီတော့ နင် ငါ့ကို ချစ်ပါ။ နင့်အချစ်ကိုငါ ခံချင်တယ်ဟာ နော် ရဲရဲ”
ကလေးတစ်ယောက်လို ဘုမသိကိုးမသိပုံစံဖြင့် ရင်ထဲက “ခံစား
ချက်ပေါင်း အတင်းချစ်ခိုင်းနေသော နက်ရှိုင်းကိုကြည့်ပြီး ရဲရဲ တော်တော်
လေး စိတ်ပျက်မိ၏။

“သွားစမ်းပါ နင် တော်တော် အတ္တကြီးပါလား နက်ရှိုင်းရယ်၊
နင့်ကလေးကို နင်နဲ့တူဖို့အတွက် ငါက နင့်ကိုချစ်ရဦးမယ် ဟုတ်လား”

“ငါ့ကလေး ငါနဲ့တူဖို့ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတော့တာလေ၊ အဲဒီအ

တွက် စိတ်ကောင်းလေးမွေးပြီး ငါ့တောင်းဆိုမှုကို လက်ခံလိုက်စမ်းပါကွယ်”

အရူးတစ်ယောက်လို တတွတ်တွတ် တောင်းဆိုနေသော နက်ရှိုင်းဇန်စံကိုကြည့်ပြီး ရဲရဲ ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာသည်။ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းသာဆို လက်ထဲမှာ တစ်ကိုက်သာ ကိုက်ရသေးသော ပန်းသီးဖြင့် သူ့ခေါင်းကို တိန်ခနဲနေအောင် ထုထည့်လိုက်ပြီး ခုတော့ ရဲရဲ စိတ်တွေကို မနည်းအောင်အီးမျှိုသိပ်ထားလိုက်ရ၏။

“ပြောလေ ရဲရဲ နှင် ငါ့ကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ငါ့ကို မုန်းနေတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ငါက သာတယ် နာတယ် သဘောမထားဘဲ ချစ်ရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ နက်ရှိုင်း အဟင်း နှင် တော်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး နှင့်အတွက်ပဲ နှင်ကြည့်တာကို ငါက နှင့်အသွေးအသားနဲ့ ဖြစ်တည်ထားတဲ့ ရင်သွေးလေးကိုလည်း အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ လျော့လျော့လျှူလျှူဖြစ်အောင်လည်း မွေးပေး ရဦးမယ်။ နှင်နဲ့ရှုပ်ချင်၊ တူအောင်လို့ နှင့်ကိုလည်း တစ်ဖက်သတ် ချစ်ရ ဦးမယ် ဟုတ်လား တန်ရာတန်ရာပဲ တောင်းဆိုစမ်းပါ နက်ရှိုင်းရယ်”

ရဲရဲ စိတ်အချင်ပေါက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ နက်ရှိုင်းကတော့ အရင်လို ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်မချေပတော့ဘဲနှင့် သူလိုချင်တာကို မရ ရအောင် ဇွတ်ကြိုးစားယူမယ့် အမှုအရာတစ်မျိုးဖြင့် ရဲရဲကို ပြုံးပြီး

ကြီး ကြည့်လိုက်၏။

“ခုမှ ငါ အသေအချာ ကြည့်မိတယ်။ နှင် တော်တော် ချစ်ဖို့ ကောင်းလာတာပဲ”

နက်ရှိုင်း ရဲရဲ မျက်နှာနား ထိလှမတတ် တိုးကပ်ပြီး မျက်လုံး ခွဲကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို ဒီလိုပေါ်တင်ကြီး ခိုင်တွေလာမထည့်နဲ့ နှင် ဒီစကား ပြောလို့ ငါ ရင်ခုန်သွားမယ်များ ထင်နေလား နက်ရှိုင်း။ ဆော့ဖီးပဲ နှင့်ကို ချစ်လာဖို့အတွက် ဘယ်လိုနည်းမျှဟာပဲသုံးသုံး ငါ့အတွက်ကတော့ နှင်ဟာ နှစ်ငါးရာ ကျက်သရေမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ နက်ရှိုင်း ရဲ့”

အနိုင်နှင့်ပိုင်းကာ ပြောချင်ရာကိုပြောပြီး နက်ရှိုင်း အနားမှ ရဲရဲ ထထွက်လာခဲ့၏။

နက်ရှိုင်း မကျေနပ် မျက်နှာဖြင့် ခပ်တိတ်တိတ် ဆဲလိုက်ပြီး နေရာမှာတင် ကျန်ခဲ့၏။

စိတ်ချ နှင် ငါ့ကို အရူးအမူး ချစ်လာအောင် ငါကလည်း

ကြိုးစားပြမယ်။

ဒါမှ ငါကလေးက ငါနဲ့တူလာမှာလေ။

ဒါဟာ ငါ့ရဲ့အကြီးမားဆုံး ဆန္ဒပဲ။

အခန်း (၂၅)

နင်ရင်ဘတ်ထဲမှာ ငါ့ကို မုန်းတဲ့အမုန်းတွေ အပြည့်ရှိနေရဲ့သား။
နဲ့ ဘာကြောင့် ငါ့ရင်ဘတ်ထဲက အပြိုးတွေကို ဖြည့်ချင်နေတာလဲ။
ငါက နင်ထင်သလို ခေါင်းငုံ့ခါးကိုင်းတတ်တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ မဟုတ်ဘူး။
ငါတို့ အမုန်းပြိုင်ပွဲက အနိုင်အရှုံး မသဲကွဲသေးဘူးလေ။

“ငါ ပြင်ဦးလွင်သွားနေတဲ့တစ်လျှောက်လုံး နင် တော်တော်
ပြောင်းလဲသွားတာပဲ”

နွေးအိ တအံ့တဩ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ရဲရဲ
ရှက်ဝဲဝဲလေး ပြုံးလိုက်၏။

“နင်က နေနိုင်တယ်နော်၊ ငါ့မှာ ရင်ဖွင့်စရာလူမရှိလို့ နင်
မရှိတဲ့ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်လောက်အထီးကျန်ခဲ့သလဲ”

“ယုံပါဘူး ညာနေတာ”

နှုတ်ခမ်းဆူရင်း အပြစ်တင်လာသော ရဲရဲ၏အပြစ်တင်စကား
ကြောင့် နွေးအိ ရဲရဲကို ချစ်စနိုး မျက်စောင်းဖြင့် ခပ်စွေစွေလေးကြည့်ကာ
မယုံပျိုဘေးဟုဆိုကာ လက်ကလေးခါပြု၏။

“ဪ တကယ်ပြောတာဟဲ့ ဘုရားစူး”

“အဲဒီလို အထီးကျန်ရင်းနဲ့ပဲ အခု ဗိုက်ကလေးထွက်လာပြီ
မဟုတ်လား။ ဟွန်း ပြောတော့ မချစ်ဘူး မချစ်ဘူးနဲ့ ကလေးက ထွက်
လာတော့မယ်”

“နင် မသိပါဘူး နွေးအိရယ်၊ ငါ့မှာလည်း ငါ့ဒုက္ခနဲ့ငါပါဟယ်”

“အံ့မယ် အရင်က ဒုက္ခဆိုတာ ဂြိုဟ်နဲ့လားလို့ မေးယူရလောက်
အောင် လိုတာပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းမက ခုမှ ထူးထူးခြားခြား ဒုက္ခတွေ
ဘာတွေ တနေပါလား။ ကဲ ပြောစမ်း နင် ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေလဲ၊
နင့်ဒါလင် သင်္ဘောပြန်တက်တော့မှာမို့လို့လား”

ထင်ကြေးဖြင့် မေးလိုက်သော နွေးအိ အမေးကြောင့် ရဲရဲ
သက်ပြင်းခပ်ဖျော့ဖျော့ချလိုက်ပြီး

“သင်္ဘောပြန်တက်လိုက်တာကမှ ငါ့အတွက် ဝမ်းသာစရာ
ဖြစ်ဦးမယ်ဟယ်၊ ခုတော့ သူ ငါ့နားမှာတစ်ချိန်လုံး ရှိနေလို့ ခက်နေတာ
ပေါ့”

“ဟင် နင့်ဟာက ပြောင်းပြန်၊ နင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ့်အနားမှာ ရှိတာ ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ငါကတော့ မကောင်းဘူး၊ ငါ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေက တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် လျော့မသွားဘဲ တိုးတိုးလာတာပဲရှိတယ်”

ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောလိုက်သော ရဲရဲ၏နှုတ်ထွက်စကားကြောင့် လက်ဖက်သုပ်ကို ဖွန်းဖြင့်ခပ်စားရင်းမှ နွေးအိ ရဲရဲကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“နင် ဘာတွေစိတ်ဆင်းရဲနေရလဲ ရဲရဲ၊ ငါ့ကိုပြောစမ်း ငါ ရင်ထိတ်လိုက်တာဟယ်”

နွေးအိ သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်ပူသွား၏။ ဇွတ်တရွတ်နိုင်သော သူငယ်ချင်းလေး ဘာများ လုပ်မိပြန်ပြီလဲ။

“ဒီ ဒီကိုယ်ဝန်က သူ့နဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်မဟုတ်ဘူး နွေးအိ”

“ဟင်”

ရဲရဲ၏စကားကြောင့် နွေးအိလက်ထဲမှ ပန်းသီးစိပ် ထိုးစားနေသော ခက်ရင်းလေးပင် ပန်းကန်ထဲပြန်ပြုတ်ကျသွား၏။

အံ့ဩလွန်း၍ ပါးစပ်ပင် မစိန်ငါ။

“နင် နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ရဲရဲ မပြောကောင်း”

တာတွေဟယ်၊ စကားနောက် တရားပါ တကယ်ပဲ”

“ငါ တကယ်ပြောတာ နွေးအိ”

မယုံနိုင်လွန်းသော မျက်လုံးများဖြင့် နွေးအိ ရဲရဲကိုကြည့်ကာ

“ဒါဆို ဒီ ဒီကိုယ်ဝန်က ဘယ် ဘယ်သူနဲ့လဲ အမယေး ငါတော့

သေတောင် သေလိုက်ချင်တယ်ဟယ်၊ နက်ရှိုင်းကိုမှန်းတာနဲ့ပဲ နင် ဘာတွေ မဟုတ်ကဟုတ်က လုပ်လိုက်သလဲ ရဲရဲရယ်”

“ဒီ ကိုယ်ဝန်က မင်းညှိနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် နက်ရှိုင်းနဲ့ငါနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ သူ့အိမ်ကြီး

တို ငါ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရတဲ့အချိန်၊ အဲဒီညမှာ မင်းညှိနဲ့ငါနဲ့ စပြီးဆိုကြတယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါ့ရင်ထဲမှာ နက်ရှိုင်းကို နာကြည်း

မုန်းတီးစိတ်တွေပဲ ရင်ဘတ်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း လျှံနေတာလေ၊ တကယ်

တော့ ဒါတွေအားလုံးဟာ ငါ့အမှားတွေပါပဲ၊ မနက်မိုးလင်းလို့ ငါ အိပ်ရာ

နီးခဲ့ချိန်မှာ မင်းညှိ၊ ရင်ခွင်ထဲမှာ ငါရောက်နေခဲ့တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခုလို ကိုယ်ဝန်ရှိလာလိမ့်မယ်လို့ ငါ အိပ်မက်တောင် မပက်ဖူးခဲ့ဘူး၊ ငါတို့နှစ်ယောက် မသိဘဲနဲ့ အမှူးလွန်ပြီး ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့

အမှားတစ်ခုက ငါ့ရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို အဆိပ်သင့်စေခဲ့တယ် နွေးအိရယ်”

“ဘုရား ဘုရား နင့်အစား ငါ ရင်လေးလိုက်တာဟာပဲ ဒီကိစ္စ

ကို နက်ရှိုင်း သိလား”

နွေးအိ စိုးရိမ်တကြီးမေးသော မေးခွန်းကြောင့် ရဲရဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“နင် တစ်သက်လုံး ဖုံးထားနိုင်မလား”

“အရင်ကတော့ သူ့ကို နာကျင်စိတ်ကြောင့် ငါ မတုန်လှုပ်ခဲ့တဲ့အပြင် ဒီကလေးကို သူ့ကလေးအဖြစ် တစ်သက်လုံး ထားလိုက်ပြီး သူ့သေခါနီး အသက်ငွေ့ငွေ့ကျန်တော့တဲ့အချိန်မှာ ငါက အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်ရဲ့ပီတိနဲ့ ဒီကလေးဟာ သူ့ကလေးမဟုတ်ဘူးလို့ ဖွင့်ပြောဖို့ စဉ်းစားခဲ့မိတယ်”

“နင် အဲဒီလို လုပ်ရင် လောကကြီးက နင့်ကိုအပြစ်ပေးမှာပေါ့၊ ရဲရဲရယ်၊ ဖုံးကွယ်မယ်ဆိုရင်လည်း စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ အမှန်းအပြားတွေပေါ်ဘဲ ဖုံးကွယ်ထားလိုက်ပါ။ သူ့အပေါ်မှာလည်း အဲဒီစိတ်ကြီးနဲ့ အနိုင်ယူဖို့ ဆိုရင်တော့ နင် အရမ်းသွေးအေးရက်စက်ရာ မကျဘူးလား။ သူ သိရင် နင့်ကို လုံးဝ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“နဂိုကတည်းကမှ နင်တို့နှစ်ယောက်က အမှန်းတွေနဲ့ ရှင်သန်နေကြတာ”

“ဒါပေမဲ့ လွန်ကုန်ပြီလေဟာ၊ အခုဆို သူက ဒီကလေးဟာ သူ့ကလေးဆိုပြီး အရမ်းကို ဂရုစိုက်လွန်းနေတယ်၊ သူ့ဂရုစိုက်မှုတွေက

ငါ့အတွက်တော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ်တွေ အရင်ကထက်စာရင် တော်တော် ခလေး ပြောင်းလဲလာတာပဲမဟုတ်လား”

“သူပြောင်းလဲလာတာ ငါ့အတွက်မှ မဟုတ်တာ၊ ဗိုက်ထဲက စာလေးအတွက်ပဲ၊ အခု မွေးလာမယ့်ကလေးကို သူနဲ့တူအောင်ဆိုပြီး သူ့ကိုငါချစ်လာအောင် ဆွဲဆောင်နေတယ်”

“ဟင် ဘယ်လို”

“သူ့ကလေးကို သူနဲ့တူအောင်လို့ဆိုပြီး ငါ့ဆီက အချစ်တွေ သူ့ဆီရောက်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဆွဲဆောင်နေတယ်”

နွေးအိ တွေတွေလေး ငေးပြီး စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့်

“ဆိုင်လို့လား”

“သိဘူးလေ ငါလည်း ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ လျှောက်ပြောထားတာပဲ”

“ရှေးချက်တွေကတော့ ကမ်းကုန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ဆန္ဒက နင့်အတွက်တော့ ရှောင်ရိပ်မယ် ထင်တယ်နော်၊ တော်ကြာ မွေးလာတဲ့ကလေး သူနဲ့မတူဘဲ မင်းညိုနဲ့တူနေရင်တော့ သေပြီဆရာပဲ”

“အဲဒီကျတော့လည်း တရားသူကြီးရှေ့မှောက်မှာ ကွာရှင်းပြတ်စွဲ သက်မှတ် ထိုးလိုက်ရုံပေါ့ဟယ်”

“ဪ လွယ်လိုက်တာ ရဲရဲရယ်”

ခပ်ရွဲရွဲပြောလိုက်သော နွေးအိ စကားကြောင့် ရဲရဲ မပွင့်တပွင့် ပြုံးလိုက်သည်။

တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်ကို ရောက်လာမှာကို ရဲရဲလည်း သေမလောက် ကြောက်နေမိတဲ့သူပါ။

ကိုယ့်ရဲ့ခိုက်ကန်းမှုက ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲကို အဆိပ်တွေ ပြု လောင်းထည့်နေပြီလေ။

ခံစားလိုက်ရတာမှ လူကိုသေမလောက်ပါပဲ။

အခန်း (၂၆)

ရဲရဲအတွက် ဆန္ဒမပြည့်ဝသည့် အရာတစ်ခုကတော့ သူဟာ သူ့ကလေးအတွက် သင်္ဘောမပြန်မတက်တော့ဘဲ ပြန်မာပြည်မှာပဲ စီးပွား လုပ်ငန်းတစ်ခု စတင်ချလုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ တစ်ချိန်လုံးနီးပါး ရဲရဲအနားမှာ မယောင် ဝေည့် ပျိုနေတတ်၏။

ရဲရဲ အံ့ဩရသည်မှာ ရဲရဲ မသိခဲ့သည့်အချိန်ကတည်းက သူဟာ ရဲရဲလိမ်းဖို့ သနပ်ခါးကအစ ရဲရဲ မသိအောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သွေးပေး နေသည်ဆိုတာပဲဖြစ်သည်။

ဒါ့အပြင် အခု ရဲရဲ ဝတ်နေသော ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီဝန်လှလှလေး

တွေဟာလည်း ရဲရဲမှာ ကိုယ်သန်ရှိနေပြီဆိုတာ သိခဲ့သည့်အချိန်ကတည်းက သူ့ ဝယ်ပေးခဲ့တာဟု သိရ၍ ရင်ထဲမှာ ပြောမပြတ်တတ်သော ခံစားမှုဖြစ် က လှိုင်းထန်သွား၏။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရဲရဲစိတ်ထဲမှာ ပျော်သလိုလိုတော့ ဖြစ် သည်။ ညနေ လမ်းလျှောက်ထွက်တိုင်း သူ့အမြဲတမ်း ရဲရဲနှင့်အတူ အဖော်လိုက်ပေးကာ တစ်ချိန်လုံး ဂရုတစိုက် ရှိနေခြင်းကိစ္စကို သူ့ အထဲက ကလေးကျန်းမာရေးအတွက် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ဟု အလောကပင် တလွဲတချော် ခေါင်းစဉ်တွေတပ်နေပါစေ ဆည်းထားပေ။ ညနေခင်းလေးကို အတူဖြတ်ကျော်ကြတဲ့ ထိုတဒေဂ်မှာပင် နှလုံးသားထဲ အရည်ပျော်ကျမတတ်ကို ကြည်မွေ့ရင်ခုန်ခဲ့ရသည်။

နှစ်ယောက်သား အရင်လို ပဋိပက္ခတွေ သိပ်မဖြစ်မိကြတော့ သူ့ဘက်က တတ်နိုင်သမျှ ပြဿနာတွေကို ရှောင်ရှားလာသည်။

သူ့ဘက်က သိသိသာသာ နှည့်ပြောင်းလဲလာလေ သူ့ကလေး အတွက် သူ ကြိုးပမ်းနေသည်ဟု အတွေးရောက်လာပြန်တော့ ထို ရင်ခုန်သံတွေက အဖတ်ဆယ်မရလောက်အောင် နှုတ်ညှပ်သိမ်ငယ်လွန်း ဖြစ်၏။

အမှန်တော့ ကလေးငယ်လေးဟာ မိခင်ရင်ထဲ အမှန်အတိုင်း တွေကို ပယ်ဖျက်ပေးဖို့ လူ့လောကထဲရောက်ရှိလာမယ့် ကလေးဖြစ်သည့်

နတ်ရှိုင်းမှာလည်း ရင်သွေးလေးကို မမြင်ရခင်ကပင် စိတ်ကူး ဖြင့် အကောင်အထည် ဖော်ကြည့်ကာ အရူးအမူး စွဲလန်းချစ်ခင်နေမိတော့ သ်

မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် ရဲရဲ၏ ဝိုက်နေရာသို့ အကြည့်တွေ ရောက်လာတတ်ပြီး သူ လက်များဖြင့် ညင်သာစွာ ပွတ်ပေးတတ်သည်။ ခုတော့ ထိုတဒေဂ်အချိန်တွေကို ရဲရဲ ကြည်နူးတတ်နေပြီဖြစ် သည်။

အတိတ်က အရိပ်မည်းကြီးသာ မခြောက်လှန့်နေဘူးဆိုလျှင် ထိုစဉ်ပိုင်ဆိုင်နေရသော ပစ္စုပ္ပန်အချိန်တိုင်းသည် ရဲရဲဘဝမှာ အလွန် အမင်း တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အချိန်ကာလငယ်များ ဖြစ်သည်။

“ရဲရဲ ညနေ ငါတို့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလား”

“ဟင့်အင်း မကြည့်ချင်ဘူး”

“ဒါဆို ရှေ့ပင်ထွက်မလား”

“ဟင့်အင်း”

“အင်း ဒါဆို ဘုရားသွားမယ်ဟာ”

“တစ်နေ့ကမှ သွားထားတဲ့ဟာကို”

တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရဲရဲ ငြင်းဆိုနေသဖြင့် နတ်ရှိုင်း စိတ်ပျက်စွာ ဖြင့် ခေါင်းကိုစုံကုတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါ ကလေးစိတ်ပျော်ရွှင်အောင် တစ်နေရာရာကိုတော့ သွားမှဖြစ်မယ် ထင်တယ်နော်”

“အို မသွားချင်ပါဘူး”

“မရဘူး သွားရမယ်၊ ကစားကွင်းသွားမယ်”

“ဟမ် ကစားကွင်း ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ၊ နင် ကလေးကွင်း ခေါ်သွားလို့ နင့်ကလေးက ငါ ငိုက်ထဲက ခုန်ထွက်ပြီး ရှိလာကိုစတာ စီးမှာမို့လို့လား၊ ဟွန့် ပိုကိုပိုတယ်”

ရဲရဲ ငိုက်ကလေးကိုပွတ်ပြီး မကျေမနပ်ဖြင့် စူးစူးပြော၏။

“နင်က ပိခင်လောင်းဂါဝန်လေးနဲ့ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာ နော်၊ တို့ကလေးလေးက ဖအေနဲ့ရော မအေနဲ့ပါ မျှပြီးတူမယ်ဆိုရင် ဟောလိဂ်ဒ်မှာတောင် မင်းသား မင်းသမီး သွားလုပ်လို့ရမယ်”

ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်ပြီး စိတ်ကူးတွေယဉ်နေသော နက်ရှိုင်း ကိုကြည့်ပြီး ရဲရဲ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

အချိန်တွေ တစ်စထက်တစ်စ ပြောင်းလဲကုန်ဆုံးလာတာကို အမျှ နက်ရှိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရင်မှာဘယ်အရာကို မျှော်လင့်မိမှန်းမသိ သော မျှော်လင့်ချက် ခပ်ရေးရေးတွေဟာ အင်အားမဲ့စွာ လွင့်ပျယ်ကုန်ပြန် ပြန်၏။

ရုံခါခွင့်မရှိတဲ့ ဗလာပွဲထဲမှာ အမှန်းတွေကို ရင်ကွဲအောင်က

ချော်ဖြေခိုင်းတော့ရော ဂန္ထဝင်မြောက်တဲ့ကပွဲ ဖြစ်လာနိုင်မတဲ့လား။ ငါတို့ရဲ့နှလုံးသားတွေမှာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်လာဖို့ပဲ ရှိတော့ တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ငါ နင့်ကို မုန်းချင်ဟန်ဆောင်ချင်သေးတယ်။

အခန်း (၂၇)

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

“ဘာလဲ ဘာလို့ ထုနေတာလဲ”

ရဲရဲ ရေချိုးနေရင်းမှ ရေချိုးခန်းတံခါး ထုသံထုဒုန်းဒုန်းကြောင့် အပြင်ကို အသံပြန်ပေးလိုက်၏။

“ရေချိုးတာ ကြာလှပြီကွ”

“ဘယ်မှာကြာသေးလို့လဲ၊ စောစောကမှ ချိုးတဲ့ဟာကို”

“မရှိုးနဲ့ ငါ နာရီကြည့်ထားတာ၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ”

“ကျွတ် ရေချိုးတာတောင် အေးအေးဆေးဆေး မချိုးရဘူး တကယ် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်”

မကျေမနပ် ရေရွတ်ရင်း ရေပန်းခလုပ်ကို ပိတ်ပြီး မွှေး

အောက်ပတ်ကာ အခန်းအပြင်ကို ထွက်ခဲ့၏။

အခန်းထဲမှာ နက်ရှိုင်း ရေထုတ်ရန် သဘက်ကြီးကိုင်ပြီး အဆင် အင့်စောင်နေ၏။

မွှေးပွသဘက် ပတ်ရုံသာပတ်ထားသော ကိုယ့်ရဲ့မလုံမမြဲ ခန္ဓာ အပိုယ်ကြောင့် ရဲရဲ ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်၍သွား၏။

ဖြူနုဝင်းမွတ်နေသော အသားဆိုင်ကြည့်ကြည့်လေးတွေပေါ်မှာ အပေးရေပေါက်ကလေးတွေ ခိုနေသော ရဲရဲ၏ အပြစ်ကင်းစင်ဖွယ် မျက် နှာလေးကို နက်ရှိုင်း သတိလက်လွတ် ဝေးကြည့်လိုက်သည်။

နက်ရှိုင်း အကြည့်ကို ရဲရဲ မျက်စောင်းတစ်ချက်ဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက် ပြီး

“ဘာလို့ လူကို လာကြည့်နေတာလဲ”

“အံ့မာ ကလေးပဲ အပြင်ကို ရောက်တော့မယ်၊ ခုမှ လာရုက် နေသေးတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့လက်မှာ ကိုင်ထားသော မွှေးပွသဘက် ကြီးကိုဖြန့်ကာ ရဲရဲ ပခုံးထက်မှာ လွှမ်းခြုံပေးလိုက်၏။

“နောက်တစ်ခါရေချိုးရင် အဲဒီလို အကြာကြီး စိမ်းမချိုးမိပါစေနဲ့ အထဲက ကလေး အအေးပတ်မယ်ကွ”

“ဘာဆိုလဲ အဲဒီလောက်ထိ အိုဗာမဖြစ်မိမိပါနဲ့ နက်ရှိုင်းနာလို့”

တစ်ခါတလေလည်း ငါ့စိတ်နဲ့ငါ့ကိုယ် နေပါရစေဦး။ ဒီကလေး ကိုယ်တို့ စရိုက်တည်းက ငါ့မှာ အကျဉ်းထောင်ထဲရောက်သွားသလိုပဲ။ ဘာလုပ်လုပ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မရှိတော့ဘူး။”

အသံစာစာလေးဖြင့် ရန်ပြန်တွေ့နေသော ရဲရဲကို နက်ရှိုင်းမျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“အဲဒီ အခြေအမြစ် မရှိတဲ့စကားတွေနဲ့ ဆင်ခြေ မပေးစမ်းပါ။ ရဲရဲရာ၊ ကဲ လာ ဒီမှာ ငါ သနပ်ခါးသွေးပေးထားတယ်။ ပြီးရင် မိခင်လောင်း ဂါဝန်အသစ် ဝတ်နော်။ အပြင်သွားစရာရှိတယ်။”

“ဟင် ဘယ်လဲ”

“ကလေး အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ သွားဝယ်မလို့ ပြီးရင် ဘုရားတက်မယ်”

ရဲရဲ ရေခိုနေသော ဆံစတွေကို သဘက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွသုတ်ပြီး နက်ရှိုင်းကိုမေးကြည့်ကာ

“ဘုရားသွားမှာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ကလေးပစ္စည်း ဝယ်ဖို့က မစောလွန်းဘူးလား။ အဝေးကြီး လိုသေးတာကို”

“လိုလိုပေါ့ စောစော ကြိုဝယ်ထားတော့ ကိုယ့်ကလေးအတွက် စောစောပိုပြည့်စုံတာပေါ့။”

အကဲပိုလွန်းသော နက်ရှိုင်း၏ပုံစံကို ရဲရဲ ကြည့်ကာ သက်ပြင်း

ခပ်ဈော့ဈော့ ချလိုက်သည်။

“နင်က ဒါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ကိုယ့်ကလေးအတွက် လိုအပ်တာ သွားဝယ်မှာပဲ။ ဘာကို သက်ပြင်းချနေရတာလဲ”

“နင် ပိုတာကိုကြည့်ပြီး ငါ စိတ်တွေ မောနေတာဟေ့”

“ကိုယ့်ကလေးအတွက် ပိုတာပဲ။ ဘာကိုကရိုက်နေရဦးမှာလဲ။ ကဲ အချိန်ဆွဲမနေနဲ့။ မြန်မြန်လုပ် ပြင်ဆင်ချိန် နာရီဝက်ပေးမယ်။ ပြီးတာနဲ့ အောက်ဆင်းလာခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းထဲက စောင့်နေမယ်”

လက်မှာ ပတ်ထားသော နာရီကိုကြည့်ကာ အချိန်ကိုက်၍ ပေးသွားသော နက်ရှိုင်း၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ရဲရဲ ရင်ထဲမှ အပူလုံးကြီး စို့တက်၍လာ၏။

မွေးလာတဲ့ ကလေးသာ သူနဲ့မတူဘဲ မင်းညိုနဲ့သာ ချွတ်ဆွတ်ထူနေလို့ကတော့ နက်ရှိုင်းအတွက်တော့ ကမ္ဘာပျက်သွားမလားပင်။

ရဲရဲ အတွေးမောတွေဖြင့် သူ့ အဆင်သင့် သွေးပေးထားသော သနပ်ခါးကို ပါးပြင်ပေါ်တင်ကာ ခပ်ညက်ညက် ခပ်ဖုံဖုံလေးဖြစ်အောင် အသေအချာပွတ်လိမ်းလိုက်၏။

ကိုယ်ဝန်လွယ်တဲ့အချိန်ကစပြီး ရဲရဲ အရင်လို လှချင်ပချင်စိတ် မရှိတော့။ ရဲရဲ၏နေပုံထိုင်ပုံကိုကြည့်ပြီး ယောက်ျားလေးမွေးလိမ့်မည်ဟု ပင် မေမေ မှန်းခြေဖြင့်ပြော၏။

ယောက်ျားလေး မွေးမယ့် ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရရင် အဲဒီ မိခင် လောင်းဟာ နေထိုင်သွားလာပုံ အရမ်းကို သွက်လက်ပြီး လှချင်ပချင်တဲ့ စိတ်လည်း မရှိတတ်ဘူးဟု ပြောဖူး၏။

ရဲရဲကတော့ ဆိုသို့မထင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်ခံစားမှုကို ကိုယ် အသိဆုံးပဲလေ။ ရဲရဲမှာ အနာဂတ်က စောင့်ကြိုနေမယ့်ပြဿနာ ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီးကို လှမ်းကာမျှော်ကြည့်ရင်း ရတက်မအေးရလွန်း၍ အပူလုံး ကြွပြီး ရုပ်လုံးမလှဖြစ်ရတာ။ ထို့အတွက်ကြောင့် အရင်လို တက်ကြွ လန်းဆန်းခြင်း မရှိတာပဲ ဖြစ်သည်။

နက်ရှိုင်းကာ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဗိုက်ထဲက ကလေးအတွက် သည်း သည်းလှုပ် အကဲပို့ပြလေ ရဲရဲ၏စိတ်နှလုံးတွေ မချမ်းမြေ့ရလေပါပဲ။

အခန်းထဲသို့ မင်းညို၊ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာတာတွေ၍ ရဲရဲ လန့် သွားသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ မင်းညို”

“ဒီနေ့ညနေ ရဲရဲအတွက် သင်္ဘောသီးထောင်းနဲ့ ကြာမံဟင်းခါး လေး စီစဉ်ထားတယ်။ ရဲရဲများ စားချင်မလားလို့”

ရဲရဲ မှန်တင်ခုံမှ ထလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ် အဆင်သင့်တင်ထား သော လက်ကိုင်အိတ်လေးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး

“ကျွန်မ စားဖြစ်မယ် မထင်တော့ဘူး မင်းညို၊ နက်ရှိုင်းကာ

အပြင်ထွက်မယ်ဆိုတော့ အပြင်မှာပဲ စားဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

မင်းညို မျက်နှာညှိုးသွား၏။

“ကျွန်တော် ရဲရဲကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ”

“ခုတော့ မပြောသေးဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောမယ့်စကားက

အလေးအနက် ပြောရမှာမို့ နောက်မှပဲ ပြောတော့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုလည်း နောက်မှပြောပေါ့၊ ခုတော့ ကျွန်မ

အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

‘ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီဝန်ရှည်လေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော ရဲရဲ၏ ကျောခိုင်းသွားသော ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး မင်းညို သက်ပြင်းခပ်လေး လေး ချလိုက်၏။

သူ့အနေနှင့် ရဲရဲကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။ ရဲရဲ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးပွေလီကာ စိုးတထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေသော ပြဿနာ တစ်ရပ်ကို သူ တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးချင်သည်။

ဒါဟာ မင်းညို၏အကြီးမားဆုံး ဆန္ဒပဲဖြစ်သည်။

စေ့စွာ လိုက်ဝယ်နေသော နက်ရှိုင်း၏စိတ်ရှည်မှုကိုကြည့်ပြီး ဒါဟာ အိပ်မက်များ မက်နေသလားဟု ထင်ရလောက်အောင် အံ့ဩဘာနန်း ဖြစ်မိ၏။

သူ့ဘက်က အဲဒီလို လိုအပ်ချက်မရှိအောင် ကရုဏာမရှိလေလေ ခဲခဲအဖို့မှာသာ အမှားလုပ်ထားသော အပြစ်သားတစ်ဦးလို အမိန့်နာခံ ဝို အသင့်အနေအထားဖြင့် စိတ်နှလုံး မသာမယာ ဖြစ်မိလေပါပဲ။

နက်ရှိုင်း၏အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေဟာ အရင်ကထက် လုံးဝ ကွာခြားပြောင်းလဲသွားတာဟာ ယုံနိုင်ဖွယ်ရာတောင် မရှိနိုင်။

ထို့နောက် ခဲခဲကိုယ်တိုင်ပင် ထိုကရုဏာမရှိမဟုတ်ဟာ ကိုယ့် အတွက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့တင် ထိုအပြုအမူများအပေါ် နှစ်စင်သာယာလျက် ရှိလာ၏။

ဒါတွေဟာ အိပ်မက်တစ်ခုဆိုလျှင်တောင် ထိုအိပ်မက်မှ မနိုး ချင်လောက်အောင် စိတ်တွေ ညွတ်နူးသာယာလာသည်။

သူ့ကလေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်နှင့် ခဲခဲ အပေါ် ဝတ္တရားအရ နှစ်လိုပြုနေရသည်ပဲထား ခဲခဲကတော့ ထိုအခြေအနေလေးကိုပဲ တိတ် တဆိတ် မက်မောနေမိသည်။

နက်ရှိုင်းအနေနှင့် ကိုယ့်ဆီက အချစ်ကို ရဖို့ဟန်ဆောင် သူ့ဆောင်ပြုနေသည်ဆိုလျှင်တောင် ခဲခဲအဖို့ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးနှင့် ကိုယ့်

အခန်း (၂၈)

တစ်ညနေလုံး စုပါးမားကတ်တွေ ရှေ့ပင်းမောလ်တွေ တစ်ခု ပြီးတစ်ခုဝင်ပြီး ကောင်းပေညွန့်ပေဆိုသည့် နိုင်ငံခြားဖြစ် ကလေးအသုံး အဆောင်ပစ္စည်းများကို သူ့စိတ်တိုင်းကျ လိုက်ဝယ်နေသဖြင့် နက်ရှိုင်း ကတော့ မော့၍မော့မှန်းပင်မသိ။

မမြင်ရသေးသော ကလေးအတွက် အဝတ်အထည်၊ ကစား စရာ၊ ပုခက်၊ လမ်းလျှောက်ဘီးတပ်လှည်းအဝိုင်းလေး၊ ကလေးကိုယ် တိုက်ဆပ်ပြား၊ လိုးရှင်၊ ခေါင်းလျှော်ရည်၊ မျက်နှာလိမ်းခရင်မ်ကအစ ယုတ်ဆွအဆုံး ကလေးခေါင်းပြီးသည့် ဘီးပျို၊ ခုံနှင့် ကလေးအိမ်သာအိုး ဒီဇိုင်းလှလှလေးတွေကအစ လိုအပ်တယ်ဆိုတာ မရှိအောင် သေချာ

ဆီက အချစ်တွေကို ပေးဖို့ နှမြောတွန့်တိုမိမှာမဟုတ်။ ရက်ရက်ရောရော ကိုပေးဖြစ်မိမှာပါ။

တကယ်လို့ ကိုယ့်မှာသာ အတိတ်က အမှားကြီးတစ်ခု မကျူး လွန်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ထိုတဒဂ်ဟာ ရဲရဲအဖို့ ဘယ်လိုမှ အဖိုးမပြတ်နိုင်မယ့် လောကနိဗ္ဗာန်ပါပဲ။

“ရဲရဲ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ မေးတာ မကြားဘူးလား”
ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ပြီး ပြောလာသော နက်ရှိုင်းအသံကြောင့်

ရဲရဲ အတွေးတို့မှ လန့်နိုးလာသူတစ်ယောက်လို ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားပြီး

“ဟင် နင် ဘာမေးတာလဲဟင်၊ ငါ မကြားလိုက်ဘူး”

“ကျွန်ုပ် စိတ်တွေနဲ့လူနဲ့မကပ်ဘူးပဲ၊ ကိုယ့်ကလေးအတွက် ပစ္စည်းလိုက်ဝယ်နေတာလေး၊ စိတ်ဝင်စားမှုလေးတော့ နည်းနည်းပေးမှ ပေါ့”

မာဆတ်ဆတ် လေသံက အရင်အချိန်ကဆိုလျှင် ကက်ကက် လန်အောင် ပြန်ပြီးရန်တွေ့မိမှာပါ။

ခုတော့ ရဲရဲ ရန်မတွေ့ချင်တော့ အပြုံးနွမ်းနွမ်းဖြင့်သာ တုံ့ ပြန်လိုက်သည်။

“နင် ဗိုက်ဆာနေပြီလား”

“မဆာသေးဘူး”

ရဲရဲ၏မဆာသေးဘူးဆိုသော အဖြေကို အံ့ရော့တယူ စောင့် နားထောင်မနေတော့ဘဲ လက်မှန်နာရီကို ဝှံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ ခုနစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မှာပဲ၊ ထမင်းစားချိန်တောင် ကျော်သွားပြီ၊ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ လိုတာတွေကို နောက်နေ့မှပဲ လာထပ် ဝယ်တော့မယ်၊ ပြီးမှ ဘုရားတက်ကြတာပေါ့”

သူ့ဖာသာသူပြော သူ့ဖာသာ သူ အစီအစဉ်ချပြီး ဈေးဝယ် ခြင်းကို လက်စသပ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အပေါ်ဆုံးထပ်ကို ဓာတ်လှေကားဖြင့်တက်လိုက်ကြ ပြီး အနောက်တိုင်းအစားအစာများ ရနိုင်သည့်ဆိုင်ကို နက်ရှိုင်း သူ့ စိတ်တိုင်းကျ ရွေးလိုက်သည်။

“ဒီဆိုင်ကို နင် သဘောကျရဲ့လား ရဲရဲ”

စိတ်မဖြောင့်သူ တစ်ယောက်လို မေးလာသဖြင့် ရဲရဲ အားနာ နာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဝိတ်တာလေးကို မှာစရာရှိတာ မှာပြီး ဝယ်လာသော ပစ္စည်းပစ္စယများကို ကြည့်ကာ သူ့ဟာသူ သဘောတကျဖြင့် ရယ်လိုက် သည်။

“အဟား ကလေးလေးကတော့ စကားသာပြောတုတ်ရင် ငါ့ ဝယ်ထားတာတွေကို နည်းလိုက်တာ ဒယ်ဒီရာလို့ ပြောမလားမသိဘူး”

နော်”

“ပြောမလား သူ့အတွက် ဝယ်တာဆိုတာတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး သိခဲ့ရင်လည်း အိုဟာဖြစ်လို့ဆိုပြီး ကဲ့ရဲ့မှာသေချာတယ်”

“ဪ ခါကတော့ ဖခင်မေတ္တာနဲ့ လူ့လောကထဲ ရောက်လာတော့မယ့် ကိုယ့်ကလေးကို လိုအပ်ချက် မရှိစေချင်ဘူး သူ လူ့လောကထဲကို ဝင်လာတာနဲ့ အဘိုးအဘွား အဖေအမေတွေရဲ့မေတ္တာနဲ့ သူ့ရဲ့ထည်ဝါမှုတွေဟာ သူ့အတွက်တော့ အရေးကြီးဆုံး လိုအပ်ချက်တွေဖြစ်လာစေရမယ်။ သူ့ဘဝလေး မေတ္တာတရားရဲ့အရိပ်အောက်မှာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ကြီးပြင်းလာစေရမယ်။ နင်ရော ငါတို့ကလေးလေးကို ချစ်မှာလား”

“နက်ရှိုင်းရယ် ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရတာက ငါပါဟယ်။ ဇီဝိအသွေးအသား ငါ့ဘဝနဲ့ရင်းပြီး လွယ်ထားရတဲ့ ဒီရင်သွေးကို ငါချစ်တာလောကမှာ စာဖွဲ့လို့တောင် မရနိုင်ပါဘူး”

ရဲရဲ ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သဖြင့် နက်ရှိုင်း မျက်နှာမှာ လိုအပ်တာထက်ကို ပိုပြီး ပြုံးရွှင်၍သွား၏။

“ဒါနဲ့ နင်က ဘာလေးလိုချင်တာလဲ ရဲရဲ၊ သားလေးလား သမီးလေးလား”

သူ့ရင်ထဲကဆန္ဒနှင့် အဖြေညှိရန် မေးလာသဖြင့် ရဲရဲ အဖြေ

ဆွဲယဲ့လေးဖြင့် ခေါင်းငုံ့ချလိုက်ပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား”

ရဲရဲ၏အဖြေကို နက်ရှိုင်း သဘောတွေ့သွားသည်ထင်သည်။

ဦးယောင်ယောင် မျက်နှာပေးဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီးထောက်ခံ

“ငါလည်း ဒီအတိုင်းပဲ သားလေးဆိုရင်လည်း ဖအေလုပ်တဲ့သူအတွက် အားတစ်ခုဖြစ်တာပေါ့။ သမီးလေးဆိုရင်လည်း အဲဒီသမီးလေးက သူ့အဖေ မကောင်းကြောင်းတွေကို ထိုင်ပြောနေမယ့်အမေရဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်ပေးရင်းနဲ့ ဘေးကနေ နှစ်သိမ့်အားပေးနေမှာပေါ့”

ရဲရဲ ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်သည်။ ရဲရဲ ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေကို ဆော့ သိသားပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ရဲ့လိုက်လျောဆက်ဆံမှုတို့ကြောင့် သူ ငါ့ကိုများ ချစ်နေပြီလားဟုပင် မရဲတရဲ တွေးမိသည်အထိ ရဲရဲ၏စိတ်များ ဝေဝေဝါ ဖြစ်တတ်လေသည်။

သို့သော် သူ့မျက်လုံးများက ရဲရဲကို တစ်မက်သလို ရှုန်းလဲ့လဲ့ အကြည့်မျိုးဖြင့် တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးတာတော့ အသေအချာပင်။

သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် ရဲရဲ ရှာဖွေတွေ့ရှိသလောက်တော့ သားသမီးဇောဟူသည့် အရောင်ပင်ဖြစ်သည်။

သူ့မျက်လုံးများဟာ ရဲရဲနှင့်စကားပြောသည့်အချိန်တိုင်း ရဲရဲ
တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်ပြည့်အောင်ပင် မကြည့်ဘဲ ခပ်စုစုလေး ထွက်စေ
နေသော နေရာသို့သာ ရောက်နေတတ်သည်။

ထိုအဖြစ်သည် ရဲရဲအတွက်တော့ ရယ်စရာလည်းကောင်းသလို
ဝမ်းနည်းစရာလည်း ကောင်းပါ၏။

အရာအားလုံးထဲမှာ ရဲရဲ အကျေနပ်ဆုံးကတော့ သူနှင့်ရဲရဲ
တွေ့ဆုံတိုင်း တွေ့ဆုံတိုင်း အရင်လို တကျက်ကျက် ရန်မဖြစ်ကြတော့ပြီ
ပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၉)

“ဘာ ဘယ်လို မင်းညို၊ ရှင် ရှင် ဒါ ဘာသဘောလဲ”
ရဲရဲ၏အသံမှာ ဒေါသကြောင့် တုန်အက်နေ၏။
မင်းညို၏မျက်နှာမှာ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ရင်မဆိုင်ခဲ့သော ခံစားမှု
တွေနှင့် ထွေးလိပ်ကာ အတော်လေးကို ညှို့နှိုင်းပျက်ယွင်းနေ၏။

“ဟုတ်တယ် ဒီကလေးရဲ့အဖေဟာ ကျွန်တော် ဖြစ်နေတဲ့အ
တွက် ကျွန်တော် ရဲရဲကို လက်ထပ်ပါရစေ၊ ဒါကြောင့် ရဲရဲ နက်ရှိုင်းကို
တရားဝင်ကွာရှင်းလိုက်ပါ”

“ဖြန်း ဖြန်း”

ဒေါသတွေက စိတ်မထိန်းနိုင်စွာဖြင့် မင်းညို၏ပါးပေါ်သို့ ဘယ်

ပြန်ညာပြန် ကျရောက်သွားသည်။

“ဒီအမှားက ရှင့်ကို ကြည့်ဖြူလို့လားလို့ တမင်မှားခဲ့တဲ့အမှား မှ မဟုတ်တာ၊ ဒါကို သိသိကြီးနဲ့ အခွင့်အရေးယူပြီး ဒီလိုစကားမျိုး ပြောထွက်ရလောက်အောင် ရှင့်စိတ်တွေ အဲဒီလောက်ထိ ယုတ်ညံ့နေပြီ လား”

ပူထူသွားသော ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်အသာပွတ်ရင်း ကြေကွဲ စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါ ယုတ်ညံ့တာ မဟုတ်ဘူး ရဲရဲ၊ ကျွန်တော့် ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်လွန်းလို့ ပေါက်ကွဲကုန်တာ”

“ဟုတ်လား အဲဒီနေရာမှာတင် လဲသေလိုက်ပါလား”

ရဲရဲ ဒေါသထွက်လွန်း၍ ဤသို့ပင် ခပ်ရင့်ရင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီလို လဲသေလို့ရရင် ကိုယ့်ရင်သွေးလေးနဲ့ ရဲရဲကို ခုထု နှလုံးအကွဲခံပြီး ဘေးကနေ ကြေကြေကွဲကွဲနဲ့ မျှော်ကြည့်မနေတော့ဘူး။ အဲဒီဝဋ်ခုကျွဲကြီးကို ခံစားနေရတာထက်စာရင် နေရာမှာတင် ဘုန်းခနဲ လဲသေလိုက်တာက ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံး ရွေးချယ်မှုပဲ။ ရဲရဲရယ်”

မင်းညို သူ့ရင်ထဲက အချိန်အတော်ကြာ လျှို့ဝှက်ထားသော ခံစားမှုကို မကွယ်မဝှက်တမ်း ဖွင့်ဟဝန်ခံနေ၍ ရဲရဲ အကြီးအကျယ်

တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

မထင်မှတ်ဘဲ ရဲရဲဘေးမှာ သောကအပူတွေ ပိုင်းရုံနေပါလား။

ရဲရဲ တွေးရင်းဖြင့် ထိတ်လန့်လာသည်။ သို့သော် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ နေသော သဏ္ဍာန်မပေါ်စေရန် ဟန်ဆောင်၍ မာန်တင်းလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ ကျွန်မက အရှက်မရှိတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ နက်ရှိုင်း ဆီက ကွာရှင်းခွင့်တောင်းပြီး ရှင့်ကို ပြောင်းပြီး လက်ထပ်ရမယ်ပေါ့ တုတ်လား မင်းညို”

မင်းညို ရဲရဲ၏အရွဲတိုက်သော အမေးကို ထောက်ခံသည့်အနေ ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဟာ ကလေးအတွက် အဖြစ်သင့်ဆုံးပဲလို့ ကျွန်တော် ထင် ထယ် ရဲရဲ၊ လူ့လောကထဲ ရောက်လာမယ့် ကျွန်တော့်ရင်သွေးလေးကို သူ့မှာ ဖအေအရင်းရှိရဲ့သားနဲ့ တခြားသူကို ပထွေးတော်ရမှုကို ရဲရဲ ကြည့်ရက်သလား”

“နောက်ပြီး ရဲရဲနဲ့နက်ရှိုင်းကြားထဲက အမှန်းတရားတွေကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့အတူ လူ့တောင် ဖြစ်ခွင့်မရသေးတဲ့ ရင်သွေးလေးက အသုံးချ ခံခြစ်ရတော့မှာလား၊ ဒါကို တရားမျှတတယ်လို့ ရဲရဲ ထင်သလား၊ ဆေးသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားပါ ရဲရဲ၊ ကိုယ့်ကို မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူ၊ ဆိုက်ကလည်း သူ့ကိုအရမ်းမုန်းပြီး အချစ်တွေမပေးနိုင်မယ့်အတူတူ

ရဲရဲက တိတ်တခိုး ချစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်လိုက်ပါ။ ဒါဟာ တာဝန်အတွက် အဖြစ်သင့်ဆုံးပဲ”

နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေသော မင်းညိုကို ကြည့်ပြီး ရဲရဲ၏ဒေါသတွေသည် အမှောင်တန်တလျားကို အသိစိတ်တွေ နှင့်အတူ ရွေ့လျားနေသလို စိတ်နှင့်လူနှင့်မကပ်ချင်တော့။

“ဒါ ရှင့်အထင်ပါ မင်းညို။ အရင်က ရှင်ထင်သလို ကျွန်မ နက်ရှိုင်းကို မုန်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်မ သူ့ကို မမုန်းတော့ဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကိုချစ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ ကျွန်မကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ ချစ်လာ လိမ့်မယ်လို့လည်း ယုံကြည်တယ်”

ရဲရဲ၏နှုတ်ထွက်စကားတွေက မင်းညိုအတွက် ကမ္ဘာပြိုကျ လောက်အောင်ပင် သွေးပျက်ချောက်ချားသွားစေ၏။

“မယ့်ဘူး ဒါ ကျွန်တော့်ကို ရှောင်ချင်လို့ လက်နက်အဖြစ် အသုံးချတာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် သိတယ် ရဲရဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ညာနေတာ နောက်ပြီး ရဲရဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ညာနေတာ”

မင်းညို နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ကာ သွေးရွေးသွေးထန် ဖြင့် ပြော၏။ ရဲရဲ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်ထွက်လုမတတ် နာနာကျွမ်း ကွိုင် ဒီကိုက်လိုက်သည်။

ဒီလူ ရွေးများသွားပြီလား။

ရဲရဲက နက်ရှိုင်းကို ကွာရှင်းပြီး သူနဲ့များ လက်ထပ်ရဦးမတဲ့။ ဒါဟာ တော်တော်လေးကို အရှက်သိက္ခာမဲ့စေတဲ့အလုပ်ပဲ။

“မဖြစ်နိုင်တဲ့ ခေါင်းစဉ်ကြီးနဲ့ ကျွန်မရှေ့မှာ လာကြော့ပြမနေနဲ့ မင်းညို။ ဒီကလေးကို ငဲ့ကွက်ပြီးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုနဲ့တော့ ကျွန်မ ရှင့်ရဲ့ရွေးသွပ်မှုကို အတည်မပြုပေးနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ဒီကလေးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ရတဲ့ ကလေးပါဆိုတာကို ထပ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်ထားတော့မှာလား ရဲရဲ”

မင်းညို၏အမေးကြောင့် ရဲရဲ တွေဝေသွားသည်။

ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချလိုက်နိုင်တဲ့သူတစ် ယောက်၏ အမူအရာမျိုးဖြင့် မျက်နှာကိုပင်မော့လိုက်ပြီး -

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ နက်ရှိုင်းကို ဖွင့်ပြောပြမှာပါ။ တစ်ချိန်တုန်းက တော့ သူ့ကို နာကျင်မုန်းတီးလွန်းလို့ ဒီကလေးကို သူ့ကလေးအဖြစ် ထပ်သက်လုံး လျှို့ဝှက်သွားဖို့ပဲ။ ခုတော့ သူ့အပေါ် ကျွန်မ အဲဒီလို ချက်စက်ရက်တော့ဘူး”

“သူ ရဲရဲကို လုံးဝခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကိုရော ရဲရဲ စဉ်းစားမိရဲ့လား”

ရဲရဲ ခပ်မဲ့မဲ့ အမူအရာဖြင့် မမှုသလို ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီကိစ္စ တို ရဲရဲက နက်ရှိုင်းကို တစ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်ထားမယ်ထင်လို့ ရဲရဲရဲ့

အားနည်းချက် အညွှာကို လာတိုင်တာလား မင်ညိုရယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့ ရှင်ဟာ သိပ်ကို အခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့ လူညံ့တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ

“သူ့ကိုချစ်မိသွားမှတော့ သူ့အမုန်းကိုလည်း ခံနိုင်ရည်ရှိရမယ်ပေါ့၊ သူနဲ့ကျွန်မ လက်ထပ်ခဲ့ကတည်းက အမုန်းတွေနဲ့ နေသားတထွေ ရှိခဲ့ကြတာပဲ၊ အဟင်း သိပ်တော့ မဆန်းတော့ပါဘူးလေ”

မင်ညို အရာရာကို ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရသူတစ်ယောက်လို ခေါင်း ငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

မျှော်လင့်ချက်တွေက သူ့ဘက်မှာ ခပ်သဲ့သဲ့လေးတောင် ရှိမနေကြတော့၊ ရဲရဲအရှေ့မှ စစ်ရှုံးသူတစ်ယောက်ရဲ့ လေးပင်သော ခြေလှမ်း ဖျိုးဖြင့် ကျောခိုင်းထွက်ခွာခဲ့သည်။

နုလုံးသား ခံစားချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာ စောဒကတစ်ခု ခွင့်မရှိတော့တာ အသေအချာပဲလေ။

ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။

အခန်း (၃၀)

တဖွဲဖွဲ ရွာနေသော မိုးရေစက်အချို့ကို ပြတင်းပေါက်မှ ရပ်ငေးကြည့်ရင်း ရဲရဲ ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မုန်းမသိ နင့်နင့်နဲနဲကို ငိုချပစ်လိုက်ချင်သည်။

ရင်ထဲမှာ အင်အားကြီးစွာ လှိုင်းထန်နေသော သောကအပူတွေကို မိုးငွေ့ရဲ့အေးမြစိုစွတ်မှုတွေက ဘယ်မှာလာပြီး အေးပြမှုပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။

ဗိုက်ရှူးရဲအတွေးလေးတစ်ချက် မှားယွင်းခဲ့မှုဟာ ခုတော့ ကိုယ့်အနာဂတ်တစ်ခုလုံးကို စက္ကူစုတ်တစ်ရွက်လို သုံးစားလို့မရအောင် စုတ်ခြေခြင်းခံရတော့မည်။

အမှန်ဆို နက်ရှိုင်း အရှေ့မှာ ကိုယ့်ရဲ့လက်တစ်ဆုပ်ကလောက် သာကျန်တော့သော အမုန်းတွေနဲ့ ဟန်ရေးမပြချင်တော့ပါဘူး။

“ရဲရဲ”

ဘယ်အချိန်ထဲက ရောက်နေမှန်းမသိသော နက်ရှိုင်းအိမ်ခေါ်သံကြောင့် ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေ လှမ်းနေသော မျက်နှာဖြင့် ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်၏။

ကိုယ့်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေတဲ့ သူ့ရဲ့အပြုံးတွေဟာ အရင်တွေထက် ပိုပြီး တည်ကြည်လေးနက်လွန်းသည်ဟု ရဲရဲ တွေးထင်မိ၏။

“မိုးစက်တွေ စင်မယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီမှာ ထွက်ရပ်နေရတာလဲ”

“မိုးရွာတာကို ကြည့်ချင်လို့”

သူ့ထံမှ ဟက်ခနဲ ရယ်သံတစ်ချက် ထွက်လာ၏။

“ခပ်ကြောင်ကြောင် တွေးတတ်တာပဲ၊ နင့်ဘဝတစ်သက်တာမှာ မိုးရွာတာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးလား”

ရဲရဲ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

“ငါ နင့်အတွက် ကော်ဖီဖျော်လာတယ်၊ ပူတုံးသောက်လိုက်ဦး”

နက်ရှိုင်း ကမ်းပေးလာသော ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူပြီး တစ်ငုံ့ငုံ့လိုက်သည်။

ရဲရဲ တစ်သက်တာမှာ သောက်ဖူးသမျှ ကော်ဖီထဲမှာ အကောင်း

ဆုံးအရသာပင် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အရသာရှိလား”

“အင်း”

“ငါကတော့ ဒီလို မိုးအေးအေးလေးမှာ ကော်ဖီတစ်ခွက် ညှိင်သောက်ပြီး အခန်းထဲမှာ ဖိမ်ယူနေရတဲ့အရသာကို အကြိုက်ဆုံးပဲ၊ ခုတော့ ငါ့အကြိုက်က ပိုပြီးအဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတယ်”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတာလဲ”

ရဲရဲ နားမလည်သူတစ်ယောက်လို အကြည့်မျိုးဖြင့် မျက်လုံးလေးစဉ်ကာ မေးလိုက်၏။

ငါ့အနားမှာ ငါ့မျှော်လင့်နေတဲ့ ရင်သွေးလေးရယ် ပြီးတော့ နင်ရယ် ရိုက်ကယ်လေ။ အဲဒါဟာ ငါ့ဘဝအတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိခြင်းတွေပဲပေါ့၊ နက်ရှိုင်းအိမ်ကားအဆုံးမှာ ရဲရဲ ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာလို့က် ဖိသွားရ၏။

သူ့ဘဝရဲ့လိုအပ်ချက်တွေထဲမှာ အရင်ကဆို ရဲရဲ ပါဝင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ အရာရာကို သူ့ကလေးအတွက်ဆိုတာနဲ့ပဲ အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံခဲ့တာ။

ခုတော့ ထိုအကြောင်းပြချက်ထဲမှာ သူ ဟစ်ချိန်က သိပ်တိုမှန်းပါတယ်ဆိုတဲ့ ရဲရဲပါ ပါဝင်နေပြီဆိုတော့ ဘယ်လောက် နေပျော်ရွှင်

ကျေနပ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

သူ့ရဲ့မျက်လုံးတောက်တောက်များနှင့် အကြည့်ခံလိုက်ရတဲ့ တာဒင်္ဂမှာ ရဲရဲဟာ ရင်ခုန်ညွတ်နှိုးခြင်းတွေနဲ့အတူ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ချမ်းစိန်စိန်နဲ့ ဖြစ်လာသလို ကျောထဲက စိန်လာသလို အူထဲအသည်းထဲ က တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာသလိုလိုကြီး ခံစားနေရ၏။

ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ထွားကျစ်လျစ်ပြီး ခန့်ညားတည်ကြည်လွန်းသော နက်ရှိုင်းဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ရဲရဲနီထွေး ဆိုသည့် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို အငြိုးကြီးစွာ လက်ထပ်ယူခဲ့ပြီး အမုန်းတွေကိုသာ ရက် ရက်ရောရော ပေးတတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု ဘယ်လိုမှပင် ထင်ရက်စရာမရှိတော့လောက်အောင် နက်ရှိုင်း၏ပုံစံက အတော်ကြီး ပြောင်းလဲ၍နေ၏။

“နင် မချမ်းဘူးလား၊ အနွေးထည်ဝတ်မလား ငါ ယူပေးမယ်”
“ဟင့်အင်း မချမ်းပါဘူး၊ မယူပေးနဲ့ရတယ်”

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ မိုးရေစက်တွေကိုငေးကာ အတွေးချော်နေ သော ရဲရဲကို နက်ရှိုင်း အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

ရဲရဲ မျက်ဝန်းထောင့်မှ ကိုယ့်ကိုငေးကြည့်နေသော နက်ရှိုင်းကို အကြည့်ချင်း မဆုံမိစေရန် အကြည့်ကို အပြင်သို့သာ ငေးကြည့်နေလိုက် ၏။ အခုတော့ ရဲရဲ၏အနားမှာ သူ့ကို အမြဲရှိနေစေချင်သောဆန္ဒတစ်စုံ

တစ်ရာသည် ရဲရဲအတွက် ဘယ်လောက်ဆန်းကြယ်လိုက်သလဲ။

ဒါဟာ အချစ်လို့ လိုရာပုံဖော်ပြီး ကောက်ချက်ချမည်ဆိုလျှင် ရဲရဲ သူ့ကိုချစ်နေမိတာ အသေအချာပါပဲ။

ဟုတ်တယ် ရဲရဲ သူ့ကိုချစ်နေမိပါပြီ။
“နင် မအိပ်သေးဘူးလား”

နောက်ထပ်တဖန် အနားမှကပ်ပြီး အသံထွက်လာပြန်သဖြင့် ရဲရဲသည် အတွေးတွေမှ လွန်လွှားကာ ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်တက် သွားပြန်၏။

“ဟင့်အင်း မအိပ်ချင်သေးဘူး”

ဘာမေးမေး ငြင်းဆန်နေသော ရဲရဲကိုကြည့်ပြီး နက်ရှိုင်း ခေါင်း တုတ်လိုက်သည်။ သူ့ပါ မိုးရေစက်တွေကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ လိုက်ငေးမော နေရတာ ကြောင်တက်တက်နိုင်လာသည်။ ကိုယ့်အကြံအစည်ကို ဘယ်က စပြောရမှန်းမသိအောင်ပင် သူမ ဘာကြောင့် မထုံတက်တေး နိုင်နေရ သနည်း။

“နင် ငါ့ကိုပြောစရာရှိလို့လား နက်ရှိုင်း”

အနားမှာ အချိန်အတော်ကြာ ပေကပ်ကပ် လှုပ်နေသော နက် ရှိုင်းကို ရဲရဲ သိပ်မသင်္ကာချင်တော့။ ထို့ကြောင့် ဖွင့်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။

“ငါ့မှာ ဆန္ဒတစ်ခုရှိနေလို့ပေါ့”

နက်ရှိုင်း၏အဖြေစကားကြောင့် ရဲရဲ ဆန်းကြယ်သော မျက်ထုံးများဖြင့် အလန်တကြား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မှာ ဘယ်လိုဆန္ဒတွေ ရှိနေလို့လဲ။ သို့သော် ထပ်မံမေးခိုက်တော့။ သူ့ပုံစံက လျှို့ဝှက်ခြင်းတွေနှင့် အိပ်မက်မက်နေသူ တစ်ယောက်လို ကယောင်ကတမ်းနိုင်သော မျက်နှာမျိုးနှင့်ဖြစ်၏။

“ငါ နင့်ဘေးနားမှာ အိပ်ချင်တယ်”

“ဟင်”

ရဲရဲ၏ ရင်ခုန်သံတွေ ဘုံးဆန်ထိမှန်သလို တစ်စစပွားလန်ခြင်းသွားသည်။

ရဲရဲ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ငါ တကယ်ပြောနေတာ ရဲရဲ”

ခပ်သဲ့သဲ့ တောင်းဆိုသံနှင့်အတူ ရဲရဲ၏ခန္ဓာကိုယ်လေး၏ ရင်ခွင်ထဲသွေသွင်းပစ်လိုက်သည်။ ရဲရဲ၏ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် နက်ရှိုင်း၏ရင်ခွင် ကျယ်ကြီးထဲမှာ နစ်မြုပ်ခိုဝင်သွားသည်။

ထိုတဒက်သည် ရဲရဲအဖို့ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုထဲကို ရောက်သွားသလိုပင် ခံစားလိုက်ရသည်။

တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထွေးပွေ့ထားတဲ့ သူ့လက်အုပ်မှာ

အင်အားဖြစ်စေသော စွမ်းအားတွေ ရဲရဲ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ စိမ့်ဝင်စီးမျောနေသလို ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရှိန်းမြဲနွေးထွေးနေသည်။

ထိုအထိအတွေ့ နွေးနွေးကို ရဲရဲ ဘယ်အရာနှင့်မှ မလဲနိုင်အောင် သာယာပိန်းမောမိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ရုန်းထွက်ဖို့လည်း မကြိုးစားမိ။

ထိုည၏ ဖမ်းစားမှုဖြင့် ရဲရဲသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုဝင်ဖို့ လောဘတကြီး တွေးတောလိုက်သည်။

သို့သော် ထိုသာယာချိန်သည် ရဲရဲအတွက် မိနစ်ပိုင်းလောက်သာ ကြာမြင့်လိုက်ပြီး အသိစိတ်တချို့သည် အာရုံကို လာရောက်ပုတ်နှိုးပြီး အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူတစ်ယောက်လိုဟန်မျိုးဖြင့် သူ့ရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း နင် ဒါ ဒါ နင့်စိတ်ရင်းနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အပေါ် ဟန်ဆောင်ပြနေတာ မဟုတ်လား”

ရဲရဲ၏သွေးရူးသွေးတန်းနိုင်သော အမေးကြောင့် နက်ရှိုင်းကျစ်ခနဲ စုတ်သတ်လိုက်ပြီး

“ကျစ် မလိုအပ်ဘဲ ဘာလို့ သွေးရူးသွေးတန်းနိုင်နေတာလဲ၊ ရဲရဲရာ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့က ဘာလဲ လင်မယားလေ၊ ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေ မေးစရာ

လား အရှုံးလေးရဲ့”

ရဲရဲ၏ခေါင်းကို မနာအောင် ခပ်ဖွဖွထုပြီး ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ဆွဲသွင်းဖို့ ထပ်မံကြိုးစား၏။

မဖြစ်ဘူး ဒီအချိန်မှာ ရဲရဲ စိတ်တွေ ပျော့ညံ့နေလို့ မဖြစ်။ ရဲရဲရင်ထဲက ပန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး အချစ်တွေကို သူ မမြင်စေရ။

“ရဲရဲ မဆိုးနဲ့ကွာ၊ လာပါ ငါ နင်တို့သားအမိဘေးမှာ အိပ်ချင်လို့ပါ။ နင့်ကို ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး စိတ်ချ။ ငါတစ်ယောက်တည်း အိပ်ရတာ အထီးကျန်လို့ပါ”

“ဟင့်အင်း မရဘူး။ နင့်ခုတင်မှာ နင်သွားအိပ်”

နက်ရှိုင်း ပဲများလွန်းနေသော ရဲရဲကိုကြည့်ပြီး တင်းလာသည်။

“မအိပ်ဘူးဟာ၊ နင်က ငါ့မိန်းမပဲ နင့်ဘေးမှာ လာအိပ်တော့ ရော နင့်အသားပဲ့ပါသွားမှာမို့လား။ နင့်ဆီက ဒီလို အခွင့်အရေးကို ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ တောင်းခံဖို့ ငါ ညပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့တာ ကြာပြီ။ ဒီညမှ နင့်ဆီက ခွင့်တောင်းမိတာပါ”

“ဟင့်အင်း ငါ ငါ လက်မခံရဲဘူး နင် နင်လည်း ဖခင်လောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲ။ ဗိုက်ထဲက ကလေးကိုလည်း ငဲ့ကွက်ဦးမှပေါ့”

ရဲရဲ စကားဆုံးတော့ နက်ရှိုင်း ခပ်ကြောင်ကြောင် ထရယ်သည်။ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေသော နက်ရှိုင်းကိုကြည့်ပြီး ရဲရဲပင် မျက်လုံး

အပိုင်းသား ပါးစပ်အဟောင်းသားလေး ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟဲ့ နင် ဘာရယ်တာလဲ ငါ ပြောတဲ့အထဲမှာ ရယ်စရာထစ်ခု မှ မပါဘူး”

ရဲရဲ ငေါက်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပြောလိုက်သည်။ နက်ရှိုင်း ရယ်သံနှောသော အသံဖြင့်

“ရယ်မှာပေါ့။ နင်က လိုရာဆွဲတွေးနေတာကိုး။ နင့်အမြင်မှာ ငါက နာဘူးတစ်ကောင် ဖြစ်နေပြီလား”

နက်ရှိုင်း ပေါ်တင်ကြီး ဒဲ့မေးလိုက်သဖြင့် ရဲရဲ အားနာသွားမိသည်။

“ငါ့ရင်ထဲက ဆန္ဒက နင့်ကို ဟို ဟိုဒင်း ဟိုဟာ အိစိကလီ လုပ်ဖို့မဟုတ်ဘူးဟာ နင်ရယ် ငါရယ် ပြီးတော့ ဟောဒီဗိုက်ထဲက ကလေးလေးရယ် မိသားစုဝန်းယောက် ဒီခုတင်မှာ အတူတူ အိပ်ချင်ရုံသက်သက် ပဲ။ ပြီးရင်လေ ပြီးရင်”

နက်ရှိုင်း ရှေ့သို့ စကားမဆက်ဘဲ အခက်တွေ့နေဟန်ဖြင့် နားထင်စပ်ကို လက်ညှိုးနှင့် အမိပ္ပာယ်မဲ့ ကုတ်ခြစ်လိုက်ပြီး ရဲရဲကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းအကဲခတ်လိုက်သည်။ ရဲရဲ မျက်ဝန်းဝိုင်းလေးဖြင့်

“ပြီးရင် ဘာဖြစ်လဲ”

“ပြီးရင် နင့်ဗိုက်ကလေးကို လှန်ပြီး ဗိုက်ထဲက ကလေးရဲ့

လှုပ်ရှားမှုလေးကို ငိုက်နားကပ်ပြီး နားထောင်ချင်တယ်။ ပြီးရင် သူ့ထဲ
နဲ့ ငါ စကားတွေ အနီးကပ်ပြောချင်တယ်။ နောက်ပြီး ငါ ကြားရုံထဲ
တစ်ခုရှိတယ်။ ငိုက်ထဲက ကလေးက ညဘက်ဆိုရင် ငိုက်ထဲမှာ သား
အချိန်ထက် ပိုပြီး လှုပ်ရှားမှုရှိတယ်တဲ့။ အဟဲ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့
ခေါင်းလေးတွေ တံတောင်လေးတွေ ထိုးထွက်လာတာကို ငါ ကြည့်ချင်
တယ်”

နက်ရှိုင်း၏ တောင်းဆိုမှုတွေကြောင့် ရဲရဲ၏ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှု
သော စိတ်တွေ ခုတော့ ဘယ်ဆီသို့ လွင့်ပျယ်သွားမှန်းတောင် မသိတော့

အံ့ဩလွန်း၍ ကိုယ့်ဗဟိုကိုယ်သာ အကြိမ်ကြိမ်ငိုက်ပြီး အော်
ရယ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။ အဲဒီလောက်တောင်ပဲ အနုစိတ်ဆန်ပြီး ကလေး
ချစ်ရသလား။ တွေးကြည့်မြင်ကြည့်ရုံနဲ့တင် ဖခင်တစ်ယောက်၏မေတ္တာ
အတိမ်အနက်ကို ရဲရဲအနေနှင့် ခန့်မှန်းမိနိုင်၏။

ကျေလည်း ကျေနပ်နေမိ၏။

“အဲ အဲဒါဆိုရင်လည်း ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေဘဲ
ဒဲ့ပြောချလိုက်ပါလား နက်ရှိုင်းရယ်”

“နင် ခွင့်ပြုတယ်ပေါ့”

“အင်း”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ရဲရဲရယ်။ ဒါ ဒါဆို နင်တို့သားအဖ

နက်ရှိုင်း အိပ်ခွင့်ပေးမှာလား”

“အင်း”

“ဟေး ဝိုး”

နက်ရှိုင်း အခန်းထဲမှာ ဝမ်းသာအားရ ထခုန်ပြီး လေထဲကို
လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်၏။

ခုချိန်မှာ နက်ရှိုင်း၏ရင်ထဲမှ အပျော်တွေသည် ဘယ်လိုအပျော်
မျိုးနှင့်မှ လာရောက်နှိုင်းယှဉ်၍ ရမည်မထင်။

“ဒါဆို လာလေ ခုတင်ပေါ်သွားကြမယ်”

ရဲရဲ မျက်နှာ ရှက်စိတ်ကြောင့် ရဲရဲနဲ့ ဖြစ်သွားရ၏။ သူက မိုး
မိုးပြောပေမယ့် ကိုယ်က ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ထပ်မံရင်ခုန်၍ လာပြန်
သည်။

ရဲရဲလည်း ဒီလို အနေအထားလေးကို တိတ်တဆိတ် မက်မော
မိတာပဲလေ။

ကိုယ့်လက်ကို ညင်သာစွာ ဆွဲခေါ်ရာသို့ ရဲရဲ အသာတကြည်
လိုက်ခဲ့လိုက်၏။

သူ့ရဲ့ပိတ်တွေနှင့် ပြုံးပျော်နေသော မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရဲရဲ
လည်း သူနှင့်အတူ လိုက်၍ ပိတ်ဖြစ်မိပါ၏။

တကယ်ဆို ရဲရဲလည်း သူ့လိုပဲ ထိုတဖန်လေးကို ဘယ်တော့မှ

၂၂ ◊

နတ်

မကုန်ဆုံးစေချင်ဘူးလေ။

အပြင်မှာ မိုးတွေက ရွာနေဆဲပဲ...။

အခန်း (၃၁)

“နက်ရှိုင်း နက်ရှိုင်း”

အိပ်မက်ထဲမှာလိုလို အပြင်မှခေါ်နေသလိုလို အသံကြောင့်
နက်ရှိုင်း မှေးမှိတ်နေသော မျက်လုံးများ ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။
မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသော
သွေးရူးသွေးတန်း မြင်ကွင်းမျိုး။

“ဟင် ရဲ့ ရဲ့ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီ ဒီကလေးက”
တစ်ကိုယ်လုံး သွေးသံရဲ့ဖြင့် မြင်၍မကောင်းအောင် မြစ်
နေသော ရဲ့ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲတွင် အနီးထုပ်ကလေးနှင့် ချစ်စရာရင်သွေး
လယ်လေး။

“ဒါ ငါတို့ရဲ့ကလေးလေးပါ၊ ဒီကလေးကို နင် တစ်ယောက်

တည်း စောင့်ရှောက်ရတော့မယ်”

“ငါတစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ စောင့်ရှောက်ရမှာလဲ၊ နင်ကလေး နင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

နတ်ရွှေ၏အသံတွေက စိုးရိမ်စိတ်ကြီးစွာဖြင့် လုံးထွေးချစ်ပတ် လို့နေ၏။

“ငါ ငါလေ နင်နဲ့သမီးလေးကိုခွဲပြီး ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနိုင် မယုံလမ်းကို အပြီးထွက်သွားရတော့မယ်”

ရဲရဲ ပါးပေါ်မှ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်း၍လာ၏။

“နင် ဘာတွေလောပြောနေတာလဲ ရဲရဲ၊ နင်က ငါတို့ သားအမိ ဘဝထဲက ဘာလို့ ထွက်သွားရမှာလဲ၊ အဝိပွယ်မရှိဘဲစကားတွေ မပြော စမ်းပါနဲ့ဟာ”

ရဲရဲ ကမ်းပေးသော သမီးလေးကို အငမ်းမရ ပွေ့ချီလိုက်ပြီး ရဲရဲကို လုံးဝ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်သော မျက်နှာမျိုးဖြင့် နတ်ရွှေ သွေးစူး သွေးတန်း ပြောလိုက်သည်။

“ငါ တကယ်ပြောတာ နတ်ရွှေ၊ ငါ ငါလေ နင့်ကိုလေး သမီးလေးကိုရော အရမ်းချစ်တယ်၊ မခွဲချင်ဘူး ဒါပေမဲ့ ငါ့မျှော်လင့်ချက် တွေ ငါ့ရင်ထဲက အချစ်တွေဟာ ခုတော့ တိမ်တိုက်တွေနဲ့အတူ လွင့်နေ ကုန်ပြီ ငါ ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ် နတ်ရွှေရယ် ငါ သွားတော့မယ်”

လက်ကလေး တကာကာပြရင်း နတ်ရွှေနှင့်သမီးလေးကို တော့ခိုင်းထွက်ခွာသွားသော ရဲရဲကို အသိစိတ်ကင်းမဲ့သလို ကြောင်ငေး

ကြည့်ရင်း ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းကျလာသည်။

“ရဲရဲ မသွားပါနဲ့၊ ငါလည်း နင့်ကိုချစ်ပါတယ်၊ ငါနဲ့သမီးလေးကို ဆားမသွားပါနဲ့”

ရဲရဲ မကြားနိုင်တော့ပြီ။

တရွေ့ရွေ့လှမ်းသွားနေသော ရဲရဲ၏ပုံရိပ်သည် နတ်ရွှေ၏ မျက်ရည်ပြည့်နေသော အမြင်အာရုံတွေကြားမှာ မပိပိုးတဝါး။

“ရဲရဲ မသွားပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နင့်ကို ငါ မခွဲနိုင်ဘူး၊ နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်ပါတယ် ရဲရဲရာ”

မျက်လုံးအိမ်မှ စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေက အထိမ်းအကွပ် ခွဲစွာဖြင့် ပါးပြင်ထက်သို့ စီးကျလာ၏။

“ရဲရဲ”

မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်၍ အာခေါင်ခြစ်၍ အော်ခေါ်လိုက်၏။

“နတ်ရွှေ၊ နတ်ရွှေ”

“ဟင် ရဲရဲ”

အထိတ်တလန့် မျက်ဝန်းအစိုင်းသားနှင့် ကြည့်နေသော ရဲရဲကို တွေ့လိုက်တော့ အသိစိတ်အချို့က စိတ်နှင့်လူနှင့် ပြန်၍တပ်ကာ

“ဟင် ရဲရဲ နင် နင် ဘယ်မှမသွားဘူးနော်၊ ငါနဲ့သမီးလေးကို ခွဲမသွားဘူးနော်”

“ဟင် ငါက ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ နင့်ဘေးမှာ အိပ်နေတာလေ၊ နင် ထအော်လို့ ငါ လန့်နိုးသွားတာ”

“ဟင် ဒါဆို ငါ ငါ အိပ်မက်မက်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် နင် အိပ်မက်မက်ပြီး ထအော်နေတာ”

“ဟား၊ တော်ပါသေးရဲ့ဟာ ငါက တကယ်လန့်သွားတာဟာ”

ရဲရဲ လက်ကလေးကို မြတ်နိုးစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ပြောနေသော နက်ရှိုင်းကိုကြည့်ပြီး ရဲရဲပါ လိုက်ပြီးလိုက်သည်။

နက်ရှိုင်း ရဲရဲ၏အရယ်မျက်နှာလေးကို ပြာလွဲလွဲမီးရောင်အောက်မှာ ရီဝေဝေ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ အငမ်းမရ ဆွဲသွင်းဖက်တွယ်ထားလိုက်၏။

“နင့်ကိုငါ အရမ်းချစ်တယ် ရဲရယ်၊ ငါ့အိပ်မက်ထဲမှာ နင်ဟာ ငါနဲ့သမီးလေးကို ထားပြီး လုံးဝပြန်မလာတဲ့လမ်းကို ထွက်သွားတာ။

ငါ့ဖြင့် ကမ္ဘာပျက်မတတ်ကို ပူလောင်သွားရတာ”

ရဲရဲ၏စိတ်စေစားရာတို့သည် ရင်ခုန်လိုက်မောခြင်းတွေနှင့် နွေးမြဲလို့နေ၏။

“နင့်ကို ချစ်နေတဲ့စိတ်ကို နင် မမြင်အောင် ဝှက်ထားကြည့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ ဝှက်လို့မရဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ငါခံစားချက်တွေကို ယုံကြည်စွာ အသိအမှတ်ပြုပေးပါ”

ရဲရဲ ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကို ယုံကြည်ပါ၏။ သို့သော် ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အတိတ်က အရိပ်မည်ကြီးက လုံးထွေးရစ်ပတ်လွန်းစွာဖြင့် ဘယ်အရာကိုမှ လက်မခံရဲ။

အရာရာဟာ အိပ်မက်လိုပဲ ဝေဝါးလွင့်ပျောနေသလို ခံစားရ၏။

“ငါ ယုံကြည်ချင်ပါတယ် နက်ရှိုင်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက နင့်ရဲ့ အချစ်ကိုလက်ခံဖို့ မထိုက်တန်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ”

“ကျွတ် ဘာလို့ မထိုက်တန်ရမှာလဲ၊ ထိုက်တန်လို့ပဲ ဒီလောက် မုန်းနေကြတဲ့ နင်နဲ့ငါ့ကို ကံကြမ္မာက အသေအချာကို ဆုံးဆည်းပေးခဲ့တာပါ”

“ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ငါ့ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို အမုန်းနဲ့စပြီး ကြေကွဲခြင်းတွေနဲ့ ဇာတ်သိမ်းထားတယ်ဆိုတာ နင့်အိပ်မက်က သက်သေတည်နေတာပဲ ဒါကို နင် သိရဲ့လား”

“ဟ ဘာဆိုလဲ နင့်အတွေးတွေ သေးကိုချော်ထွက်နေပြီ၊
စောစောက အိပ်မက်ကို နင့်စိတ်ထဲ ဘာမှထည့်မထားနဲ့ အိပ်မက်တိုင်း
ငါတို့ချွဲကံကြမ္မာကို ကြိုတင်ပြီး စီရင်ချက်ချနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ကဲ
အိပ်တော့ ညနှစ်နာရီတောင် ထိုးပြီးနေပြီ”

နက်ရှိုင်း နံရံမှ နာရီကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး ညှိုးဖျော့နေသော
ရဲရဲ၏ပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ငါ မအိပ်ချင်တော့ဘူး”

အမှန်ပင် ရဲရဲ အိပ်၍မပျော်နိုင်တော့။

“မအိပ်လို့မရဘူး။ ကိုယ့်က ကိုယ့်ဝန်ဆောင်သည် အိပ်နေ
မဝရင် အထဲက ကလေးရော လူကြီးရော အင်အားယုတ်တတ်တယ်”

ပခုံးလေးကို ကိုင်ပြီး ရဲရဲ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို အိပ်ရာထက်မှာ
လှဲအိပ်စေလိုက်သည်။ ရဲရဲ အလိုက်သင့်ပြန်လှဲလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရဲရဲ ကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်းပါးလေး လွှမ်းခြုံပေးရင်း
သူ့ပါ ရဲရဲဘေးမှာ လှဲအိပ်လိုက်သည်။

သူ့၏ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲကို ရဲရဲ၏ကိုယ်လေးကို တွေးဖက်ထား
၏။

ဘယ်လောက် အံ့သြရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ ညချမ်းလေးလဲလို့
ကိုယ် လက်ထပ်ယူထားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို အမှန်းတွေနဲ့ ချဉ်

နှောင်ပြီးမှ အခု ထိုအမှန်းတွေကို ဥပေက္ခာပြု ကျောခိုင်းပြီး အချစ်သစ်
တွေနှင့် ပျော်မွေ့ဖို့ ရင်ထဲက ခံစားချက်အစစ်အမှန်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့သော
အချိန်ကာလမှာ ခုလို သန်းခေါင်ယံအချိန် ညနှစ်နာရီမှာတဲ့လား။

ဒါမှမဟုတ် သူ အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်သူလို ကယောင်
ကတမ်း ဖြစ်နေတာလား။

သို့သော် သူ့ရင်ခွင်က ရင်ခုန်သံတွေနှင့် ထပ်တူနေပြန်တော
တော့ အသေအချာပါပဲ။

ခုတော့ ချစ်ခြင်း၏လုပ်ကြံခြင်းကြောင့် အမှန်းတွေ ပြာကုန်ခဲ့
ရလေပြီ။ ဒါဟာ အမှန်းရဲ့နိဂုံးပဲ။ အမှန်းရဲ့ နိဂုံးဟာ အချစ်ရဲ့နိဒါန်း
အစပဲဆိုတာ ရဲရဲ သိလိုက်ချပြီ။

ရင်ခုန်သံတွေကို ကျောသပ်ပြီး ဆုံဆည်းခြင်းလမ်းမပေါ်မှာ
ခိုးမမြင် လေမမြင် လျှောက်လှမ်းချင်ပေမယ့်လည်း အခွင့်က သာပါ
လော...။

တရားကို ငါ့အနေနဲ့ ပိုးစိုးပက်စက် စော်ကားသလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ရဲရဲရယ် မင်းညိုရဲ့ကလေးပါဆိုတာကို နင်နဲ့ မင်းညိုရယ် ပြီးတော့ ငါရယ်ပဲ သိတာလေဟယ်၊ ငါကတော့ ဘယ်တော့မှ ဒီကိစ္စကို နက်ရှိုင်းကို ဖွင့်ပြောမိမှာမဟုတ်ဘူး။ နင့်အရေးကိစ္စဟာ ငါ့အရေးကိစ္စပဲ လေ၊ နောက်ပြီး မင်းညိုလည်း ဒီမှာရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းညို ဒီအိမ်က ထွက်သွားတာကိုက နင့်အတွက် အရမ်းကောင်းသွားတယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို နင် ဖွင့်ပြောမှသာ သိတော့မှာပေါ့”

“ဟင်အင်း ငါ နက်ရှိုင်းအနားမှာ အဲဒီလို မရိုးသားတဲ့စိတ် ကြီးနဲ့နေဖို့ စိတ်မရဲတော့ဘူး”

စိန်ခနဲ ထွက်ကျလာသော မျက်ရည်ကြည်တို့ကို လက်ဖျံဖြင့် ဆွဲသုတ်လိုက်ပြီး ရင်ထဲက လေးနက်သော ဆန္ဒတစ်ခုက သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူရဲ့ အကြံဉာဏ်တွေကို ညင်သာစွာ ဖယ်ရှားခဲ့၏။

နွေးအိ ခေါင်းမာလွန်းတာ နှစ်ယောက်မရှိသော သူငယ်ချင်း ကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လို အကြံဉာဏ်မျိုး ပေးရမှန်းတောင် မသိတော့။

“ဒါနဲ့ နင်ပြောတော့ သူ့ကို ဒီကလေးဟာ သူ့ကလေး မဟုတ် ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းကို သူသေအံ့ဆဲဆဲ အချိန်ရောက်မှ ဖွင့်ပြောတော့မယ် ဆို”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီတုန်းက ငါ သူ့ကိုမုန်းနေသေးတဲ့အထိလေး”

အခန်း (၃၂)

တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော ရဲရဲကိုကြည့်ပြီး နွေးအိ သက်ပြင်း ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက် ချမိမှန်းပင် မသိတော့။ နင် မိုက်လိုက်တာဟယ် ဟုလည်း အပြစ်မတင်ရက်တော့။

“နင် မှားခဲ့တဲ့ အမှားတွေကို ခုမှ နောင်တတွေနဲ့ သင်ပုန်းချေ ဖို့ ကြိုးစားနေလို့ရော ဘာထူးတော့မှာလဲ၊ ရဲရဲရယ်၊ ဒီအချိန်က ဘာ လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ အရင်ဆုံး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမယ့်အချိန်၊ ငါကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီကိစ္စကို လုံးဝဖွင့်မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်သွားစေချင်တယ်။ နင် လည်း ကိုယ်ဝန်ကရင့်လာပြီဆိုတော့ နင့်စိတ်တွေကို အဖိစီးမခံပါနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ မင်းညိုရဲ့ကလေးလေး၊ ဒီကိစ္စကြီးက တစ် သက်လုံး ဖုံးထားလို့ ရမတဲ့လား၊ ရခဲ့တယ်ပဲထား နက်ရှိုင်းရဲ့မေတ္တာ”

ခုတော့ အဲဒီအမုန်းတွေ ငါ့ရင်ထဲမှာ တစိုးတစိမ့်မှ မရှိတော့ဘဲ ခု သူ့
ဘေးမှာ သူ့သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် နေနေရတာကိုက
စိတ်မလုံတော့တာ”

“စိတ်လုံတာတွေ စိတ်မလုံတာတွေကို အသာဘေးချိတ်ပြီး
အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းနိုင်မယ့်နည်းလမ်းကိုပဲ ရွေးချယ်ပါတော့ ရဲရဲရယ်
ဒါဆို နင်ရော နင့်ကလေးရော နက်ရှိုင်းအနားမှာ တစ်သက်စာ ထာဝရ
နေလို့ရပြီ”

“နွေးအိ အကြံပေးချက်တွေက အရင်က ငါ့ရင်ထဲက အမုန်း
တရားတွေ ရှိစဉ်တုန်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခု ငါ့ရင်ထဲမှာ
နက်ရှိုင်းကို ချစ်မိတဲ့အချစ်တွေ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကိန်းအောင်း
ခိုင်နေခဲ့လဲ မသိဘူး။ ငါ သတိထားမိတဲ့အချိန်ရောက်တော့ ငါ ငါ့ထေ
နက်ရှိုင်းကို အရမ်းချစ်မိနေပြီဟယ်။ တစ်ခါတလေ ငါ့ရဲ့စိတ်ကို ငါ့ကိုယ်
တိုင် အံ့ဩလွန်းလို့ ဘယ်လိုယုံကြည်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ပြောနေသော ရဲရဲ၏စကားလုံးတိုင်းက
အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ သက်ဝင်လို့နေ၏။

“ဒါဆို နင် ဖွင့်ပြောမယ်ပေါ့”

နွေးအိရဲ့ အမေးကို ရဲရဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ငါ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်”

နွေးအိ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သွားအောင် ရင်ထိတ်
သွား၏။

“ဒါဆို နင်ရော နင့်ငိုက်ထဲက ကလေးကိုရော သူ မုန်းသွား
မှာပေါ့။ နင် ဒါကို ခံနိုင်ရည်ရှိလို့လား ရဲရဲရယ်။ ငါတော့ နင့်အစား
စိတ်ညစ်လွန်းလို့ သေတောင်သေလိုက်ချင်တယ်”

ကိုယ့်အတွက် ပူပန်ပေးနေသော သူငယ်ချင်းကို ကျေးဇူးတင်
သော အပြုံးခပ်ယဲ့ယဲ့ဖြင့် တုံ့ပြန်ရင်း

“ငါ့ကိုယ်တိုင် ရေးခဲ့တဲ့ ကံကြမ္မာပဲ။ ငါ့မှာ ဘာများရွေးခြယ်
ခွင့်ရှိဦးမှာလဲ”

နွေးအိ အလေးပင်ဆုံး သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်ပြီး ရဲရဲ၏
စိတ်ကို နားအလည်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာမှ မတားဆီး
ချင်တော့။

“နင် အတော်လေး ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားပြီးမှ ဖွင့်ပြော
နော်။ သူ လက်မခံခဲ့ရင် နင့်ဘက်က ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကိုလည်း
ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

နွေးအိ သတိပေးစကားကြောင့် ရဲရဲ ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ခေါင်းညိတ်
လိုက်သည်။

“ငါ့ကို စိတ်ပူပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ် နွေးအိရယ်။

ငါ ဘယ်လိုကံကြမ္မာမျိုးနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ ငါနဲ့အတူ ငါ့ရင်သွေး
လေး ရှိနေတာပဲ။ သူ့ဟာ ငါ့ရဲ့အင်အားတစ်ရပ်ပဲလေ”

“ငါလည်း နင့်အတွက်ပိုင်းပြီး ဆုတောင်းပေးပါမယ်ဟယ်
နင့်နဲ့နက်ရှိုင်းကြားက ဖျက်မရတဲ့အရိပ်မည်းကြီး သူ့အလိုလို ပပျောက်
သွားပါဖူး”

“နက်ရှိုင်း ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ သိခဲ့ရတဲ့နောက်ပိုင်း အဲဒီစိတ်
ကလေးတစ်ခုနဲ့တင် ငါ အရာရာကို ကျေနပ်ရောင်ရဲနိုင်ပါပြီ နွေးအိရယ်”

“အင်း နင်ရော နက်ရှိုင်းရော ဒီကလေး ကိုယ်ဝန်ရှိပြီးတဲ့
နောက်ပိုင်း ထင်မှတ်မထားလောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ငါတို့ရဲ့ကလေးလေးက ချစ်ခြင်းတရားတွေ သာ
ဆောင်လာပေးတဲ့ လောကရဲ့အချစ်စေတမန်လေးပေါ့။ ငါတို့အတွက်
တော့ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်ပဲလေ”

“ငါ ထင်ပါတယ် နင်တို့ရဲ့အနာဂတ်ကို ဒီကလေးလေး
လှလှပပလေး ရေးခြယ်ပေးမှာပါ”

နွေးအိ ဝေဖန်သုံးသပ်ပေးသော မျှော်လင့်ချက်စကားလုံးအ
ကြောင့် ရဲရဲအိမျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ကလေး ဖျတ်ခနဲ ရှုပ်ပြေးသွား

ရင်ခုန်သံသည် နေရောင်ထဲမှာ ပွင့်နေသော ပန်းပွင့်တွေ
နွေးထွေးနူးညံ့၍နေသေးသည်။

ဝမ်းနည်းငြိမ်သက်နေသော ကိုယ့်စိတ်ကို အငြိုးငြိုး ထပ်ထပ်
အောင် ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်ထိတော့ ကြောင့်

ထိတ်သော ကာလမဲ့ရန်ထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်သေး။

တကယ်တော့ အမုန်းတွေရဲ့အသိပ်သင့်ခဲ့ရသူလေ။

ကကြီးထွေးပျက်ကုန်က

ယောက်လုံးရှိနေရက်နဲ့ တခြားယောက်ျားနဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့ မင်းချစ်ကို ငါ နောက်ထပ် မတွေ့ချင်တော့ဘူး”

“မောင်ရယ် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီအမှားက ရေညှိ ရွယ်ဘဲ မှားခဲ့တဲ့အမှားပါ။ ဝေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

အမျိုးသမီး၏ငိုကြွေးချက်မ တောင်းပန်တိုးလှူပြီးနေသောအထိ ကို ရဲရဲ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ဘာဖြစ်လို့များ ကိုယ့်အဖြစ်နဲ့ တစ်ထပ် တည်းနီးပါး တူနေသော ထိုအဖြစ်အပျက်ကြီးနဲ့မှ လာရောက် ကြုံတွေ့ နေရတာလဲ။

ကံကြမ္မာက တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ နက်ရှိုင်းကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် သတိပေးနေတာများလား။ မလုံလဲစွာဖြင့် ရဲရဲ နက်ရှိုင်းကို ကြည့်လိုက် သည်။

နက်ရှိုင်း မျက်နှာပေါ်မှ စိတ်ပျက်သော အမှုအရာနှင့် ထိုအတွဲ ကို ကြည့်နေသဖြင့် ရဲရဲ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ အင်အားတွေ စုပ်ယူခြင်းခံလိုက်ရ သလို မျှော်လင့်ချက်တွေမဲ့ကာ အရုပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“နက်ရှိုင်း ငါလည်း အဲဒီဒီမ်းကလေးလိုမျိုး တခြားလူနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို နင်နဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ပါလို့ ညာပြောခဲ့ရင်ရော နင် ဘယ်လိုခွဲပဲ မလဲ”

အခန်း (၃၃)

လေညှင်းတို့ ဝေ့ဝဲတိုက်ခတ်နေသော ရွှေအိုရောင် ညအေး လေးသည် သာယာကြည်နူးစရာ မြင်ကွင်းတို့နှင့် လှပတင့်တယ်နေ လောက် ရဲရဲ ရင်ထဲက ခံစားမှုအလိပ်လိုက်ကတော့ အပူသောက ထူ နှင့် လောင်ကျွမ်းဆွေးမြေ့ကာ စုတ်ပြတ်သတ်၍နေ၏။

သောကအပူလုံးတွေနှင့် အာရုံတွေ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေကြ ကြားထဲ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရန်လာဖြစ်နေသော စုံတွဲတစ်တွဲစီမှ အတိုင်းကြား နေရသည့် ပြဿနာကြောင့် ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်မလုံး၊ သူလို မျက် အမှုအရာမျိုးဖြင့် ကိုယ့်ဘေးမှာ ထိုင်နေသော နက်ရှိုင်းကို မသိမလဲ ဝေ့ခနဲ ခိုးကြည့်လိုက်၏။

“မင်းဟာ သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမယုတ်ပါ၊ မင်းယောက်ျား ငါ

ထူးဆန်းသော ရဲရဲ အမေးကြောင့် နက်ရှိုင်း မျက်နှာနု
အနည်း ငယ် တည်သွားပြီး ရဲရဲကို ဖျတ်ခနဲ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်ပြီ။
“နင် ငါ့ကို ဘာတွေ့လာမေးနေတာလဲ”

“ငါမေးတာကိုပဲ ဖြေစမ်းပါဟာ”

ရဲရဲကလည်း ဇွတ်မေး၏။

နက်ရှိုင်းနှုတ်မှ ဖြေလိုက်သော အဖြေသည် ရဲရဲတစ်စာထံ
နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး အတော်လေးကို အရေးပါပါ၏။

“ဖြေစရာလား နင်ဆိုတဲ့ ငါ့မိန်းမက အဲဒီလို အတန်းအစား
ထဲကမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ကို အဲဒီလို လာမေးတာနဲ့တင် တော်တော်
တရားလွန်နေပြီ။ စိတ်ထဲမှာ မရိုးမရွှေဖြစ်ပြီး ဆွဲတောင်ထိုးချင်လာပြီ။

နက်ရှိုင်း၏မာန်အပြည့်ပါသော စကားကြောင့် ရဲရဲ ရင်
ဖျင်းခနဲ ကျင်တက်သွားသည်။

ဖျက်ယွင်းတော့မည့်ဆဲဆဲ မျက်နှာကို အပြုံးဖြင့် အကား
ကွယ်ယူလိုက်ပြီး

“ဖြေပါ ငါ သိချင်လို့ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ငါ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ သိချင်လို့”

“အချစ်စမ်းချင်ရင်လည်း တခြားနည်းနဲ့စမ်းပါလားဟာ။
မချွတ် ဒီလိုကိစ္စကြီးနဲ့ လာစမ်းရလား။ အဟား ငါ့မိန်းမသာ ဒီ

မိန်းမမျိုးဆိုရင်လေ အဲဒီအကောင်ကိုရော နင့်ကိုရော တစ်ခါတည်း
သတ်ပြီး ငါက ကြိုးစင်ပေါ်ကို အပြုံးတစ်ချက် မပျက်ဘဲနဲ့ တက်သွား
လိုက်မှာ ရှင်းလား”

နက်ရှိုင်းထံမှ ကြားလိုက်ရသော စကားလုံးရင့်ရင့်တွေက ရဲရဲ
အဖို့ အရှင်လတ်လတ် အသတ်ခံရတော့မည့်သူလို ဆောက်တည်ရာမရ
ဖြစ်သွား၏။

ဒီစကားလုံးတွေဟာ ရဲရဲ၏မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့်အတူ ရင်ထဲက
နက်နဲသော အချစ်တွေကိုပါ အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ် ဖြစ်အောင် တစ်စိ
ချွေလိုက်သလို ဖွစားကြခဲ့ရ၏။

တဒိန်းဒိန်းဖြင့် အနုနုမြန်လာသော စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတွေက
မျက်နှာပေါ်ကို အလှအယက် တိုးဝေ့တက်လာကြ၏။

“ရဲရဲ နင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

လေတိုက်၍ ဝေ့ဝဲကျနေသော ဆံပင်အချို့ကို သပ်တင်ပြီး
ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်သော နက်ရှိုင်း၏အသံကြောင့် ရဲရဲ အထိတ်တလန့်
ဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်ရင်း

“ဟင့်အင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နင်ပြောတဲ့ပုံစံကြီးကိုကြည့်ပြီး

ငါ အရမ်းလန့်သွားလို့ပါ”

“အဟား ဟား ငါက နင် ဘာများဖြစ်သွားတာလဲလို့ မိတ်ယူ

သွားတာပဲ၊ ငါက အဖြစ်ကို ပြောပြတာပါ။ နင်နဲ့ငါကြားမှာ ဒီလိုဖြစ်လာ
ရော့ ဘာအကြောင်းမှမှ မရှိတာ၊ အလကား အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ
လျှောက်မေးပြီး သူပဲ သွေးကြောင်နေတယ်၊ ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ
မသိဘူး”

ရဲရဲ၏ပါးပြင်ကို မနာအောင် ခပ်ဖွေ့ ဆွဲလိမ်လိုက်သော
နက်ရှိုင်း ၏မျက်နှာမှာ ရဲရဲ၏အမူအရာ ပျက်ယွင်းသွားသော
အနေအထားကို နည်းနည်းလေးမှ ရိပ်စိပ်ပုံမပေါ်။
သောကဦးနှိုးသွားတစ်ယောက်လို ပြူးကြဲ သွက်လက်နေ၏။

သူ့အနာဂတ်မှာ စောင့်ကြည့်နေသည့် ပြဿနာတစ်ရပ်ကို နည်း
နည်းလေးမှ ရိပ်စိပ်ပုံမပေါ်။

ရဲရဲမှာသာ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို မထွေးနိုင်မအန်နိုင်
ဖြစ်နေရတာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိတ်နှင့်လူနှင့်မကပ်။

သူ့ရဲ့အသက်ရှူနှုန်းနှင့်အပြိုင် အရိပ်မည်းကြီးက အချိန်နှင့်
တစ်ပြေးညီ လိုက်ပါတွယ်ငြိ၏။

နက်ရှိုင်းအပေါ်မှာ သူမဟာ ကြောက်မတ်ဖွယ်ကောင်းသော
အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဆိုတာကို နက်ရှိုင်းသာ သိခဲ့ရင် သူ့ရဲ့
မေတ္တာတရားနှင့် မာနကို ရိုက်ချိုးတယ်ဆိုပြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကို အပြစ်
ပြောကာ သူမ၏အသက်စိဉာဉ်တွေကိုတောင် အငြိုးနှင့်သုတ်သင်ပစ်

လေးမသိ။

တွေ့ကြည့်ရုံနှင့်တင် ရင်ဘတ်နေရာက တဆစ်ဆစ် နာကျင်ခဲ့

“ပြန်ကြရအောင် နက်ရှိုင်း”

“အင်း ပြန်တော့မလို့လား”

“အင်း အဲဒီအတွဲ ရှေ့ဘာဆက်ဖြစ်မယ် ဘယ်လိုတွေပြောကြ
မယ်ဆိုတာ ငါ မကြည့်ခဲ့တော့ဘူး”

“ဘာဆိုလဲဟာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လေကောင်းလေသန့် ရှုတာ
ပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အာရုံမစိုက်စမ်းပါနဲ့၊ ပြီးရင် ငါတို့ မာမိဘို့အိမ်
ဝင်ကြမယ်”

“နောက်နေမှ သွားပါလား နက်ရှိုင်းရယ်”

“ဘာလဲ နင် စိတ်မကြည်ဘူးလား၊ ဒါဆိုလည်း နောက်မှပဲ
သွားတော့မယ်လေး အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူကြတာပေါ့”

ရဲရဲ ကျေနူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် နက်ရှိုင်းကို မော့ကြည့်ကာ
ခေါင်းလေး ဆတ်ပြလိုက်၏။

ဒီအချိန်မှာ ငါ ခပ်တိတ်တိတ်လေး ကြော့ကွဲချင်နေလို့ပါ နက်
ရှိုင်းရယ်၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ နင့်ဘဝထဲက ငါ့ကို ထွက်သွားခွင့်ပြုပါတော့၊
ငါ့ရဲ့အပြစ်တွေကို နင့်ရှေ့မှာ ဝန်မခံရတဲ့ ငါ့ရဲ့အားနည်းချက်ကြောင့်

RJ ◊

နတ်သီး

နင်နဲ့ငါနဲ့ ဒီတစ်သက် သက်ဆုံးတိုင် မပေါင်းဖက်ရတော့ဘူး။
 နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိခဲ့ရင်တော့ နင်နဲ့ပြန်ဆုံဖို့အတွက် ငါ မျှော်
 လင့်ချင်သေးတယ်။ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။
 နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်မိသွားပြီ နက်ရှိုင်းရယ်။ ငါ သိပ်ချစ်တဲ့
 နင့်ကို ခပ်တိတ်တိတ် ကျောခိုင်းခဲ့ရမယ့် ငါ့အဖြစ်က ဘယ်လောက်
 ရင်နာစရာကောင်းလိုက်သလဲလို့။

“ဟေ့ ဒီကောင်မလေး ဘာတွေ အဲဒီလောက် တွေးနေရတာလဲ
 ထ ပြန်မယ်ဆိုရင်လည်း သွားကြရအောင်”

“အင်း သွားကြရအောင်လေ”
 လက်မောင်းကို ဖေးကူထစေသော နက်ရှိုင်း ဆွဲထူရာထို့
 အလိုက်သင့်လေး ထလိုက်၏။

ဖြတ်တိုက်လာသော လေနုအေးကို တစ်ဝကြီး ရှုရှိုက်လိုက်ပြီး
 ပြာလွင်နေသော မိုးသားပြာပြာကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်လိုက်သည်။
 ကောင်းကင်ကြီး ကိုယ့်ကိုပြုံးပြနေသလားပဲ။

အခန်း (၃၄)

ညသည် ကြေကွဲစိုးထိတ်ခြင်းတွေနှင့်အတူ ရဲရဲကို ကရုဏာ
 သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

နံရံမှာချိတ်ထားသော နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ညရစ်နာရီ
 ထိုးပြီး ကော်ဖီထဲကို အိပ်ဆေးထည့်တိုက်ထားသဖြင့် တုတ်တုတ်တောင်
 မလှုပ်ဘဲ အိပ်မောကျနေသော နက်ရှိုင်းကိုကြည့်ပြီး လှဲအိပ်နေရာမှ
 မပေါ့မပါးသော ကိုယ်ဝန်ဖြင့် အားယူထလိုက်သည်။

ကိုယ်ပေါ်မှ နက်ရှိုင်း လွှမ်းခြုံပေးထားသော ဝမ်းစောင်ပါးလေး
 ကို ဆွဲဖယ်လိုက်ပြီး ခုတင်ထက်မှ ကိုယ်ကိုဖော့ကာ ဆင်းလိုက်သည်။

ဒီအချိန်ဆို နွေးအိ ခြံရှေ့မှာ သူ့ကားနှင့်စောင့်နေလော့အိပ်ပြီး
 နွေးအိလည်း ရဲရဲ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တားမရသည့်အဆုံး ရဲရဲ

www.burmeseclassic.com

တိတ်တိတ်လေး ကလေးသွားမွေးမည့်နေရာကို သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့မည် ဟု ဇွတ်အတင်း တောင်းဆိုသဖြင့် ငြင်းမရသည့်အဆုံး လက်ခံလိုက် ရသည်။

ရဲရဲ ရှိနေမည့်နေရာကို မည်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်ပေမယ့်လည်း တကယ်တမ်း ရဲရဲ မွေးဖွားဖို့ အရေးကြီးတဲ့အချိန်ဆိုရင်တော့ ရဲရဲ နားမှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိမှဖြစ်မည်။

နွေးအိ သိပြီဆိုရင်တော့ ရဲရဲ မိဘတွေနှင့် နက်ရှိုင်းပါ ရဲရဲ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ အနှေးနှဲအမြန် သိတော့မည်။

သို့သော် ပြဿနာတစ်ခုကို မြို့ထားပြီး ရောင်ပုန်းနေလို့ရော အချိန်ကာလတစ်ခုက ထိုပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်တာမှ မဟုတ် တာ။ သိတော့လည်း သိပစေတော့ပေါ့။

အတွေးတို့နှင့်အတူ ဆေးရုံစာရွက်စာတမ်း ဘဏ်စာအုပ်နှင့်လို အပ်သလောက် ငွေအချို့ကိုသာ လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး အခန်း ထဲမှာ တိတ်တဆိတ်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ထွက်ခွာဖို့ ခြေလှမ်းတွေ လှမ်းမည်ဆိုကာမှ မျက်စည်ဝေသော မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက နက်ရှိုင်း အိပ်ပျော်နေရာသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် နက်ရှိုင်း၏အိပ်မောကျနေသော ရှင်းသန့်သည့်

မျက်နှာလေးကို ထိုးကြည့်လိုက်ပြီး နောက်ဆုံးအနေနှင့် ခပ်ဖွဖွ နှမ်းလိုက် သည်။

ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ လေးပင်သော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ထွက် ခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ကြီး၏တိတ်ဆိတ်မှုက ရဲရဲကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ကြသည့် အနေဖြင့် ကြေကွဲစွာ စောင့်ကြည့်နေကြသလားပင်။

တစ်သက်စာလမ်းခွဲရပြီဆိုသည့် စိတ်ခံစားမှုသည် တစ်ဆင့် ပြီးတစ်ဆင့် ပြောင်းလဲနေပြီး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးသော ခံစားမှုဆီသို့ အဟုန်ပြင်းစွာ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ လောကတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာထက် အရေးကြီး သော စိတ်ခံစားမှုတွေလည်း ရှိတတ်ကြပါလားဟု တွေးမိသည်။

ခြေလှမ်းတွေကို သွက်နိုင်သမျှ သွက်လိုက်ပြီး ခြံအပြင်သို့ လျှောက်ခဲ့လိုက်ပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ သံယောဇဉ်မပြတ်စွာ တစ်ချက်လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

မီးရောင်တွေ ထိန်လင်းနေသော အိမ်ကြီးက ညအမှောင်မှာ ထီးထီးကြီး ငြိမ်သက်နေ၏။

ရဲရဲ ထွက်လာတာမြင်တော့ နွေးအိ ရပ်ထားသော ကားအိမ်မှ သင်းပြီး ရဲရဲဆီ လျှောက်လာ၏။

“ငါက နင်စိတ်ပြောင်းပြီး မလာတော့ဘူး ထင်လို့ ဝမ်းသာနေတာ”

“လာမှာပေါ့ နွေးအိရယ်၊ မလာပဲနေမလား”

“အေးပါ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါဟယ်၊ ခိုက်ထဲကကလေးလည်း ထွက်ကျပါဦးမယ်”

ခပ်မြန်မြန် လျှောက်နေသော ရဲရဲကို လက်မောင်းမှ တွဲလိုက်ပြီး စိုးရိမ်စွာ သတိပေးလိုက်၏။

“နက်ရှိုင်း နိုးပြီး ငါ့နောက်လိုက်လာမှာစိုးလို့ပါဟယ်”

ရဲရဲ အသံတွေ မသိမသာ တိုးတိတ်အက်ကွဲနေ၏။

“ကားကို ငါ မောင်းမယ်လေ”

“အမလေး မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ စတီယာရင်ကြားမှာ ခိုက်ညှပ်နေဦးမယ်၊ နဂိုကတည်းကမှ ဒီကိစ္စမှာ ငါက ကြံရာပါ ဖြစ်နေရတဲ့ကြားထဲ”

“မဆိုင်ပါဘူးဟယ် ငါ့ပြဿနာကို နင်က ဘေးကနေ တားမရလို့ ကူညီပေးတာပဲ၊ ငါကလေး လူ့လောကထဲကို ရောက်မလာခင် ငါ စိတ်အေးအေးသက်သာနေချင်လို့ပါဟယ်၊ မွေးပြီးရင်တော့ ဒီပြဿနာကို အဆုံးထိ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းမှာပါ၊ ကဲ ပြောနေကြတာထက် မြန်မြန် တက်၊ ငါ မမောင်းရဘူးဆိုလည်း နင်ပဲ မောင်းတော့”

ရဲရဲ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ လှေခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

နွေးအိက ကားမောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားပတ်ကို နှိုးလိုက်သည်။ ကားရှေ့မီး ထိုးလိုက်တာနှင့် ကားမီးရောင်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရ၍ ရဲရဲ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင်ခနဲသွား၏။

“ဟင် သူ မင်း မင်းညို မဟုတ်လားဟင်”

နွေးအိကကားကြောင့် ရဲရဲ ကားမီးရောင်ထိုးထားသော လူကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။ မင်းညို သူတို့ကားဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်။

“ရဲရဲ ဒါက ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

ကားတံခါးဘောင်ကို လက်ထောက်ကာ ဝိုင်းပြီးမေးလိုက်သော အမေးကြောင့် ရဲရဲ အမှောင်ထဲမှ မသဲကွဲသော မင်းညို၏မျက်နှာကို ခပ်စူးစူး ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်သိဖို့ မလိုဘူး ထင်တယ် မင်းညို”

“ကျွန်တော် မလိုဘူးလို့ ရဲရဲ ထင်နေလား”

“ကျွန်မကိစ္စ ကျွန်မရှင်းမှာပဲ”

“ကျွန်တော် ဝင်ရှင်းပေးရင် အားလုံး ပြေလည်သွားမယ်ဆိုရင် ရော”

မင်းညို စကားကြောင့် ရဲရဲ နာနာကျင်ကျင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ပွဲလန်တုံး ဖျာဝင်ခင်းမလို့လား။ ဒါဆိုရင်တော့ လာရာလမ်းကိုသာ ပြန်လှည့်လိုက်တော့ မင်းညို၊ ပြဿနာတစ်ခုကို ရှင်နဲ့ အတူ လက်တွဲပြီး မဖြေရှင်းနိုင်ဘူး။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဖြေရှင်းမယ်၊ ဘယ်သူမှ ဝင်ပါစရာ မလိုဘူး။ ကျွန်မဘဝကို နက်ရှိုင်းရုံ အမုန်းတွေအောက်မှာပဲ ရှင်သန်ရစေဦးတော့ ကျွန်မ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရှင်သန်လိုက်မယ်”

“ဒါက ရဲရဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။ ကျွန်တော်က ရဲရဲ ထင်သလို ရဲရဲကို တာဝန်ယူပါရစေလို့ လာတောင်းဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ရဲရဲနဲ့ နက်ရှိုင်းကြားက ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်ကို လာပြီး ဖော်ထုတ်ပေးရုံပါ။ ပြီးရင် ရဲရဲ ဆုံးဖြတ်ချင်သလို ဆုံးဖြတ်လို့ရတယ်”

မင်းညို ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေသည်ဆိုတာကို ရဲရဲ ဘာမှ နားမလည်နိုင်တော့။

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ နားရှင်းအောင်ပြော၊ အရည်မရအဖတ်မရ ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ အချိန်ကုန်ခံပြီး နားထောင်မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ရဲရဲ ဘဝတစ်သက်စာ အကျိုးရှိစေမယ့်အကြောင်းအရာလေး တစ်ခုပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ နားရှင်းအောင်ပြော၊ ဒီအချိန်ဟာ ကျွန်မ

ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲပစ်ရမယ့်အချိန် ဖြစ်နေလို့ပါ မင်းညို”

ရဲရဲ စိတ်စောစွာဖြင့် ကားတံခါးကို ဖွင့်ခင်းလိုက်သည်။ မင်းညို မပါးကြီးနှင့်မို့ ရဲရဲ ပုံစံကိုကြည့်ရတာ မင်းညို စိတ်မသက်သာလှ။ ရဲရဲ မင်းညိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မတူညီတဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့ အကြည့်ချင်း ဆိုလိုက်ကြ၏။

ကိုယ်ဝန် အတော်လေး ရင့်နေသော ရဲရဲ၏ဗိုက်ကို မင်းညို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲရဲပါ စိတ်မလုံသူလို သူ့ဗိုက်သူ ပြန်ငဲ့ကြည့်ပြီး မင်းညိုကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ဒီကိုယ်ဝန်ဟာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ရတာ မဟုတ်ဘူးလို့ အရင် ဆုံး ပြောချင်တယ်”

“ဘာ ဒီကိုယ်ဝန်က ရှင်နဲ့မဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား”

ရဲရဲ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး မင်းညိုကို နားမလည်နိုင်သော မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ခပ်စူးစူး ကြည့်လိုက်ပြီး

“ရှင် ရူးသွားပြီလား။ ဒီအချိန်မှာ ရှင်ကိုယ်ဝန်မဟုတ်ဘူးလို့ လာပြီး ငြင်းနေတော့ရော ကျွန်မက ရှင်ကို ဇွတ်အတင်း ကလေးအဖေ နေရာမှာ ဝင်ရပ်ခိုင်းနေလို့လား”

ရဲရဲ အသံတိုသည် တင်းမာပြတ်သားနေ၏။ မင်းညိုထံမှ ရယ်သံ ခပ်တိုးတိုး ထွက်လာ၏။

“မဟုတ်ဘူး အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်က ဒီဇာတ်လမ်း ဒီလိုဖြစ်လာအောင် အဓိက ဖန်တီးတင်ဆက်သူက နက်ရှိုင်းပါ”

“ဟင်”

ရဲရဲ အံ့ဩလွန်း၍ မြေပြင်ပေါ်ရပ်နေသော ခြေအစုံပင် ခွေယိုင် လဲချင်နေ၏။

“ဟုတ်တယ် တကယ်တော့ အဲဒီ မင်္ဂလာဦးညမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ တဲ့အကြောင်းအရာတွေအားလုံးဟာ ကြိုတင်ကြံစည်ထားတဲ့ အကွက်တွေ ချည်းပါပဲ။ ရဲရဲ ထင်သလို ကျွန်တော်နဲ့ရဲရဲ အဲဒီညက လုံးဝ မမှားယွင်း ခဲ့ကြပါဘူး”

ရဲရဲရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါ ဒါဆို ကျွန်မက ဘယ်သူနဲ့ မှားယွင်းခဲ့တာလဲ၊ ဒီ ဒီကိုယ် ဝန်ဟာ နက်ရှိုင်းနဲ့မှားယွင်းလို့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်မဟုတ်တာတော့ သေချာ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နက်ရှိုင်း မှုလာတဲ့ညတိုင်း ကျွန်မ နက်ရှိုင်း အနားမှာ ရှိနေပေမယ့် ကျွန်မကို နက်ရှိုင်း ဘာမှမထိပါး မစော်ကားခဲ့ ဘူး။ ဒါ ဒါကို ကျွန်မကသာ မှားတာကိုအကြောင်းပြပြီး ချော်လဲရောထိုင် ခဲ့မိတာ”

မင်းညို၊ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်ထည့်ပြီး ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ် ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာဖြင့် ရဲရဲကို

ငုံငိုကြည့်လိုက်ပြီး

“တကယ်တမ်း ချော်လဲရောထိုင်တာ ရဲရဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကောင် နက်ရှိုင်းပဲ ရဲရဲရ”

“ဟင် နက်ရှိုင်းက ချော်လဲရောထိုင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် တကယ်တမ်း မင်္ဂလာဦးညမှာ ရဲရဲ မမြင်အောင် ဝိုင်ထဲကို အရက်ပြင်းနည်းနည်းရောပေးခဲ့တာ ကျွန်တော်ပါ။ ဒီတော့ ရဲရဲ လူမှန်းမသိအောင် မှူးပြီလေ။ ရဲရဲ မှူးနေတဲ့အချိန် ရဲရဲကို အခန်းထဲ ဝှေ့ချီပို့ခဲ့တာ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး၊ နက်ရှိုင်းပါ။ ရဲရဲရဲ့ အချို့စင်ဘာဝကို အပ်နှင်းလိုက်တာလည်း နက်ရှိုင်းကိုပါ”

“ဒါ ဒါဆို မနက် ကျွန်မ နီးလာတော့ ကျွန်မဘေးမှာ ရှင် ဇွင် ရှိနေတာကျတော့ရော”

“အဟက် ဒါကတော့ ရဲရဲရယ် နက်ရှိုင်းအကြောင်းကို ရဲရဲ သိဘူးလား။ ဒီကောင်က ရဲရဲကို အမြဲတမ်း စိတ်ဒုက္ခတစ်ခုခုပေးနေရမှ ကျေနပ်တဲ့ကောင်လေး သူ အကွက်ချစီမံပေးမှုထဲမှာ ကျွန်တော်က ဗီလိန် ကျေ မင်းသားမကျေ ဝင်ရပ်ခဲ့ရသေးတာပဲကြည့်”

“ဒါ ဒါဆို ဒီကောင်က လူယုတ်မာပေါ့။ လူကို တစ်ချိန်လုံး အရှုလုပ်ခဲ့တယ်။ သူများစိတ်သောကရောက်နေတာကို ချောင်ကောင်း ကောင်းကနေ ထိုင်ရယ်နေတယ်ပေါ့”

ရဲရဲ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာလေသံကြီးဖြင့် နက်ရှိုင်းကို အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“အဲဒီအတွက် ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ရဲရဲရယ်၊ ငါ ဒီလိုလုပ်မိတာကလည်း နင့်ကို မသိစိတ်က ချစ်မိနေလို့ပါ။ တကယ်တမ်း နင့်ကို မုန်းတယ်လို့ ထင်ခြင်းရဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာ နင့်ကိုချစ်မိတဲ့အချစ်တွေက အတော်လေး အင်အားကြီးခိုင်မာနေပြီလေ။ နင့်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါပေမယ့် နောက်ပြီး နင့်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်မိလာပါလားလို့ သိလာရတဲ့အချိန်မှာ ငါ့အမှားအတွက် ငါ အရမ်းကို နောင်တရနေမိတယ်”

“ဟေ့ကောင် မင်းကြွေတာ နောက်မှကြွေ ငါနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာ ရှင်းပြလိုက်ဦး”

မင်းညို နက်ရှိုင်း၏ပခုံးကို ဆတ်ခနဲ ပုတ်ပြီး သတိပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ နက်ရှိုင်းရဲ့၊ မင်းညိုကို နင် အကူအညီတောင်းထားတာကို ရှင်းပြလိုက်ဦး။ သူ့ခမျာ တစ်ချိန်လုံး သူ့များအိမ်မှာ မာလီလုပ်လိုက် ထမင်းချက်လုပ်လိုက်နဲ့ ဘယ်လောက် သနားစရာကောင်းလိုက်သလဲ”

နွေးအိကပါ မင်းညိုဘက်က ဝင်၍ ကူပြောပေး၍ နက်ရှိုင်း

တဟဲဟဲ ရယ်ကာ

“ဟုတ်တယ် ရဲရဲရ၊ ဒီကောင်က ကိုယ့်လိုပဲ သင်္ဘောသားသု သင်္ဘောပြန်နားနေတုံး ကိုယ်က အကူအညီတောင်းလို့ ဝင်ပြီး သရုပ်ဆောင်ပေးရှာတာ၊ ဒီကပြီးရင် ဟောလိဝုဒ်မှာ မင်းသားသွားလုပ်တော့မှာလေ၊ သရုပ်ဆောင်ကောင်းလွန်းလို့”

“ဟယ် ဒါဆို ရှင်တို့အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ညာထားကြတာပေါ့၊ နွေးအိ နင်လည်း ကြံရာပါပေါ့”

“အယ် မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ လူကို အဲဒီလောက် မစွပ်စွဲပါနဲ့၊ ငါသိတာ မနေတစ်နေ့ကပါ။ နင် ခံစားနေရတာ မကြည့်ရက်လို့ နက်ရှိုင်းကို ဖွင့်ပြောပြီး နင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုတော့မှ ဒီကိစ္စတွေ အကုန်သိရတာ။ နင့်ကို ပြောပြမလို့ဟာကို သူတို့က မပြောပါနဲ့လို့ ပိတ်ထားလို့”

နွေးအိ သူ့အပြစ်လွှတ်ရေးအတွက် ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြရှာမယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ‘ရဲရဲ ရင်ထဲမှာ အစိုင်အခဲတစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိနေသော အပူလုံးကြီး ခုတော့ လျော့ခနဲ ကျဆင်းသွား၍ ရင်မှာ ကြည့်နာ

ဝမ်းသာသွားမိ၏။ ကံကြမ္မာ၏လှည့်ကွက်ကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ရွတ်တရက် ခါးက ဆစ်ခဲနဲ ကိုက်နာလာသဖြင့် ရဲရဲ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ထို့နောက် ဗိုက်ကလေးကို ခပ်ဖွဖွကိုင် ကျန်လာမိတစ်ဖက်က ခါးကို နှိပ်လျက် အံ့ကိုတင်းခနဲ ကြိတ်လိုက်ကာ

“နွေးအိ ငါ ငါ့ခါးတွေ နာလာတယ်၊ ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ နင် နင် ဂျူးဒီတ်က ဘယ်တော့လဲ ဒီရက်ထဲမှာလား”

နွေးအိ ပျာယာခတ်သွားသည်။ နက်ရှိုင်းနှင့်မင်းညိုလည်း ဘေးမှနေပြီး ရဲရဲ နာကျင်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိပုံစံဖြင့် ဗျာများနေကြသည်။

“ရဲရဲ နင် နင်မွေးချင်လို့လား”

“အား ငါလည်း ဘယ်သိမလဲဟ”

“ဟိုက် ဒုက္ခပဲဟာ၊ နေဦး ငါ မေမေတို့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ”

“မဆက်နဲ့ ညဘက်ကြီး အားလုံး စိတ်ပူကုန်ကြမယ်၊ နွေးအိ ငါ့ ငါ့ဂျူးဒီတ်က တစ်ပတ်လောက်တော့ လိုသေးတယ်၊ အား ကျွတ် ကျွတ်”

“ဟယ် ဒါဆို မွေးတော့မယ်ထင်တယ်၊ နက်ရှိုင်းရေ ဆေးချိုးပို့ကြရအောင်”

“ရဲရဲ နင် နင် တကယ်မွေးတော့မှာလား”

“အို ကလေးမွေးချင်လို့ ခိုက်နာတာတောင် နင့်ကို ဟန်ဆောင်

ပြီး နာပြနေမှာလား၊ နက်ရှိုင်းရယ် အဟင့် ငါ ငါ တကယ်နာနေတာပဲ”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဟေ့ကောင် မင်းညို တတ် ထတ် ကားစက်နှိုး၊ ငါကလေး လောကကြီးထဲကို တိုးဝင်နေပြီကွ ဟား ဟား ဟား”

နက်ရှိုင်း ဝမ်းသာလွန်း၍ တဟားဟားဖြင့် အော်ရယ်၍နေသည်။ ရဲရဲ အံလေးကြိတ်ပြီး နက်ရှိုင်းကို ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး မော့ကြည့်ပြီး

“အား ကျွတ် ကျွတ် သူများခိုက်နာနေတာကို နင်က ဖော်နေလားတဲ့၊ အမလေး ဆေးရုံကို အမြန်မောင်းတော့”

နွေးအိနဲ့နက်ရှိုင်း ရဲရဲကို ကားပေါ် တွဲတင်လိုက်ကြသည်။ မင်းညိုက ကားပေါ်ရောက်လို့ ကားစက်ပင် နှိုးနေပြီ။

“အား ကျွတ် ကျွတ် နာတယ်၊ နာလိုက်တာ မေမေရယ် ရဲရဲ ကိုကယ်ပါဦး”

ရဲရဲ မခံမရပ်နိုင်သော နာကျင်မှုတွေဖြင့် ကားပေါ်မှာ အော်ဟစ် ညည်းညူတော့၏။ ကားကတော့ အရှိန်ဖြင့် ခပ်မြန်မြန် မောင်းထွက်နေပြီ။

“ဟာ ရဲရဲကလည်း နင့်နားမှာ ငါရှိတယ်လေ၊ ငါ့ကို တဖြည်းနာပါဟာ ဒါ ဒါမှ ကလေးက ငါနဲ့တူတော့မှာပေါ့”

အရေးထဲ နက်ရှိုင်းက တဖောင့်ဟူသော အကြည့်ဖြင့် နွေးအိ

နက်ရှိုင်းကို ကြည့်လိုက်၏။ တို့နောက် ပညာပေးရန် အကြံတစ်ခု ရသွားသည်။

“ငါ ကြားဖူးတယ် ရဲရဲရဲ၊ ဗိုက်နာလို့ ဝေဒနာခံစားရရင် နာကျင်တာသက်သာအောင် အနားမှာရှိတဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားကို မိန်းမတွေက အားကိုးတကြီးနဲ့ အနာသက်သာအောင် လိမ်ဆွဲတာတို့ ကိုက်ဆွဲတာတို့ လုပ်တယ်တဲ့”

နက်ရှိုင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ရဲရဲ မျက်နှာလေး ရှုံ့မနေရင်း

“အား ဟုတ် ဟုတ်လို့လား နွေးအိရယ်၊ ငါ အဲဒီလိုလုပ်ရင် သူ သူ နာမှာပေါ့ဟ”

“အို နင်ကလည်း သူနာတဲ့အနာက နင်နာတဲ့အနာနဲ့ယှဉ်ရင် ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်သလောက်လေးပါဟာ”

“ငါ ရဲရဲရဲ လိမ်ဆွဲကိုက်ဆွဲတာ ခံရရင် သူ တကယ် အနာသက်သာမှာလား နွေးအိ”

နက်ရှိုင်း နွေးအိကို မယုံရဲ ယုံရဲဖြင့် မေးလိုက်၏။

“အား နာတယ် နာတယ်”

နွေးအိ ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်သေးခင် ရဲရဲ အနာစိတ်လာပြန်သဖြင့် နက်ရှိုင်း၏လက်မောင်းကို လိမ်ဆွဲလိုက်၊ ပါးတွေကို လိမ်ဆွဲလိုက်ဖြင့်

ကကြီးတွေ့သွယ်ကရစ်က

ကားပေါ်မှာ လူးလှိမ့်နေ၏။

“အား ငါ ငါလည်း နာတာပဲ ရဲရဲရယ်၊ အောင့် အောင့်နေနော် ဆေးရုံရောက်တော့မှာပါ အား ဟေ့ကောင် နာလာပြီ မောင်ကွ”

မင်းညိုနှင့်နွေးအိ ရဲရဲနှင့်နက်ရှိုင်း ပြိုင်တူနာကျင်နေတာကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျှိုသိပ်ထားကြရ၏။

“အား နာတယ် မာမိရဲ့၊ ရဲရဲ ရဲရဲ ကျွန်တော့်ကို လိမ်ဆွဲနေတယ်”

နက်ရှိုင်း နာကျင်လွန်း၍ မိခင်ကိုတောင် တရသည်အဖြစ်။

“အား အဟင့် ငါ ငါလည်း နာတာပဲ၊ အဲဒါ အဲဒါ နှင့်ကြောင့် နက်ရှိုင်းရဲ့ နှင့်ကြောင့် ငါ ခုလိုနာနေရတာ အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

“ဒါက ချစ်တာကိုးဟ၊ ချစ်လို့ ခုလိုဖြစ်သွားတာပါ အောင့်ထားပါ မိန်းမရယ် ဟေ့ကောင် မြန်မြန်မောင်းပါကွ ငါလည်း နာလာပြီ”

နက်ရှိုင်း မအိမလည်လေသံကြီးဖြင့် မင်းညိုကို ဇွတ်အတင်း အမြန်မောင်းခိုင်းနေ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရဲရဲ လိမ်ဆွဲလိုက် ကုတ်ဆွဲ လိုက်နှင့် နာကျင်ကျိန်းစပ်နေသည်။ နွေးအိတို့ ဒဏ်ခတ်ချက်ကတော့ ပြင်းပါ။

ကားလေးက နာကျင်စွာ ခံစားနေရသော ရဲရဲနှင့်နက်ရှိုင်းကို

၂၄၈ ◊

နတ်သမီး

ဆေးရုံသို့ အမြန်နို့လိုအားဖြင့် ညနက်နက်ထဲမှာ အမှောင်ကို ထိုခွင်းလျက် တစ်ပိတ်ပိတ် ပြေးနေ၏။

ည၏ရနံ့သစ်တို့က လောကရဲ့လက်ဆောင်သစ်ဖြစ်သည့် လူ သားနီတာရဲ့ပေါက်စနလေးကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုဖို့ တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့် ဆိုင်းနေကြ၏။

ထို့အပြင် အမုန်းတွေနှင့် နောင်ဖွဲ့မိကြသော ချစ်ခြင်းတို့သည် ည၏လေပြည်တို့နှင့်အတူ အင်အားပြိုင်နေကြသလို အနာဂတ်သည် လည်း လှပသော မေတ္တာတရားတို့ကို ထုပ်ပိုးလျက် အနွေးထွေးဆုံး လက်ကမ်းကြိုဆိုနေကြလေသည်။

ခုတော့ အမုန်းပြိုင်ပွဲကြီး လက်ရည်တူစွာ အဆုံးသတ်လိုက်ပြီ လေ။

အားလုံးအတွက်
နတ်သမီး